GUILLAUME

MUSSO

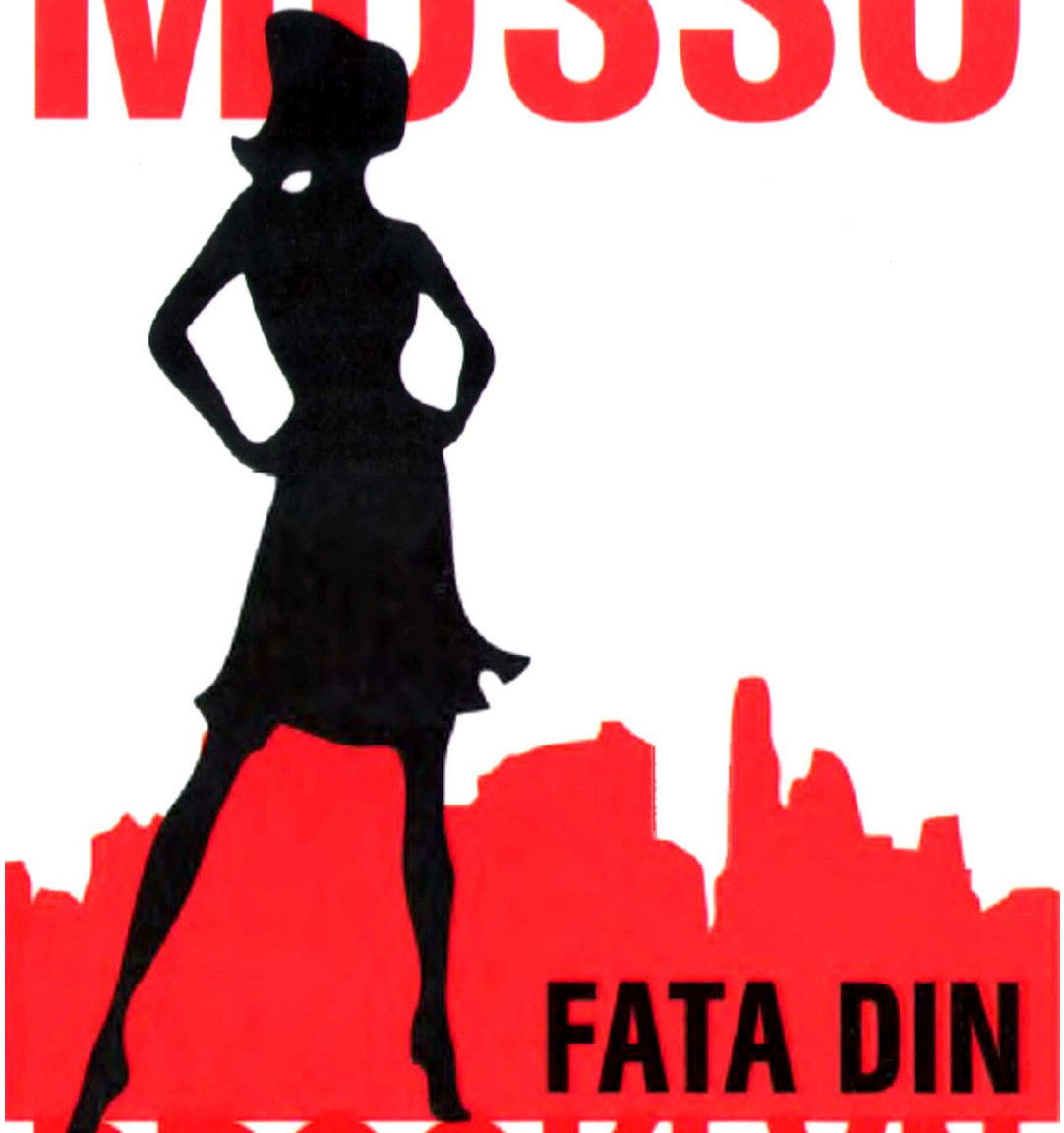

FATA DIN BROOKLYN

Guillaume Musso

Fata din Brooklyn

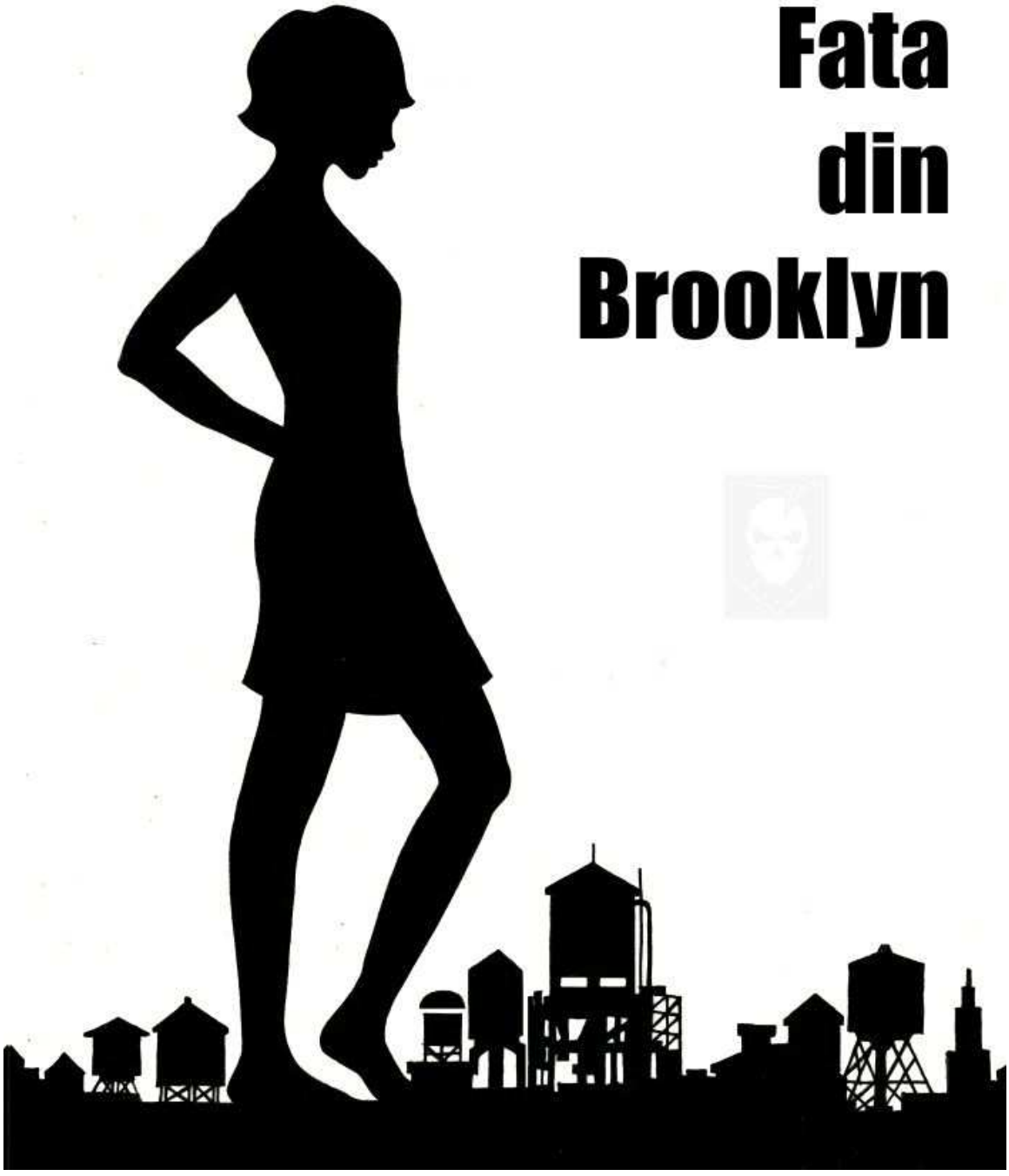

Guillaume Musso

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier." încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon". La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink.* Ideea romanului care i-a adus celebritatea *(Et apres...* 2004), fiind ecranizat în 2008, i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci şi patru de ani, a suferit un grav accident de maşină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții şi la posibilitatea ca ea să se sfârşească pe neaşteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (*Seras-tu la?,* 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aş fii eu fără tine? (Que serais-je sans toi?,* 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie (Lafille de papier,* 2010; Editura ALLFA, 2012), *Central Park {Centralpark,* 2014; Editura ALLFA, 2016), *Un appartement a Paris* (2017) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind, şi ele, în curs de adaptare cinematografică.

„Într-un thriller, cel mai mult îmi place nu atât acțiunea, chiar dacă ea e cea care imprimă ritmul povestirii, cât psihologia. În cărțile mele, cele mai tulburătoare evenimente sunt, în primul rând, de ordin intim, avându-şi originea în motivațiile personajelor, în spaimele şi în aspirațiile lor secrete."

Cuprins

Prima zi Cum sa înveți să dispari
1 Bărbatul de hârtie
1.
2.
3.
4.
2 Profesorul
1.
2.
3.
4.
3 Noaptea neagră a sufletului
1.
2.
3.
4.
4 Cum să înveţi să dispari
1.
2.
3.
4.
5.
5 Micuţa amerindiană şi cowboy-i
1.
2.
3.
6 Riding with die King
1.
2.
3.
4.
A doua zi Cazul Claire Carlyle
7 Cazul Claire Carlyle
1.
2.
3.
4.
5.
6.
8. Dansul fantomelor
1.
2.
3.
4.
9 Strada Afinului
1.
2.

3.
4.
10 Două surori trăiau în pace
1.
2.
3.
4.
11. Femeile care nu iubeau bărbaţii
1.
2.
3.
12 Harlem nocturn
1.
2.
3.
13 În ochii celorlalţi
1.
2.
3.
4.
5.
A treia zi, dimineaţa Cazul Joyce Carlyle
14 Angel Falls
1.
2.
3.
15 Cazul Joyce Carlyle
1.
2.
3.
16 Cold case
1.
2.
3.
17 Florence Gallo
1.
2.
3.
4.
5.
A treia zi, după-amiaza Dragonii în noapte
18 Drumul spre Vest
1.
2.
3.
4.
19 Biopic
20 Alan şi jurnaliştii de investigaţie
1.
2.
21 Anotimpul durerii

1.
2.
22 Zorah
1.
2.
3.
4.
23 Smoking Gun
1.
2.
3.
4.
5.
24 O după-amiază în Harlem
Lumea se împarte în două…
Anna
Claire
Raphael
Marc
Louise
Surse

Pentru Ingrid,
pentru Nathan

Şi am pierdut-o...

Antibes, miercuri, 31 august 2016

Cu trei săptămâni înainte de căsătoria noastră, acel weekend prelungit urma să fie un fel de paranteză prețioasă, un moment de intimitate regăsită sub soarele de sfârşit de vară al Coastei de Azur.

Seara începuse bine: o plimbare pe meterezele vechiului oraş, un pahar de merlot la o terasă şi un platou de spaghete cu scoici, savurate sub bolțile din piatră cioplită ale restaurantului Michelangelo. Vorbiserăm puțin despre meseria ta, despre a mea şi despre ceremonia care urma să aibă loc, plănuită în cea mai strictă intimitate, doi prieteni care să ne fie martori şi fiul meu, Theo, care să ne aplaude.

La întoarcere, pe drumul de pe coastă, conduceam încet decapotabila pe care o închiriaserăm, ca să te bucuri de priveliştea țărmului decupat al Capului Antibes. Îmi amintesc perfect acel moment: limpezimea privirii tale de smarald, cocul tău boem, fusta scurtă, geaca din piele fină descheiată, care scotea la iveală tricoul tău de un galben țipător cu „Power to the people“. La curbe, în timp ce schimbam vitezele, îți priveam picioarele bronzate, ne zâmbeam, iar tu fredonai un hit vechi al Arethei Franklin. Era plăcut afară. Aerul era călduț şi reconfortant. Îmi amintesc perfect acel moment: sclipirile din ochii tăi, fața radioasă, şuvițele care-ți fluturau în vânt, degetele tale delicate care băteau ritmul pe tabloul de bord.

Vila pe care o închinaserăm era situată pe Domeniul pescuitorilor de perle, o zonă elegantă cu vreo zece case cocoțate pe țărmul abrupt al Mediteranei. În timp ce urcam pe aleea de pietriş, de-a lungul pădurii înmiresmate de pini, făceai ochii mari descoperind panorama spectaculoasă care ne înconjura.

Îmi amintesc perfect acel moment: ultima oară când fuseserăm fericiți.

*

Cântecul greierilor. Legănatul valurilor. Briza uşoară care subția umezeala mătăsoasă a aerului.

Pe terasa care înainta pe versantul stâncii, aprinseseşi lumânări parfumate şi fotofore menite să alunge țânțarii, iar eu pusesem un disc cu Charlie Haden. Ca într-un roman de Fitzgerald, mă dusesem după tejgheaua barului în aer liber şi pregăteam câte un cocktail pentru noi. Preferatul tău: Long Island Iced Tea cu multe cuburi de gheață şi o felie de lămâie verde.

Rareori te văzusem atât de veselă. Ar fi putut fi o seară frumoasă. Ar fi *trebuit* să fie o seară frumoasă. Dar am căzut, în schimb, pradă unui gând obsedant, unei idei care mă bântuia de ceva timp, dar pe care o ținusem ascunsă până atunci: „Ştii, Anna, nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt.”

De ce teama că nu te cunoşteam *cu adevărat* izbucnea tocmai în scara aceea? Să fi fost căsătoria care se apropia? Frica ele a face pasul cel mare? Graba cu care hotărâserăm să ne luăm acest angajament? Fără îndoială că erau toate la un loc, plus propria mea poveste, marcată de trădarea oamenilor pe care crezusem că-i cunosc.

Ți-am întins un pahar şi m-am aşezat în fața ta.

— Vorbesc serios, Anna, nu vreau să trăiesc în minciună.

— Perfect: nici eu. Dar a nu trăi în minciună nu înseamnă să nu ai niciun secret.

— Deci, recunoşti că ai secrete!

— Dar toată lumea are secrete, Raphael! Şi e foarte bine aşa. Secretele ne definesc. Determină o parte a identității noastre, a biografiei noastre, ne fac mai misterioşi.

— Eu unul n-am secrete fată de tine.

— Ei bine, ar trebui să ai!

Erai dezamăgită şi furioasă. Şi eu la fel. Toată bucuria şi toată buna dispoziție de la începutul serii se evaporaseră.

Puteam să terminăm cu asta în acel moment, dar am insistat fără să vreau, înşirând toate argumentele ca să ajung la întrebarea care mă chinuia:

— De ce eviți subiectul de fiecare dată când te întreb despre trecutul tău?

— Pentru că, prin definiție, trecutul e trecut. Nu-l mai putem schimba.

M-am enervat:

— Trecutul se reflectă asupra prezentului, ştii foarte bine asta. Fir-ar să fie, ce-ncerci să-mi ascunzi?

— Nu-ți ascund nimic care ne-ar putea pune în pericol. Ai încredere în mine! Ai încredere în *noi!*

— Încetează cu clişeele astea!

Tocmai dădusem cu pumnul în masă, ceea ce te-a făcut să tresari. Chipul tău frumos s-a metamorfozat într-un evantai de nuanțe, de la disperare la frică.

Eram furios, pentru că simțeam nevoia să mă liniştești. Nu te cunoşteam decât de şase luni şi îmi plăcuse totul la tine de la prima întâlnire. Dar o parte din ceea ce mă cucerise la început – misterul, prudența, discreția, firea ta solitară – devenise un motiv de nelinişte, care se întorcea împotriva mea ca un bumerang.

— De ce vrei să strici absolut totul? m-ai întrebat cu o mare lehamite în glas.

— Ştii ce viață am avut eu. Am făcut deja greşeli. Nu-mi mai pot permite să mă înşel.

Ştiam cât rău îți făceam, dar aveam impresia că sunt în stare să înțeleg totul, să îndur totul din dragoste pentru tine. Dacă aveai ceva dureros să-mi mărturiseşti, voiam să te scap de durere împărțind povara cu tine.

Ar fi trebuit să dau înapoi şi s-o las baltă, dar discuția a continuat. Şi nu te-am cruțat. Simțisem că, de data asta, aveai să-mi spui ceva. Aşa că mi-am înfipt metodic sulițele, ca un picador, până când ai fost îndeajuns de epuizată ca să nu te mai aperi.

— Nu vreau decât adevărul, Anna.

— Adevărul! Adevărul! Numai asta ştii să spui, dar te-ai întrebat vreodată dacă ai fi în stare să suporți adevărul?

Replica asta tiuia mi-a picurat îndoiala în suflet. Nu te mai recunoşteam. *Eyeliner-ul* ți se întinsese şi o scânteie pe care n-o mai văzusem niciodată îți scăpăra în ochi.

— Vrei să ştii dacă am un secret, Raphael? Răspunsul este „da“! Vrei să ştii de ce nu vorbesc despre asta? Pentru că, după ce-o să afli, nu numai că n-o să mă mai iubeşti, dar o să mă şi deteşti.

— Nu-i adevărat, sunt capabil să înțeleg orice.

Cel puțin aşa credeam în acel moment. Că nimic din ce mi-ai putea dezvălui nu m-ar atinge.

— Nu, Raphael, astea sunt doar cuvinte! Ca alea pe care le scrii în romanele tale. Dar realitatea e mai dură decât cuvintele.

Ceva se inversase. Un dig cedase. Acum îmi dădeam bine seama că şi tu te întrebai ce gândeam eu, de fapt. Şi tu voiai să ştii. Dacă mă mai iubeai. Dacă te mai iubeam destul. Dacă grenada pe care te pregăteai s-o detonezi avea să ne distrugă.

Atunci ai scotocit în geantă şi ți-ai scos tableta. Ai tastat o parolă şi ai deschis galeria foto. Ai derulat încet fotografiile ca să ajungi la una anume. Apoi m-ai țintuit cu privirea, ai murmurat câteva cuvinte şi mi-ai întins tableta. Iar eu am contemplat secretul pe care tocmai ți-l smulsesem.

— Eu am făcut asta, ai repetat.

Uluit, am privit cu atenție ecranul, mijind ochii până când mi s-a întors stomacul pe dos şi, de greață, a trebuit să mă uit în altă parte. Un frison mi-a zguduit tot corpul. Mâinile îmi tremurau, sângele îmi zvâcnea în tâmple. Mă aşteptam la orice. Credeam că îmi imaginasem totul. Dar nu mă gândisem niciodată la *asta.*

M-am ridicat şi ani simțit că mi se înmoaie picioarele. Cuprins de amețeală, m-am clătinat, dar m-am chinuit să ies din salon cu un pas ferm.

Geanta de voiaj îmi rămăsese pe holul de la intrare. Fără să-ți arunc vreo privire, am luat-o repede şi am ieşit.

*

Stupefacție. Piele de găină. Refluxuri acide în stomac.
Picături de sudoare care-mi înceţoşau vederea.

Am trântit uşa de la maşină şi am condus în noapte ca un automat. Furia şi amărăciunea îmi făceau să clocotească sângele în vene. În mintea mea, totul se învălmăşea: violența fotografiei, neputința de a înțelege, senzația că viața mea se năruia.

După câțiva kilometri, am zărit silueta compactă şi masivă a fortului Carre înălțându-se în vârful unei stânci, neclintit pe fortificațiile lui solide, ultimul post de strajă înainte să ieşi din port.

Nu. Nu puteam să plec aşa. Deja regretam. Din cauza şocului, îmi pierdusem sângele-rece, dar nu puteam să dispar fără să ascult ce ai de zis. Am pus frână şi am întors în mijlocul şoselei, călcând linia continuă şi fiind cât pe-aci să lovesc un motociclist care venea din sens opus.

Trebuia să te susțin şi să te ajut să depăşeşti acel coşmar din viața ta. Trebuia să fiu cel care îmi promisesem să fiu, cel care putea să-ți înțeleagă durerea, s-o împărtăşească şi să te ajute s-o învingi. Cu toată viteza, am făcut drumul în celălalt sens: Boulevard du Cap, Plage des Ondes, Port de l'Olivette,

Muzeul Batteric du Graillon, apoi drumul îngust care ducea la domeniul privat.

Am parcat sub pini şi m-am năpustit spre casă, care avea usa de la intrare întredeschisă.

— Anna! am strigat şi am dat buzna în hol.

În salon, nimeni. Parchetul era plin de cioburi de sticlă. O etajeră cu obiecte decorative fusese răsturnată, lovind în cădere măsuța joasă din sticlă suflată, care se spărsese în mii de bucățele. În mijlocul dezastrului zăceau cheile pe care ți le dădusem cu câteva săptămâni în urmă.

— Anna!

Imensa fereastră glisantă cu draperii de o parte şi de alta era deschisă. Am dat la o parte bucățile de material care fluturau în vânt ca să ies pe terasă. Ți-am strigat din nou numele în gol. Am format numărul tău, dar apelul a rămas fără răspuns.

Am îngenuncheat şi mi-am luat capul între mâini. Unde erai? Ce se întâmplase în douăzeci de minute, cât lipsisem? Ce cutie a Pandorei deschisesem răscolind trecutul?

Am închis ochii şi am revăzut crâmpeie din viața noastră împreună. Şase luni de fericire, care, mă gândeam, tocmai dispăruseră pentru totdeauna. Promisiuni legate de viața noastră, de familie, de un copil care n-aveau să se mai realizeze niciodată.

Mi-era ciudă pe mine.

La ce bun să pretinzi că iubeşti pe cineva dacă nu eşti în stare să-l protejezi?

Prima zi
Cum sa înveți să dispari

1
Bărbatul de hârtie

De îndată ce nu mai ţin în mână o carte sau nu visez să scriu una, îmi vine să urlu de plictiseală. Viaţa nu mi se pare suportabilă decât dacă este mistificată.[1]

Gustave FLAUBERT

1.

Joi, 1 septembrie 2016

— Soţia mea adoarme în fiecare seară cu dumneavoastră în braţe, dar, din fericire, nu sunt gelos!

Încântat de gluma lui, taximetristul parizian îmi face cu ochiul în oglinda retrovizoare. Încetineşte şi semnalizează ca s-o ia pe drumul pe care se iese din Aeroportul Orly.

— Recunosc că stă bine cu inima. V-am citit şi eu vreo două, trei cărţi, continuă el netezindu-şi mustaţa. Suspansul e reuşit, dar prea dur pentru mine. Toate crimele alea, violenţa... Cu tot respectul pe care vi-l port, domnule Barthelemy, mi se pare că aveţi o viziune nesănătoasă asupra umanităţii. Dacă am întâlni în realitate atâţia smintiţi ca în romanele dumneavoastră, n-am mai avea nicio şansă.

CU ochii la telefon, m-am prefăcut că nu-l aud. Ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineaţa aceea era să discut despre literatură sau să sporovăiesc despre starea lumii.

Era 8.10, luasem primul avion ca să mă întorc de urgenţă la Paris. Pe telefonul Annei intra direct căsuţa vocală, li lăsasem vreo zece mesaje, cerându-i întruna scuze, mărturisindu-i cât de îngrijorat eram şi implorând-o să mă sune înapoi.

Eram descumpănit. Nu ne mai certaserăm niciodată.

Nu închisesem un ochi în noaptea aceea, folosindu-mi tot timpul ca să o caut pe ea. Mă dusesem mai întâi la cabina de pază a domeniului, unde paznicul îmi spusese că, de când plecasem, pe proprietate intraseră mai multe maşini, printre care o berlină a unei firme de VTC2.

— Şoferul mi-a zis că fusese chemat de doamna Anna Becker, cazată în vila Les Ondes. Am sunat-o la interfon şi mi-a confirmat.

— Sunteţi sigur că era vorba de o firmă de VTC? întrebasem.

— Avea sigla pe parbriz.

— Şi n-aveţi idee unde a dus-o?

— De unde să ştiu?

Şoferul o dusese pe Anna la aeroport. Cel puţin asta dedusesem câteva ore mai târziu când intrasem pe site-ul Air France. După ce introdusesem datele

[1] Versiunea în limba română a tuturor citatelor aparţine traducătorului. (N. r.)

[2] VTC (Voiture de Transport avec Chauffeur) — maşină de transport persoane cu şofer, serviciu de închiriere a unei maşini cu şofer profesionist.

noastre de călătorie – eu cumpărasem biletele –, descoperisem că pasagera Anna

Beeker îşi schimbase biletul de întoarcere ca să prindă ultimul zbor Nisa–Paris din ziua aceea. Programată la 21.20, cursa plecase abia la 23.45 din două motive: întârzierile inerente care se înregistrau la întoarcerea călătorilor din vacanță şi o cădere a sistemului informatic care blocase Ia sol, mai bine de-o oră, toate zborurile companiei.

Această descoperire mă mai liniştise puțin. Anna era destul de furioasă pe mine ca să facă țăndări o măsuță şi să se întoarcă la Paris, dar măcar era teafără şi nevătămată.

Taxiul părăsi autostrada şi pasajele ei triste, pline de graffiti, ca să o ia pe şoseaua de centură. Deja densă, circulația se îngreună şi mai mult la Porte d'Orleans, unde se bloca aproape. Maşinile rulau bară la bară, înțepenite în vaporii negricioşi şi uleioşi degajați de motoarele camioanelor şi ale autobuzelor. Am ridicat la loc geamul maşinii. Oxid de azot, particule cancerigene, concert de claxoane, înjurături, PARIS…

Primul impuls pe care-l avusesem fusese să-i cer şoferului să mă ducă în Montrouge. Chiar dacă în ultimele săptămâni ne mutaserăm împreună, Anna îşi păstrase locuința, un apartament cu două camere într-un bloc modern de pe Avenue Aristide-Briand. Era ataşată de locul acela, în care îşi lăsase cea mai mare parte dintre lucruri. Speram ca, furioasă fiind din cauza mea, să se fi întors acolo.

Maşina făcu un ocol interminabil la rondul Vache-Noire, apoi reveni pe bulevard.

— 'ți ajuns, domnule scriitor, mă anunță şoferul, oprind lângă trotuar în fața unei clădiri noi, dar fără farmec.

Rotofei şi îndesat, cu chelie, privire circumspectă. Şi buze subțiri, taximetristul avea vocea lui Raoul Volfoni din *Moşnegii pistolari*[3].

— Mă puteți aştepta un moment?

— Nicio problemă. Las aparatul să meargă.

Am trântit uşa şi am profitat de ieşirea unui puşti cu ghiozdan în spate ca să intru în holul blocului. Ca de obicei, liftul era stricat. Am urcat cele douăsprezece etaje fără să fac pauză şi am bătut la uşa de la apartamentul Annei gâfâind din greu, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Nu mi-a răspuns nimeni. Am ascultat atent, dar n-am auzit niciun zgomot.

Anna aruncase cheile de la apartamentul meu. Dacă nu era la ea, atunci unde îşi petrecuse noaptea?

Am sunat la toate uşile de pe etaj. Singurul vecin care mi-a deschis nu mi-a fost de niciun ajutor. Nu văzuse nimic, nu auzise nimic – replica obişnuită care reglementează viața în comun în marile ansambluri rezidențiale.

Dezamăgit, am coborât în stradă şi i-am dat lui Raoul adresa mea din Montparnasse.

— Când ați scos ultimul roman, domnule Barthelemy?

— Acum trei ani, am răspuns eu cu un oftat.

[3] Film polițist din 1963, în care personajul menționat este interpretat de Bernard Blier.

— Aveți altul în pregătire?

Am clătinat din cap.

— Nu în următoarele luni.

— Soția mea va fi dezamăgită.

Încercând să pun capăt conversației, l-am rugai să dea radioul mai tare ca să ascult ştirile.

Era un post comercial, iar acum erau ştirile de la ora 9.00. În acea zi de joi, 1 septembrie, douăsprezece milioane de elevi se pregăteau să se întoarcă la şcoală, François Hollande se felicita pentru o uşoară creştere economică, Paris Saint-Germain îşi luase un nou atacant central cu câteva ore înainte de sfârşitul perioadei de transferuri, în timp ce în Statele Unite Partidul Republican se pregătea să-şi desemneze candidatul la viitoarele alegeri prezidențiale…

— N-am înțeles prea bine, insistă taximetristul, ați ales s-o lăsați mai moale cu scrisul sau aveți sindromul paginii albe?

— E ceva mai complicat, i-am răspuns privind pe fereastră.

2.

Adevărul era că nu mai scrisesem niciun rând de trei ani, căci viața mă ajunsese din urmă.

Nu sufeream nici de vreun blocaj, nici de vreo pană de inspirație. Născoceam întâmplări în minte de la şase ani şi scrisul devenise, încă din adolescență, centrul existenței mele, modalitatea de a-mi canaliza preaplinul imaginației. Ficțiunea era un mod de evadare. Cel mai ieftin bilet de avion ca să fugi de cenuşiul cotidianului. Ani întregi îmi ocupase tot timpul şi toate gândurile. Cu blocnotesul sau laptopul după mine, scriam tot timpul şi peste tot: pe bancă, pe canapea într-o cafenea, în picioare în metrou. Iar când nu scriam, mă gândeam la personajele mele, la suferințele lor, la iubirile lor. Nimic altceva nu conta cu adevărat. Mediocritatea lumii reale nu mă afecta decât în foarte mică măsură. Mereu retras şi rupt de realitate, evoluam într-o lume imaginară al cărei demiurg eram cu însumi.

Din 2003 – anul în care mi-a apărut primul roman –, publicasem o carte pe an. În special, romane polițiste sau thrillere. Când dădeam interviuri, obişnuiam să spun că lucrez în fiecare zi, cu excepția Crăciunului şi a zilei mele de naştere – furasem acest răspuns de la Stephen King. Dar, ca şi în cazul lui, era o minciună: lucram *şi* pe 25 decembrie şi nu vedeam niciun motiv întemeiat în a şoma de ziua mea.

Căci rareori aveam ceva mai bun de făcut decât să mă aşez în fața computerului ca să aflu cum o mai duc personajele mele.

Îmi adoram „meseria" şi mă simțeam bine în acel univers al suspansului, al crimelor şi al violenței. Asemenea copiilor – amintiți-vă de căpcăunul din *Motanul încălțat,* de părinții criminali din *Tom Degețel,* de monstrul Barbă-Albastră sau de lupul din *Scufița Roşie* –, adulților le plac jocurile care le stârnesc frica. Au şi ei nevoie de poveşti ca să-şi exorcizeze spaimele.

Entuziasmul cititorilor față de romanul polițist mă făcuse să trăiesc un deceniu fabulos, în cursul căruia intrasem în confreria restrânsă a autorilor care puteau să trăiască din scris. În fiecare dimineață, când mă aşezam la masa de lucru, ştiam că am norocul ca oameni din toată lumea să aştepte apariția următorului meu roman.

Dar acest cerc magic al succesului şi al creației se rupsese în urmă cu trei ani din cauza unei femei. În timpul unui turneu de promovare la Londra, ataşatul meu de presa mi-o prezentase pe Natalie Curtis, cercetător ştiințific, o englezoaică tânără cu competențe atât în biologie, cât şi în afaceri. Era asociată la un startup medical care producea lentile de contact „inteligente", capabile să detecteze diferite boli pe baza procentului de glucoză din lichidul lacrimal.

Natalie lucra optsprezece ore pe zi. Cu o uşurință uluitoare, jongla cu realizarea de softuri, supervizarea de teste clinice, conceperea de *business plan-un* şi trecerea de la un fus orar la altul, care o ducea în cele patru colțuri ale lumii pentru a da socoteală unor îndepărtați parteneri financiari.

Trăiam în două lumi diferite. Eu eram un bărbat de hârtie, ea era o femeie digitală. Eu îmi câştigam existența inventând poveşti, ea şi-o câştiga punând la punct microprocesoare la fel de fine ca firele de păr ale unui bebeluş. Eu eram genul de tip care studiase greaca în liceu, care iubea poezia lui Aragon şi scria scrisori de dragoste cu stiloul. Ea era genul de fată ultraconectată, care se simțea ca acasă în lumea rece şi fără frontiere a nodurilor de transport aerian.

Chiar şi acum, privind în urmă, tot nu reuşeam să înțeleg ce anume ne împinsese unul în brațele celuilalt. De ce fusesem convinşi, într-un moment al vieții noastre, că o asemenea relație nepotrivită putea avea un viitor?

„Ne place să fim ceea ce nu suntem", scria Albert Cohen. Poate din cauza asta ne îndrăgostim uneori de persoane cu care nu avem nimic în comun. Poate că această dorință de complementaritate ne face să sperăm într-o transformare, într-o metamorfoză. Ca şi cum contactul cu celălalt o să facă din noi ființe mai aproape de plenitudine, mai bogate, mai deschise. Pe hârtie este o idee frumoasă, dar în realitate rareori se întâmplă aşa.

Iluzia iubirii s-ar fi risipit repede dacă Natalie n-ar fi rămas însărcinată. Perspectiva de a întemeia o familie prelungise mirajul. Cel puțin în ceea ce mă privea. Plecasem din Franța ca să mă mut în apartamentul ei închiriat din Londra, în cartierul Belgravia, şi mă străduisem să fiu lângă ea pe toată durata sarcinii.

„Care dintre romanele dumneavoastră vă place cel mai mult?" Jurnaliştii îmi puneau întrebarea asta în fiecare campanie de promovare. Ani întregi încercasem să o evit, mulțumindu-mă cu un răspuns laconic: „Îmi este imposibil să aleg. Ştiți, romanele mele sunt ca nişte copii."

Dar cărțile nu sunt copii. Eram şi eu în sala de naşteri în momentul în care a venit pe lume fiul nostru. Când moaşa mi-a întins trupuşorul lui Theo ca să-l iau în brațe, am conştientizat într-o secundă cât de mincinoasă era declarația asta pe care o repetasem în numeroase interviuri.

Cărțile nu sunt copii.

Cărțile au o singularitate care se aseamănă cu magia: ele sunt un paşaport pentru altundeva, sunt o mare evadare. Te pot ajuta să înfrunți încercările

vieții. După cum spune Paul Auster, ele sunt „singurul loc din lume unde doi străini se pot întâlni în intimitate”.

Dar nu sunt copii. Nimic nu poate fi comparat cu un copil.

3.

Spre marea mea surpriză, Natalie se întorsese la muncă la zece zile după ce născuse. Programul ei prelungit şi numeroasele călătorii nu-i permiseseră deloc să trăiască din plin primele săptămâni – pe cât de magice, pe atât de terifiante – care urmează după naştere. Asta nu păruse să o afecteze din cale-afară. Am înțeles de ce atunci când, într-o seară, dezbrăcându-se în dressingul cu care se prelungea camera noastră, m-a anunțat cu o voce stinsă:

— Am acceptat o propunere de la Google. Vor prelua pachetul majoritar din capitalul companiei noastre.

Stupefiat, avusesem nevoie de câteva secunde bune pentru a îngăima:

— Vorbeşti serios?

Cu un aer absent, îşi scosese pantofii cu toc, îşi masase o gleznă care o durea, apoi îmi dăduse lovitura de grație:

— Foarte serios. Luni plec să lucrez cu echipa mea în California.

O ţintuisem, năucit, cu privirea. Tocmai făcuse douăsprezece ore cu avionul, dar eu eram cel care suferea din cauza decalajului de fus orar.

— Nu poți lua o astfel de decizie de una singură, Natalie! Trebuie să discutăm! Trebuie să…

Abătută, se aşezase pe marginea patului.

— Ştiu bine că nu-ți pot cere să vii cu mine.

Mi-am ieşit din sărite.

— Dar sunt *obligat* să vin cu tine! Țin să-ți amintesc că avem un copil de trei săptămâni!

— Nu țipa! lui sunt prima pe care o îngrozeşte acest lucru, dar n-o să reuşesc, Raphael.

— Ce n-o să reuşeşti?

Izbucnise în lacrimi.

— Să fiu o mamă bună pentru Theo.

Încercasem s-o contrazic, dar mi-a dat de mai multe ori replica asta teribilă, care trăda tot ce avea pe suflet: „Nu sunt făcută pentru *asta***.** Îmi pare rău.“

Când o întrebasem cum vedea *concret* viitorul nostru, îmi aruncase o privire nesigură, după care scosese cartea pe care o avusese în mânecă de la bun început:

— Dacă vrei să-l iei pe Theo la Paris şi să-l creşti *singur***,** n-am nimic împotrivă. Cinstit vorbind, cred chiar că e cea mai bună soluție pentru toată lumea.

Încuviințasem mut, uluit de imensa uşurare care i se citea pe chip. Ea, mama fiului meu. Apoi se aşternuse o tăcere de plumb, iar Natalie înghițise un somnifer şi se întinsese în pat, în întuneric.

Mă întorsesem în Franța chiar după două zile, în apartamentul meu din

Montparnasse. Aş fi putut să angajez o bonă, dar n-am făcut-o. Eram foarte hotărât să-mi văd fiul crescând. Şi, mai ales, trăiam cu spaima că o să-l pierd.

Câteva luni după aceea, de fiecare dată când suna telefonul mă aşteptam să-l aud pe avocatul lui Natalie anunțându-mă că se răzgândise şi că cerea tutela exclusivă a lui Theo. Dar n-am primit niciodată acest telefon de coşmar. Se scurseseră douăzeci de luni fără să am vreo veste de la ea. Douăzeci de luni care trecuseră ca o adiere. Altădată ritmate de scris, zilele mele erau acum cadențate de biberoane, borcanele cu piureuri de fructe şi de legume, schimbat de scutece, plimbări în parc, băițe la 37°C şi spălatul repetat al rufelor. Ele erau, totodată, minate de nesomn, de îngrijorarea la cel mai mic puseu de febră şi de teama că n-o să mă descurc cum se cuvine.

Dar n-aş fi dat această experiență pentru nimic în lume. Aşa cum o arată cele cinci mii de fotografii din telefon, primele luni din viața fiului meu mă purtaseră într-o aventură fascinantă, în care eram mai mult actor decât regizor.

4.

Pe Avenue du General-Leclerc, circulația se fluidiza. Taxiul acceleră, iar în față se vedea clopotnița înaltă a bisericii Saint-Pierre-de-Montrouge. Din Piața Alesia, maşina o luă pe Avenue du Mâine. Strălucirea razelor de soare printre ramuri. Fațade albe din piatră cioplită, o mulțime de prăvălii, hoteluri ieftine.

Deşi plănuisem să lipsesc patru zile, până la urmă mă întorceam la Paris după doar câteva ore. Ca să-l anunț că venisem mai devreme, i-am scris un SMS lui Marc Caradec, singurul om cu care aveam suficientă încredere să-l las pe fiul meu. Paternitatea mă făcuse paranoic, ca şi cum poveştile cu crime şi răpiri din romanele mele polițiste mi-ar fi putut contamina viața de familie. De când se născuse Theo, doar două persoane avuseseră voie să se ocupe de el: Amalia, portăreasa clădirii, pe care o cunoşteam de aproape zece ani, şi Marc Caradec, vecinul şi prietenul meu, un fost polițist de la BRB[4], care mi-a răspuns la mesaj imediat:

Nu-ți face griji. Bucle aurii încă doarme.
Aştept să se trezească, sunt pregătit: am băgat în priză încălzitorul de biberoane, am scos compotul din frigider şi am reglat scaunul înalt.
Să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.
Pe curând.

Uşurat, am mai încercat s-o sun pe Anna o dată, dar a intrat din nou căsuța vocală. *Telefon închis? Baterie descărcată?*

Am închis telefonul şi m-am frecat la ochi, încă şocat de cât de repede mi se duseseră toate certitudinile. Am revăzut în minte filmul din ziua precedentă şi nu mai ştiam ce să cred. Să fi fost bula de fericire în care trăisem doar masca

[4] Brigade de Repression du Banditisme – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate, departament al Poliției Judiciare franceze.

unei realități de doi bani? Trebuia să-mi fac griji pentru Anna sau să nu am încredere în ea? întrebarea asta din urmă îmi făcea pielea de găină. Era greu să mă gândesc la ea în aceşti termeni când, doar cu câteva ore în urmă, eram convins că era persoana potrivită: cea pe care o aşteptam de ani buni şi cu care eram foarte hotărât să am şi alți copii.

O cunoscusem pe Anna în urmă cu şase luni, într-o noapte de februarie, la camera de gardă pentru urgențe pediatrice a Spitalului Pompidou, unde ajunsesem pe la 1.00. Theo avea o febră mare şi persistentă. Se chircea de durere şi refuza să mănânce. Cedasem tentației absurde de a-i căuta simptomele pe net. Citind diverse pagini, mă convinsesem că suferă de o meningită fulgerătoare. Când am intrat în sala aglomerată de aşteptare a spitalului, eram mort de îngrijorare. Văzând cât trebuie să aştept, mă plânsesem la recepție: trebuia să mă liniştească cineva cât mai repede, voiam ca fiul meu să fie consultat *acum***.** Poate că avea să moară, poate…

— Calmați-vă, domnule.

O doctoriță tânără apăruse ca prin magie. O urmasem într-un cabinet, în care îl consultase pe Theo amănunțit.

— Băiețelul dumneavoastră are ganglionii umflați, constatase ea palpându-i gâtul micuț. E o inflamație a amigdalelor.

— Un simplu roşu în gât?

— Da. Dificultatea de a înghiți explică faptul că refuză să mănânce.

— Inflamația o să dispară cu antibiotice?

— Nu, este o infecție virală. Dați-i paracetamol în continuare şi se va face bine în câteva zile.

— Sunteți sigură că nu are meningită? insistasem eu aşezându-l pe Theo, care era cam amețit, în scăunelul lui de maşină şi punându-i centura.

Ea zâmbise.

— N-ar mai trebui să intrați pe site-uri medicale. Internetul nu creează decât angoase.

Ne condusese în holul mare de la intrare. Când să-mi iau rămas-bun, liniştit că fiul meu avea să fie bine, arătasem spre automatul de băuturi şi mă trezisem propunându-i:

— Vă ofer o cafea?

După o uşoară ezitare, o anunțase pe colega ei că-şi ia o pauză şi stătuserăm de vorbă un sfert de oră în bolul spitalului.

O chema Anna Becher. Avea douăzeci şi cinci de ani, era în al doilea an de rezidențiat la Pediatrie şi îşi purta halatul alb ca pe un trenci Burberry. La ea, totul era elegant fără să fie ostentativ: mersul cu capul sus, trăsăturile incredibil de fine, timbrul blând şi cald al vocii.

Oscilând între momente de calm şi frenezie, holul spitalului era scăldat de o lumină ireală. Fiul meu adormise în scăunelul lui. O priveam pe Anna clipind. Trecuse mult timp de când nu mai credeam că în spatele unui chip de înger se află neapărat un suflet frumos, dar mă lăsam totuşi vrăjit de genele ei lungi şi întoarse, de pielea ei de metisă, de culoarea lemnului scump, şi de părul lins care-i cădea simetric de o parte şi de alta a feței.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spusese ea arătând spre ceasul de pe

perete.

Deşi presată de timp, insistase să ne însoțească până la stația de taxi, la vreo treizeci de metri de ieşire. Eram în toiul nopții, în plină iarnă polară. Câțiva fulgi pufoşi zburau în văzduhul de zăpadă. Simțind-o pe Anna lângă mine, mă străfulgerase certitudinea stranie că eram deja un cuplu. Şi chiar o familie. Ca şi cum planetele s-ar fi aliniat. Ca şi cum ne-am fi întors toți trei acasă.

Aşezasem scăunelul copilului pe bancheta din spate a maşinii, apoi mă întorsesem spre Anna. Lumina felinarelor dădea o tentă albăstruie aburului care îi ieşea din gură.

Căutasem să spun ceva ca s-o fac să râdă, dar o întrebasem, în schimb, la ce oră i se termina garda.

— În curând, la 8.00.

— Dacă vreți să veniți să luați micul dejun… Brutăria de la noi din colț face nişte croasanți nemaipomeniți…

Îi dădusem adresa şi ea zâmbise. Propunerea mea plutise pentru o clipă în aerul înghețat fără să primească răspuns. Apoi taxiul demarase şi, pe drumul de întoarcere, mă întrebasem dacă trăisem amândoi acelaşi lucru.

Dormisem prost, dar, de dimineață, Anna sunase la uşă tocmai când Theo îşi termina biberonul. Fiul meu era deja mai bine. I-am pus o căciulă şi o salopetă şi, ca să mă țin de cuvânt, am ieşit toți trei să cumpărăm produse dulci de patiserie. Era într-o duminică dimineața. Parisul gemea sub zăpadă. Pe un cer metalic, un soare de iarnă împroşca trotuarele încă imaculate.

Ne găsiserăm şi, din acea primă dimineață magică, nu ne mai despărțiserăm. Se scurseseră şase luni idilice, deschizând o paranteză radioasă: cea mai fericită perioadă din viața mea.

Nu mai scriam, dar trăiam. Faptul că aveam grijă de un copil mic şi că eram îndrăgostit mă ancorase în viața reală şi mă făcuse să-mi dau seama că ficțiunea îmi acaparase prea mult timp viața. Datorită scrisului, intrasem în pielea multor personaje. Ca un agent infiltrat, putusem să am sute de experiențe. Dar aceste vieți de împrumut mă făcuseră să uit să trăiesc singura şi unica viață care exista cu adevărat: a mea.

2
Profesorul

Mască este atât de încântătoare,
încât mi-e teamă de chip.
Alfred DE MUSSET

1.

— Taţi, tati!

De cum am intrat pe uşă, fiul meu m-a întâmpinat cu chiote în care surpriza şi entuziasmul se amestecau. Cu mersul lui vioi şi nesigur, Theo se îndrepta spre mine cu paşi mărunţi şi grăbiţi, L-am prins ca din zbor şi l-am strâns în braţe. De fiecare dată, simţeam aceeaşi legătură strânsă, aceeaşi gură de oxigen, aceeaşi uşurare.

— Ai ajuns exact la micul dejun, îmi zise Marc Caradec înşurubând tetina la biberonul pe care tocmai îl încălzise.

Fostul poliţist locuia într-un atelier de artă care dădea în curtea interioară a clădirii mele din centrul Montparnasse-ului. Cu un acoperiş de sticlă, locul era luminos şi sobru: parchet periat, rafturi din lemn tratat cu ceruză, o masă rustică tăiată într-un trunchi de copac noduros. Într-un colţ al încăperii, o scară deschisă urca spre un mezanin traversat de grinzi aparente.

Theo îşi înhaţă biberonul şi se caţără în balansoar. Instantaneu, toată atenţia îi fu captată de laptele cald şi cremos, pe care îl sugea cu lăcomie, ca şi cum nu mai mâncase de o veşnicie.

Am profitat de acest moment de linişte ca să mă duc la Marc, în bucătăria deschisă care dădea spre curte.

Marc era un tip de vreo şaizeci de ani, cu ochi albaştri, păr scurt şi ciufulit, sprâncene stufoase, barbă căruntă. În funcţie de dispoziţie, faţa lui putea să exprime fie o nemărginită blândeţe, fie o răceală extremă.

— Îţi fac o cafea?

— Una dublă cel puţin! am oftat eu aşezându-mă pe unul dintre scaunele de bar.

— În regulă, atunci, îmi povesteşti, în acest caz, ce s-a întâmplat?

În timp ce pregătea cafeaua, i-am povestit tot – sau aproape tot. Că Anna dispăruse după ce ne certaserăm, că probabil se întorsese la Paris, că nu era la ea acasă în Montrouge, că avea telefonul închis sau descărcat. Am omis cu bună ştiinţă fotografia pe care mi-o arătase. Înainte să pomenesc cuiva despre ea, trebuia să aflu eu însumi mai multe.

Concentrat şi încruntat, fostul poliţist mă asculta cu atenţie. Purta blugi închişi la culoare, un tricou negru şi o pereche de pantofi de piele uzaţi, cu şireturi, ceea ce îmi dădea senzaţia că mai era în activitate.

— Ce părere ai? l-am întrebat eu ca o concluzie la monologul pe care-l ţinusem.

S-a strâmbat şi a oftat.

— Nu ştiu ce să zic. N-am avut ocazia să vorbesc prea des cu Dulcineea asta a ta. De fiecare dală când ne-am întâlnit în curte, mi-a lăsat impresia că face tot posibilul să mă evite.

— Aşa e ca: rezervată şi cam timidă de fel.

Marc îmi dădu o ceaşcă de cafea cu spumă. Umerii lui laţi de luptător şi gâtul de taur se conturau în contre-jour. Înainte să fie rănit într-un schimb de focuri, în timpul unui jaf armat din Piaţa Vendome, şi constrâns să se pensioneze anticipat, Caradec fusese un poliţist de elită, unul dintre eroii epocii de aur a BRB. În anii 1990 şi 2000, lucrase la unele dintre cele mai mediatizate cazuri: anihilarea bandei din suburbia de sud, arestarea jefuitorilor de furgonete blindate din Dream Team, neutralizarea „cârnăţarilor“ *Who's Who*[5] şi urmărirea celebrei bande din Balcani, Pink Panthers, care jefuise şase ani cele mai mari magazine de bijuterii din lume. Mi-a mărturisit că îi fusese greu să accepte pensionarea forţată. Avea aerul unui om istovit, care mă impresiona.

— Ce ştii despre părinţii ei? întrebă el aşezându-se în faţa mea şi luând un pix şi un carneţel, pe care de obicei le folosea probabil la lista de cumpărături.

— Nu mare lucru. Mama ei era franţuzoaică originară din Barbade. A murit de cancer de sân când Anna avea doisprezece, treisprezece ani.

— Şi tatăl?

— Un austriac, ajuns în Franţa la sfârşitul anilor 1970. A murit acum cinci ani într-un accident de muncă pe şantierul naval din Saint-Nazaire.

— E singură la părinţi?

Am încuviinţat din cap.

— Îi cunoşti prietenii apropiaţi?

Am trecut mental în revistă persoanele pe care aş fi putut să le contactez. Lista era scurtă, ba chiar inexistentă. Scotocind în agenda telefonului, am dat peste numărul lui Margot Lacroix, o rezidentă care se specializase în ginecologie la Spitalul Robert-Debre în acelaşi timp cu Anna. Ne invitase cu o lună în urmă la petrecerea ei de mutare în casă nouă şi ne simpatizaserăm. Pe ea o alesese Anna ca martor.

— Sun-o, mă sfătui Caradec.

Mi-am încercat norocul şi am format numărul ei. Când a răspuns, era pe punctul de a intra în tură. Mi-a spus că nu mai avea vesti de la Anna de două zile.

— Credeam că sunteţi într-o vacanţă romantică pe Coasta de Azur! E totul bine?

Am evitat întrebarea şi i-am mulţumit înainte să închid.

Am ezitat, apoi l-am întrebat pe Marc:

— N-are niciun rost să mă duc la poliţie, nu-i aşa? Marc înghiţi ultima gură

---

[5] Bandă de infractori care-şi alegeau victimele din anuarul *Who's Who*. înainte să le jefuiască, le legau fedeleş, ca pe nişte cârnaţi, ceea ce le-a atras porecla de „cârnăţari“.

de espresso.

— În stadiul ăsta, ştii la fel de bine ca mine că n-ar putea face mare lucru. Anna este majoră şi n-ai niciun argument să spui că este în pericol, aşa că…

— Poți să mă ajuți?

M-a fixat cu o privire piezişă.

— La ce te gândeşti, mai exact?

— Ai putea să te foloseşti de relațiile pe care le ai în poliție ca să pui mobilul Annei sub urmărire, ca să ai acces la e-mailuri, ca să-i supraveghezi plățile cu cardul şi operațiunile bancare, ca să-i analizezi…

Ridică mâna ca să mă oprească.

— Nu crezi că exagerezi puțin? Dacă toți polițiştii ar face asta de fiecare dată când se ceartă cu iubitele lor…

Nemulțumit, m-am ridicat de pe scaun şi am dat să plec, dar m-a tras de mânecă.

— Aşteaptă un pic! Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui tot adevărul.

— Nu înțeleg.

Clătină din cap şi oftă lung.

— Nu face pe prostul cu mine, Raphael. M-am ocupat treizeci de ani cu interogatorii. Ştiu când cineva mă minte.

— Nu te-am mințit.

— A nu spune tot adevărul înseamnă a minți. Trebuie să mai fie ceva important despre care nu mi-ai spus, altfel n-ai fi aşa de îngrijorat.

2.

— Gata, tati! Gata! strigă Theo agitând biberonul în direcția mea.

M-am lăsat pe vine lângă fiul meu ca să recuperez recipientul.

— Mai vrei ceva, puiule?

— Kado! Kado! zise băiețelul, cerând dulciurile care-i plăceau cel mai mult: sticksurile cu ciocolată Mikado.

I-am temperat entuziasmul.

— Nu, dragul meu, Mikado sunt pentru gustare.

Înțelegând că nu-şi va primi biscuiții, pe chipul angelic al fiului meu apăru o mască de dezamăgire, ba chiar de furie. Îşi strânse la piept cățelul de pluş de care nu se despărțea niciodată – faimosul Fifi – şi se pregăti să izbucnească în lacrimi când Marc Caradec îi întinse o felie de pâine pe care tocmai o prăjise.

— Hai, zvăpăiatule, ia, mai bine, o bucată de pâine!

— Pine! Pine! exclamă copilul încântat.

Era greu să nu recunoşti: polițistul ursuz, specialist în jafuri armate şi luări de ostatici, se pricepea de minune la copii.

Îl cunoşteam pe Marc Caradec de când se mutase la mine în clădire în urmă cu cinci ani. Era un polițist atipic, pasionat de literatură clasică, de muzică veche şi de cinema. Mi-a făcut imediat o impresie bună şi am început să ne simpatizăm repede. Datorită laturii sale intelectuale, la BRB fusese supranumit „Profesorul”. Îi cerusem de multe ori ajutorul cât lucrasem la ultimul meu

thriller. Niciodată zgârcit cu anecdotele de la fostul loc de muncă, îmi dăduse numeroase sfaturi şi acceptase să-mi recitească şi să-mi revizuiască manuscrisul.

Treptat, deveniserăm prieteni. Mergeam împreună pe Parc des Princes aproape de fiecare dată când Paris Saint-Germain juca acasă. Şi cel puțin o seară pe săptămână, înarmați cu un platou de sushi şi două sticle de Corona, ne întâlneam să ne uităm la filme polițiste coreene şi să revedem filmografia lui Jean-Pierre Melville, William Friedkin ori Sam Peckinpah pe ecranul meu home cinema.

Ca şi Amalia, portăreasa noastră, Marc îmi fusese de mare ajutor în creşterea lui Theo. Lui i-l lăsam în grijă când trebuia să plec pe undeva. El îmi dăduse cele mai pertinente sfaturi când fusesem în impas. Şi, mai ales, el mă învățase lucrurile esențiale: să am încredere în copilul meu, să-l ascult înainte de a stabili regulile, să nu mă tem că nu voi fi la înălțime.

3.

— „Eu am făcut asta.“ Aşa mi-a zis Anna după ce mi-a arătat o fotografie pe iPad.

— Ce fotografie? întrebă Marc.

Stăteam amândoi la masa din bucătărie. Mai adusese două ceşti de cafea. Privirea lui concentrată n-o slăbea pe a mea. Dacă voiam să mă ajute, n-aveam altă soluție decât să-i spun adevărul. În cele mai crude detalii ale lui. Am coborât vocea din cauza lui Theo, chiar dacă încă n-avea cum să înțeleagă:

— O poză cu trei cadavre arse.

— Îți bați joc de mine?

— Nu. Trei cadavre aliniate, întinse unul lângă altul.

O văpaie se aprinse în ochii polițistului. Cadavre. Moarte.

O punere în scenă macabră. În doar câteva secunde, am lăsat deoparte cearta conjugală şi am intrat pe teritoriul lui.

— A fost prima oară când ți-a zis Anna de chestia asta?

— Bineînțeles.

— Deci, n-ai nicio idee despre cum ar fi putut fi implicată în povestea asta?

Am clătinat din cap. A insistat:

— Ți-a servit asta fără să-ți dea vreo explicație?

— Ți-am spus, nu i-am lăsat timp s-o facă. Eram stupefiat. Uluit. Fotografia era atât de groaznică, încât am plecat fără s-o mai întreb nimic. Şi, când m-am întors, nu mai era.

M-a privit ciudat, ca şi cum se îndoia că lucrurile se petrecuseră *exact* aşa.

— Cât de mari erau cadavrele? Adulți sau copii?

— Greu de spus.

— Şi în ce fel de loc se aflau? Afară, pe o masă de disecție? Pe…

— Nu ştiu nimic, fir-ar să fie! Tot ce pot să-ți spun e că erau negre ca huila, umflate de căldura flăcărilor şi complet arse.

Caradec continuă să mă preseze:

— Încearcă să fii mai precis, Raphael. Vizualizează scena. Dă-mi mai multe detalii.

Am închis ochii ca să-mi amintesc. Nu dură mult, atât mă îngreţoşase fotografia. Cranii fracturate. Torace sfârtecate. Abdomene sfâşiate din care ieşeau măruntaie. La insistenta lui Caradec, m-am străduit să descriu cum am putut mai bine cadavrele cu membre chircite, pielea lor arsă şi plesnită.

— Pe ce stăteau?

— Intuitiv, aş zice că pe jos. Poate pe un cearşaf…

— După câte ştii, Anna ta este *clean!***.** Niciun drog? Nicio boală mintală? Niciun sejur la balamuc?

— Vezi că vorbeşti de femeia cu care sunt pe punctul să mă căsătoresc.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Nu, nimic din toate astea. Îşi termină rezidenţiatul în medicină. Este eminentă.

— Atunci, de ce aveai dubii în privinţa trecutului ei?

— Fir-ar să fie! Doar ştii ce mi s-a întâmplat! Ştii cum s-a terminat ultima relaţie pe care-am avut-o!

— Dar ce te îngrijora, mai exact?

Am enumerat:

— Şovăiala cu care vorbea despre trecut, ca şi cum nu avusese copilărie şi adolescenţă. Discreţia extremă. Dorinţa de a trece neobservată, care era pentru ea o a doua natură. Reticenţa de a apărea în fotografii. Şi apoi, pe bune, Marc, ştii multe fete de douăzeci şi cinci de ani care nu au cont de Facebook şi care nu sunt prezente pe nicio reţea de socializare?

— Este ciudat, recunoscu poliţistul, dar nu-i destul ca să demarezi o investigaţie.

— Trei cadavre, şi nu-i destul!

— Calmează-te. Nu ştim nimic despre cadavrele astea, în definitiv, e doctoriţă, poate că a avut de-a face cu asta în timpul facultăţii!

— Un motiv în plus să facem cercetări, nu?

4.

— Menajera ta n-a trecut încă?

— Vine abia la începutul după-amiezii.

— Cu atât mai bine! se bucură Marc.

Traversaserăm curtea până la apartamentul meu şi acum eram în bucătărie, o încăpere pe colţ, lungă şi îngustă, care dădea, în acelaşi timp, spre Rue Campagne-Premiere şi spre piatra cubică şi obloanele colorate de pe Passage d'Enfer.

La picioarele noastre, Theo. Şi Fifi se amuzau lipitul şi dezlipind animăluţe magnetice de pe uşa frigiderului.

După ce inspecta chiuveta, Caradec deschise maşina de spălat vase.

— Ce cauţi, mai exact?

— Ceva care să fi fost atins doar de Anna. Vasul din care şi-a băut cafeaua

ieri-dimineață, de exemplu.

— Ea bea ceai, din aia, am zis eu arătând cu degetul spre o cană turcoaz cu Tintin, pe care o avea dintr-o vizită la Muzeul Herge.

— Ai un pix?

Ciudată întrebare pentru un scriitor, mi-am zis întinzându-i rollerul.

Cu ajutorul lui, Marc apucă ceaşca de toartă şi o puse pe un prosop de hârtie pe care-l aşezase pe masă. Apoi trase fermoarul de la o trusă mică din piele moale şi scoase un tub de sticlă cu pudră neagră, o pensulă, o rolă de bandă adezivă şi o fisă cartonată.

O trusă criminalistică.

Cu gesturi precise, Marc băgă vârful pensulei în pudră şi întinse pudra pe ceaşcă, sperând ca particulele de fier şi de carbon să evidenţieze amprentele pe care le lăsase Anna.

O scenă pe care o descrisesem deja într-un roman. Doar că, de data asta, se întâmpla în realitate. Iar persoana care trebuia găsită nu era un criminal, ci femeia pe care o iubeam.

Poliţistul suflă înspre ceaşcă, risipind surplusul de pudră, apoi îşi puse ochelarii ca să examineze suprafaţa.

— Vezi urma asta? E degetul mare al iubitei tale, zise el cu satisfacţie.

Tăie o bucată de bandă adezivă şi fixă, extrem de atent, amprenta pe carton.

— Fă o poză, mă rugă el.

— De ce?

— Nu mai sunt în legătură cu multă lume de la BRB. Majoritatea foştilor mei colegi sunt la pensie, dar cunosc un tip la Criminalistică, Jean-Christophe Vasseur. Un neică nimeni şi un poliţist slab, dar, dacă avem o amprentă validă şi-i dăm 400 de euro, o să fie de acord s-o introducă în FAED.

— Fişierul de amprente digitale? Sincer, mă îndoiesc că Anna a fost vreodată implicată în vreo crimă sau vreun delict. Sau că a făcut închisoare.

— Poate că o să fim surprinşi. Tot ce mi-ai povestit despre nevoia asta maladivă de discreţie te face să te gândeşti că are ceva de ascuns.

— Toţi avem ceva de ascuns, nu?

— Încetează cu replicile tale de roman. Fă fotografia pe care te-am rugat şi trimite-mi-o pe e-mail înainte să-l caut pe Vasseur.

Am făcut mai multe poze cu telefonul, apoi, cu ajutorul aplicaţiei de editare foto, am modificat expunerea şi contrastul ca să fac amprenta cât mai clară posibil. În tot acest timp, m-am uitat fascinat la brazdele şi crestele care şerpuiau, se învârtejeau, se întrepătrundeau, pentru a forma un labirint unic şi misterios lipsit de orice fir al Ariadnei.

— Şi acum ce facem? am întrebat cu trimiţând poza pe adresa lui Caradec.

— Ne întoarcem acasă la ea, în Montrouge. Şi continuăm s-o căutăm. Pân-o găsim.

3
Noaptea neagră a sufletului

Să nu te simţi niciodată sigur
de femeia pe care o iubeşti.
Leopold VON SACHER-MASOCH

1.

Judecând după vinietele care se adunau pe parbriz, Range Roverul lui Marc Caradec circula de Ia sfârşitul anilor 1980.

Străvechea maşină de teren – al cărei kilometraj depăşise 300 000 – se strecura în trafic cu grația unui bloc de beton, trecând pe lângă copacii din Parc Montsouris, traversând şoseaua de centură, mergând de-a lungul zidurilor cu graffiti de pe Avenue Paul-Vaillant-Couturier, apoi pe lângă fațada ca o tablă de şah a Hotelului Ibis de pe Rue Barbes.

ÎI lăsasem pe Theo în grija Amaliei şi eram uşurat că Marc se oferise să meargă cu mine. La vremea aceea, încă speram că lucrurile se vor rezolva. Poate că Anna nu avea să întârzie să apară. Poate că, până la urmă, „secretul" ei nu era chiar atât de grav. Mi-ar fi dat explicații, viața şi-ar fi reluat cursul şi ne-am fi căsătorit la data prevăzută, la sfârşitul lunii septembrie, în bisericuța Saint-Guilhem-le-Desen, leagănul istoric al familiei mele.

Un parfum ciudat plutea în maşină: arome de piele şi de plante uscate, amestecate cu un vag miros de țigară. Marc reduse viteza. Maşina 4x4 tuşi ca şi cum şi-ar fi pierdut suflul dintr-odată. Vehiculul era, ca să zic aşa, rustic: scaunele din velur erau tocite până la urzeală, amortizoarele lăsau impresia că-şi dăduseră duhul de mult timp, dar înălțimea maşinii şi plafonul panoramic te țineau departe de traficul aglomerat.

Avenue Aristide-Briand: fostul drum național 20, lat ca o autostradă cu patru benzi pe sens.

— Aici este, am zis arătând blocul Annei, care era pe cealaltă parte a străzii. Dar nu poți face stânga în dreptul lui, trebuie să întorci la intersecția cu…

Fără să mă lase să termin ce aveam de zis, Marc trase repede de volan până la capăt. Într-un concert de claxoane şi scrâşnete de cauciucuri, făcu o întoarcere periculoasă, tăindu-le calea la două maşini, care frânară brusc, evitând la limită impactul.

— Eşti complet inconştient!

Polițistul clătină din cap şi, nemulțumindu-se cu această primă infracțiune, urcă pe trotuar şi opri Range Roverul.

— Nu poți parca aici, Marc!

— Suntem de la poliție, zise el tranşant, trăgând frâna de mână.

Apoi lăsă în jos parasolarul, pe care era fixată o plăcuță cu „Poliția

naţională".

— Cine o să creadă că merg poliţiştii cu o asemenea rablă? am întrebat eu trântind uşa.. Şi, în plus, nici măcar nu mai eşti poliţist…

El îşi scoase cheia universală din buzunarul de la spate al blugilor.

— Poliţistul tot poliţist rămâne, zise deschizând uşa care dădea în holul de la intrare.

Miracol: de când fusesem aici ultima oară, ascensorul se reparase. Înainte să urcăm, am insistat să mergem să aruncăm o privire în parcarea subterană. Mini Cooperul Annei era parcat la locul lui. Ne-am întors, după aceea, la lift. Etajul al doisprezecelea. Culoar pustiu. După ce am sunat, am bătut din nou cu pumnul în uşă fără mai mult succes ca înainte.

— Dă-te la o parte, îmi ordonă poliţistul luându-şi elan.

— Stai, poate că nu e necesar să spargem…

2.

Usa cedă la a doua lovitură de umăr.

Caradec intră în hol şi, din câteva priviri, măsură spaţiul, mai puţin de patruzeci de metri pătraţi frumos amenajaţi. Parchet din stejar, interior crem cu tuşe pastel, sufragerie mobilată în stil scandinav, bucătărie deschisă, dressing care se prelungea până în cameră.

Un apartament gol, cufundat în linişte.

M-am întors ca să examinez zăvorul şi montantul de la încuietoare. Uşa cedase uşor pentru că niciunul dintre cele două zăvoare nu era tras. Ultima persoană care ieşise din apartament se mulţumise, aşadar, să trântească uşa fără să o încuie. Nu prea era stilul Annei.

A doua surpriză, geanta de de voiaj zăcea pe jos în mijlocul holului de la intrare. O geantă de mână cu fermoar, din piele de viţel împletită, cu bucăţi de piele multicolore aplicate. M-am aşezat în genunchi ca să-i cercetez compartimentele, dar n-am găsit nimic deosebit.

— Deci, Anna s-a întors de la Nisa… începu să spună Caradec.

— … după care s-a evaporat din nou, m-am întristat eu.

Într-un acces de angoasă, am încercat să o sun iarăşi pe mobil, dar a intrat căsuţa vocală.

— Bun, hai să scotocim prin casă! decise Marc.

Cu vechiul reflex al poliţistului care face percheziţie, se apucase deja să demonteze rezervorul de la veceu.

— Nu ştiu dacă avem dreptul să facem asta, Marc.

Nedescoperind nimic în baie, se îndreptă spre cameră.

— Vezi că tu ai început! Dacă nu i-ai fi răscolit trecutul, acum ai fi fost pe Coasta de Azur cu iubita ta, prăjindu-te la soare.

— Asta nu-i un motiv să…

— Raphael, îmi tăie el vorba. Când ai descusut-o pe Anna, ai avut o intuiţie care s-a dovedit îndreptăţită. Acum trebuie să termini treaba.

M-am uitat prin cameră. Un pat din lemn deschis la culoare, un dulap plin

cu haine, o bibliotecă gemând sub greutatea cărților de medicină, a dicționarelor şi a gramaticilor, care îmi erau familiare: Grevisse, Hanse, Bertaud du Chazaud. De asemenea, câteva romane americane în original: Donna Tartt, Richard Powers, Toni Morrison…

După ce examina scândurile pardoselii, Marc începu să tragă sertarele.

— Ocupă-te de calculator! îmi ceru el văzându-mă că stau degeaba. Eu nu mă prea pricep la informatică.

Am găsit Macbookul pe tejgheaua barului care separa bucătăria de sufragerie.

De când o cunoscusem pe Anna, cred că nu venisem aici decât de cinci sau şase ori. Casa asta era vizuina ei şi atmosfera încăperii în care mă aflam îi semăna: elegantă, liniştită, ascetică aproape. Cum reuşisem s-o înfurii atât de tare, încât să dispară?

M-am aşezat în faţa ecranului şi am apăsat un buton ca să deschid computerul. Acces direct la My Documents fără parolă. Ştiam că asta nu-mi folosea la nimic. Anna nu avea încredere în calculatoare. Dacă avea, într-adevăr, ceva de ascuns, mă îndoiam că aveam să găsesc acel ceva într-un Mac. Ca să fiu cu conştiinţa împăcată, m-am apucat să-i verific e-mailurile. Erau, în principal, mesaje legate de cursuri şi de stagiile ei de la spital. În biblioteca multimedia, mult Mozart, documentare ştiinţifice şi cele mai noi seriale TV, la care ne uitam împreună. Istoricul de navigare: site-uri de ştiri, site-uri instituţionale şi tone de pagini cu cercetări pe tema lucrării ei de rezidenţiat (*Rezilienţa. Factori genetici şi epigenetici).* Nimic important în restul hard diskului, aproape umplut cu notiţe, tabele, PDF-uri şi prezentări Power Point pentru şcoală. Calculatorul nu era interesant prin ceea ce puteai găsi în el, ei mai degrabă prin ceea ce lui găseai: nicio fotografic de familie, nicio filmare de vacanţă, niciun e-mail care să ateste existenţa unui grup adevărat de prieteni.

— Trebuie să arunci o privire printre hârţoagele astea, îmi spuse Caradec întorcându-se în încăpere cu braţele încărcate de cutii de carton pline cu dosare care conţineau documente administrative: fluturaşi de salariu, facturi, chitanţe de taxe şi de chirie, extrase de cont…

Puse cutiile pe masă, apoi îmi întinse o folie de protecţie pentru documente.

— Am găsit şi asta. Pe calculator, nimic?

Am clătinat din cap şi m-am uitat la ce era în folia din plastic. O fotografie banală cum se făceau la grădiniţă sau la liceu. În imagine, vreo douăzeci de fete elegante pozau în curtea unei instituţii. O profesoară de vreo patruzeci de ani însoţea grupul. Eleva din mijloc ţinea o tăbliţă pe care era scris cu cretă:

Liceul Sainte-Cecile
Clasa Terminală Ştiinţe
2008-2009

În ultimul rând am recunoscut-o imediat pe Anna a „mea“. Rezervată şi reţinută. Cu privirea puţin întoarsă, cu ochii uşor plecaţi. Zâmbet discret, pulover de marinar cu anchior peste o cămaşă albă, încheiată până la ultimul nasture. Mereu aceeaşi dorinţă de a deveni invizibilă, de a-şi şterge cu buretele

senzualitatea pentru a-şi ascunde frumusețea răpitoare.

Să nu iasă în evidență. Să nu stârnească dorință.

— Cunoşti şcoala asta, Sainte-Cecile? întrebă Marc scoțându-şi pachetul de țigări.

Am dat o căutare rapidă pe telefon. Situată pe Rue Grenelle, Sainte-Cecile era o instituție religioasă într-un cartier bun. Un liceu catolic privat şi select, care primea numai fete.

— Ştiai că Anna a învățat aici? Nu prea se potriveşte cu portretul fetiței sărace din Saint-Nazaire, reluă Marc aprinzându-şi țigara.

Ne-am cufundat în „arhivele" din cutii. Punând cap la cap informațiile pe care le-am găsit în diferite documente, am reuşit să reconstituim parcursul Annei.

Locuia în Montrouge de doi ani. Cumpărase apartamentul în 2014, în anul al treilea, ultimul dinaintea rezidențiatului. Costase, la vremea aceea, 190 000 de euro, din care achitase 50 000 în avans, iar pentru restul luase un credit pe douăzeci de ani. Modul clasic de a accede la proprietate.

În 2012 şi 2013 închiriase o garsonieră într-un bloc de pe Rue Saint-Guillaume.

De mai demult, din 2011, existau nişte chitanțe de chirie pentru o cameră la mansardă pe Avenue de l'Observatoire, emise de un oarecare Philippe Lelievre.

Pista se oprea aici. Era imposibil să afli unde locuise Anna în primul ei an de Medicină şi în liceu. La tatăl ei? Într-un cămin studențesc? Într-o altă mansardă, închiriată la negru? La internat?

3.

Caradec îşi stinse țigara într-o farfuriuță şi scoase un oftat. Gânditor, aprinse cafetiera colorată de pe bar şi puse în ea o capsulă de cafea. În timp ce apa se încălzea, continua să treacă în revistă documentele rămase. Se opri la o fotocopie a unui card vechi de asigurare socială, îndoi foaia şi o băgă în buzunar. Apoi inspectă fără succes cuptorul şi hota, cercetă parchetul şi pereții despărțitori.

Fără să mă întrebe, ne făcu fiecăruia un *ristretto* spumos. Sorbi din cafea cu privirea în gol. Ceva îl contraria, dar încă nu ştia ce anume. Rămase tăcut un minut până îşi dădu seama.

— Uită-te la lampadar.

M-am întors spre lampa cu halogen aşezată într-un colț al sufrageriei.

— Da?

— De ce a fost băgat în priză în celălalt capăt al camerei din moment ce există o priză triplă în plintă, chiar la piciorul lui?

E aiurea…

M-am apropiat de lampadar, m-am aşezat în genunchi şi am tras de priza triplă, care mi-a rămas în mână. După cum ghicise Caradec, nu era legată la niciun circuit. M-am întins pe jos, mi-am trecut mâna prin spațiul rămas liber acum şi am reuşit să mişc din loc şi apoi să scot plinta.

În spatele fâşiei de lemn era ascuns ceva.

O geantă.

4.

Era o geantă mare, ca un sac, din pânză galbenă, cu logoul Converse. Acoperită de un strat subțire de praf, pânza era decolorată. Altădată muştar, avea acum o nuanță gălbejită care îi trăda vechimea.

Geanta era prea grea ca să nu fie suspectă. Pe cât de surescitat, pe atât de îngrijorat, am tras fermoarul, temându-mă de ce aveam să găsesc.

Fir-ar să fie!

Aveam dreptate să mă îngrijorez.

Era plină cu teancuri de bani.

M-am dat un pas înapoi, ca şi cum banii ar fi fost vii şi mi-ar fi sărit la beregată.

Caradec vărsă conţinutul pe masă – erau, în principal, bancnote de 50 şi de 100 de euro. Banii se împrăştiară pe bar, într-o formă vagă de piramidă cu o fundație şubredă.

— Câți sunt?

El numără câteva teancuri şi miji ochii, făcând un calcul mental:

— Cu aproximație, aş zice că în jur de 400 000 de euro.

Anna, ce ai făcut?

— De unde-ar putea proveni banii ăştia, după părerea ta? am întrebat eu uluit.

— Nu din consultațiile de la spital, în orice caz.

Am închis ochii pentru o clipă, masându-mi ceafa. Atât de mult cash nu putea proveni decât dintr-un jaf din vânzarea unei cantități astronomice de droguri, din şantajarea unei persoane foarte bogate… Din ce altceva?

Fotografia cu cele trei corpuri arse îmi apăru iarăşi în minte. Era, cu siguranță, o legătură între cadavre şi aceşti bani. Dar care?

— Şi surprizele nu s-au terminat, băiete.

În geantă, într-un buzunar lateral cu fermoar, Caradec tocmai găsise două cărți de identitate ale Annei la vârsta de şaptesprezece, optsprezece ani. Prima era pe numele de Pauline Pages, iar a doua, de Magali Lambert. Două nume care îmi erau necunoscute.

Marc mi le luă din mână şi le studie cu atentie.

— Sunt false, evident.

Debusolat, mi-am lăsat privirea să alunece pe fereastră. Afară, viața continua. Soarele se revărsa nepăsător peste fațada blocului de vizavi. O ghirlandă de iederă se încolăcea în jurul unui balcon. Era încă vară.

— Asta-i o porcărie, zise el agitând prima carte de identitate. O copie proastă făcută în Thailanda sau în Vietnam. Cu 800 de euro, poți să găseşti aşa ceva în orice cartier mai dubios. Treabă de drogangiu.

— Şi a doua?

Ca un negustor de diamante în fața unei pietre prețioase, Marc îşi potrivi

ochelarii şi cercetă actul cu ochiul lui de expert.

— Asta e mult mai bună, chiar dacă nu e recentă. Făcută de libanezi sau de unguri. În jur de 3 000 de euro. Nu rezistă la o examinare minuțioasă, dar poți s-o folosești liniştit în viața de zi cu zi.

Lumea începu să se învârtă. Toate reperele mele se prăbuşeau. Îmi trebui mai bine de un minut ca să-mi revin.

— Cel puțin, acum lucrurile sunt clare, zise tranşant Caradec. N-avem altă soluție decât să mergem în continuare pe pista trecutului Alinei Beckcr.

Am lăsat capul în jos. Din nou, imaginea înfiorătoare a cadavrelor arse îmi năvăli în minte. Însoțită de vocea firavă a Annei care murmura: „Eu am făcut asta. Eu am făcut asta…“

4
Cum să înveți să dispari

Pentru a fi convingătoare, o minciună
trebuie să conțină un minimum de adevăr,
în general, o picătură de adevăr ajunge, dar ea este
indispensabilă, ca măslina într-un Martini.
Sascha ARANGO

1.

Marc Caradec simțea fluturi în stomac. Ca şi cum avea cincisprezece ani şi se ducea la prima întâlnire. Aceeaşi teamă, aceeaşi surescitare.

Un polițist tot polițist rămâne. Fotografiile celor trei cadavre arse, geanta burduşită de bancnote, actele false, viața dublă a Annei: adrenalina de vânător îi curgea din nou prin vene. De când un glonț rătăcit îl pusese pe tuşă, nu mai fremătase de această plăcere deosebită pe care o simt adevărații polițişti de teren, cei care bat străzile în lung şi-n lat, copoii, cei care nu se dau în lături de la munca grea pe care o presupune hăituirea infractorilor. Vânătorii.

Părăsind blocul Annei, Marc şi Raphael hotărâseră să se despartă ca să-şi vadă fiecare de propria investigație. Iar Marc ştia exact ce piste voia să cerceteze mai întâi.

Cartierul Butte-aux-Cailles, Rue Glaciere. Cunoştea zona ca pe propriul buzunar. Profită de culoarea roşu a semaforului ca să deruleze lista de contacte din agenda telefonului şi se opri la cel pe care îl căuta. Mathilde Franssens. Era el însuşi mirat că-i mai păstrase datele de contact după atâția ani.

Formă numărul şi recunoscu mulțumit vocea care îi răspunse după ce telefonul sună numai de două ori.

— Marc! A trecut atâta timp…

— Bună, frumoaso! Eşti bine, sper! Tot la Secu[6] lucrezi?

— Da, dar am reuşit, în sfârşit, să plec de la Casa de Asigurări de Sănătate din Evry. Acum lucrez în arondismentul 17, în centrul Batignolles-ului[7]. Ies la pensie în martie.

— Pensionare rapidă, atunci! Ia zi-mi, cât mai lucrezi, ai putea să afli nişte informații despre…

— Mă gândeam eu că nu m-ai sunat doar ca să mă întrebi ce mai fac.

— … o fată pe nume Anna Becker? Am numărul ei, dacă vrei să-l notezi.

Semaforul se făcu verde.

În timp ce demara, luă fotocopia pe care o împăturise în buzunar şi îi dictă

[6] Abreviere de la Securite sociale, sistemul de asigurări sociale din Franța
[7] Cartier din Paris

lui Mathilde numărul de asigurare socială.

— Cine este?

— Douăzeci şi cinci de ani, metisă, o fată frumoasă care termină Medicina. A dispărut şi-i dau o mână de ajutor familiei ca s-o găsească.

— Ca liber-profesionist?

— Ca voluntar. Ştii ce se spune: poliţistul tot poliţist rămâne.

— Ce vrei să ştii, mai exact?

— Mă mulţumesc cu orice.

— OK, o să văd ce pot face. Te sun.

Marc închise telefonul mulţumit. Următoarea etapă: Philippe Lelievre.

Căutând pe net, constatase că Lelievre figura în Pagini Aurii ca dentist. Avea cabinetul chiar la acelaşi număr ca locuinţa pe care o închiriase Anna la începutul anilor 2010.

Pe Boulevard de Port-Royal, zări copertina din sticlă a staţiei de metrou RER, apoi, şi mai departe, faţada acoperită de vegetaţie a restaurantului La Closerie des Lilas. Semnaliză ca să vireze pe Avenue de l'Observatoire şi trecu de fântâna arteziană cu hoarda ei de hipocampi, care forăiau în mijlocul jeturilor de apă. Parcă sub castani, trânti portiera şi stătu să-şi termine ţigara, lăsându-şi privirea să plutească pe partea cealaltă a grădinii, unde pilonii şi elementele cruciforme din cărămidă roşie ale Centrului Michelet îi aminteau de culorile calde ale Africii şi Italiei.

Observându-i distrat pe copiii mici care se zbenguiau pe terenul de joacă, Marc Caradec fu năpădit de amintiri. Pe vremea când locuia pe Boulevard Saint-Michel, venea uneori aici să se joace cu fata lui. O perioadă binecuvântată, a cărei valoare n-o înţelesese decât mai târziu. Clipi, dar, în loc să se risipească, imaginile se înmulţiră – alte locuri, alte momente de bucurie, cu râsul fetei lui în fundal pe când avea cinci sau şase ani. Felul în care se dădea pe tobogan, primele ture cu căluşeii de la Sacre-Coeur. O văzu din nou ţopăind după balonaşele de săpun. O văzu din nou în braţele lui pe plaja Palombaggia, cu ochii spre cer, arătându-i cu degetul zmeiele.

Odată trecut de o anumită vârstă., un om nu se mai teme de nimic în afară de amintiri. Unde auzise asta? încercă el să-şi amintească strivind chiştocul pe trotuar. Traversă strada, sună la uşa de la intrarea în bloc şi urcă scările în pas alergător. Aşa cum fac unii poliţişti, îşi păstrase legitimaţia, pe care i-o flutură prin faţa ochilor brunetei drăguţe de la recepţie.

— BRB, domnişoară, aş vrea să stau de vorbă cu domnul doctor.

— Mă duc să-l anunţ.

Era plăcut să retrăiască vechile senzaţii şi reflexele de altădată: mişcarea, un anumit mod de a te impune, autoritatea pe care o reprezenta Sesamul acela tricolor…

Aşteptă în picioare, cu coatele pe biroul de la recepţie. Cabinetul stomatologic fusese probabil renovat recent, căci mirosea încă a vopsea proaspătă. Era un spaţiu care se voia high-tech şi primitor în acelaşi timp: birou şi fotolii din lemn deschis la culoare, pereţi de sticlă şi paravan din bambus. În fundal, o muzică „liniştitoare" evoca valurile mării, învăluite în acorduri romantice de flaut şi harpă. Insuportabil.

Contrar a ceea ce-şi închipuise, Lelievre era un stomatolog tânăr, până în patruzeci de ani. Cap rotund, păr tuns scurt, ochelari cu rame portocalii, care înconjurau nişte ochi veseli. Halatul cu mânecă scurtă lăsa la vedere un tatuaj impresionant cu un inorog de-a lungul antebraţului.

— O cunoaşteţi pe femeia aceasta, doctore? îl întreita Caradec după ce se prezentă.

Îi întinse medicului telefonul mobil, pe care era afişată o fotografie recentă a Alinei primită de la Raphael. Lelievre răspunse fără ezitare:

— Bineînţeles. E o studentă căreia i-am închiriat una dintre camerele de la mansardă acum patru, cinci ani. Anna… nu mai ştiu cum.

— Anna Becker.

— Exact: dacă-mi amintesc bine, făcea Medicina Ia Paris-Descartes.

— Ce altceva vă mai amintiţi?

Lelievre se gândi o vreme.

— Nu mare lucru. Fata asta era locatara perfectă. Discretă, nu întârzia niciodată cu chiria. Plătea cash, dar am declarat totul la fisc. Dacă vreţi dovada, o să-l rog pe contabil să vă…

— Nu va fi necesar. O vizita multă lume?

— Nimeni, din câte-mi amintesc. Lăsa impresia că munceşte zi şi noapte. Dar ce e cu interogatoriul ăsta, domnule căpitan? I s-a întâmplat ceva?

Caradec îşi masă şaua nasului şi ignoră întrebarea.

— Încă ceva, doctore: ştiţi unde locuia Anna înainte?

— Bineînţeles, îi închiriase o cameră fostul meu cumnat.

Poliţistul se simţi străbătut de un uşor curent electric. Era exact genul de informaţie după care venise.

— Manuel Spontini îl cheamă, completă doctorul. După divorţ, a fost nevoit să-şi vândă apartamentul de pe Rue de l'Universite, cu mansardă cu tot.

— Cea în care locuia Anna?

— Exact. Sora mea ştia că eram în căutarea unui locatar. Ea mi-a dat numărul de telefon al Annei.

— Şi pe Spontini ăsta unde-l pot găsi?

— Are o brutărie pe Avenue Franklin D. Roosevelt, dar vă previn: este o jigodie. Sora mea ar fi trebuit să-l părăsească mai demult.

2.

Plictisindu-mă să pândesc un taxi la Porte d'Orleans, mă mulţumisem cu autobuzul 68.

— La Rue du Bac? Ajungeţi în mai puţin de douăzeci de minute, mă asigurase şoferul.

M-am prăbuşit pe un scaun. Eram năucit, devastat, aproape K.O. Mă tot gândeam la ce descoperisem în ultimele ore: fotografia cu cele trei cadavre, jumătatea de milion de euro dosită în despărţitura aceea, actele de identitate false. Toate astea erau atât de departe de imaginea femeii pe care o cunoşteam: medicinista tocilară, pediatra-model, atentă şi blândă cu copiii, iubita veselă şi

senină. Mă întrebam ce se întâmplase de viața Annei deraiase în asemenea hal.

M-am străduit să-mi revin şi am profitat de drum ca să intru pe net şi să studiez site-ul următoarei destinații: Liceul Sainte-Cecile.

Rezervată fetelor, instituția era o organizație catolică mai deosebită. O mică unitate de învățământ fără contract, care nu depindea de Ministerul Educației Naționale, dar care, spre deosebire de numeroase licee, obținea la bac rezultate foarte bune, mai ales la științele exacte.

Dimensiunea religioasă a şcolii nu era doar o fațadă: pe lângă mesa bisăptămânală şi grupurile de rugăciune, liceenele trebuiau să participe la o catehеză în fiecare miercuri după-amiaza şi să se implice în mai multe acțiuni caritabile.

Şoferul nu mă minţise. Nu era nici 11.00 când am ajuns pe Rue de Bac.

Cartierul Saint-Thomas-d'Aquin. Inima Parisului şic. A aristocrației şi a palatelor ei. A ministerelor şi a clădirilor burgheze din piatră cioplită, cu acoperişuri de ardezie şi fațade imaculate.

Am ajuns, din câțiva paşi, pe Rue Grenelle. Am sunat şi i-am arătat portarului actele. În spatele porții grele în arc de cerc se ascundea o curte pavată, cu verdeață şi flori, decorată cu pruni ornamentali şi leandri. Pătrată ca a unei mănăstiri, curtea adăpostea o fântână din piatră, care dădea locului un aer de grădină toscană. Un clopot discret vesti ora schimbării sălilor. Curtea începu să fie traversată atunci în linişte de grupuri mici de liceene cu fuste plisate bleumarin şi jachete împodobite cu un ecuson. Verdeața, susurul apei din fântână şi uniformele purtau vizitatorul departe de Paris. Erai în anii 1950 în Italia, apoi în Aix-en-Provence, apoi la un colegiu englezesc, rând pe rând.

Câteva secunde, m-am gândit la curtea liceului *meu*. Salvador-Allende din Essonne. Începutul anilor 1990. La ani-lumină de acest cocon. Două mii de elevi închişi într-un țarc de beton. Violența, drogurile, orizontul limitat. Profii care încercau toți să-şi ia tălpăşița, puținii elevi buni, care erau ridiculizați şi cotonogiți. Altă planetă. Altă realitate. O realitate mizerabilă din care evadasem scriind poveşti.

M-am frecat la ochi ca să alung aceste amintiri şi i-am cerut informații unui grădinar care uda o tufă de salvie.

— Responsabilul instituției? Păi, doamna Blondel, directoarea noastră. Este doamna de acolo, de la avizier, sub arcade.

Clotilde Blondel… îmi aminteam că-i văzusem numele pe site. I-am mulțumit şi m-am îndreptat spre directoare. Era femeia pe care o văzusem în fotografia de grup pe care o găsisem la Anna. Avea vreo cincizeci de ani, era zveltă, îmbrăcată cu un costum lejer de tweed şi un tricou polo mulat, din bumbac maro-roscat. Lui Clotilde Blondel i se potrivea numele: era blondă, luminoasă, între Greta Garbo şi Delphine Seyrig. În contre-jour, silueta ei era pudrată cu particulele aurii ale sfârşitului de vară. Ca o apariție celestă.

Ținea mâna pe umărul unei eleve. Am profitat că stăteau de vorbă ca s-o privesc mai atent. Trăsături delicate, fără vârstă, o grație naturală lipsită de aroganță. În grădina asta era locul ei, între statuia Fecioarei Maria şi cea a Sfintei Cecilia. Degaja ceva foarte matern: o apropiere liniştitoare, o forță. De

altfel, fata cu care vorbea îi sorbea cuvintele, pe care le rostea cu o voce blândă şi gravă în acelaşi timp. Imediat ce au terminat discuția, m-am apropiat ca să mă prezint:

— Bună ziua, doamnă, sunt…

O sclipire de smarald îi apăru în ochi.

— Ştiu perfect cine sunteți, domnule Raphael Barthelemy.

Intimidat, m-am încruntat. Ea a continuat:

— Mai întâi, pentru că sunt una dintre cititoarele dumneavoastră, dar mai ales pentru că, de şase luni încoace, Anna nu are pe buze decât numele dumneavoastră.

Mă chinuiam să-mi ascund surpriza. Clotilde Blondel părea amuzată de stânjeneala mea. De aproape, mă intriga şi mai mult. Un chip cizelat, un parfum de liliac, şuvițe solare care-i atingeau uşor pometii înalți.

— Doamnă Blondel, ați văzut-o pe Anna de curând?

— Am luat cina împreună săptămâna trecută. Ca în fiecare marți seara.

Am tresărit. De când o cunoşteam, Anna pretindea că serile de marți şi le petrece la sală. Dar nu mai avea importanță…

Totuşi, Clotilde îmi observă tulburarea.

— Dacă vă aflați azi aici înseamnă că stiți cine sunt, nu-i aşa?

— De fapt, nu prea ştiu. Mă aflu aici pentru că sunt îngrijorat pentru Anna.

I-am întins folia din plastic.

— Fotografia asta m-a făcut să ajung până la dumneavoastră.

— Unde ați găsit-o?

— În apartamentul Annei. Are, cu siguranță, o însemnătate, din moment ce e singura fotografie pe care o are în casă.

Directoarea păru ofuscată:

— I-ați cotrobăit prin casă fără permisiunea ei?

— Lăsați-mă să vă explic.

Din câteva fraze, am pus-o la curent cu dispariția Annei, trecând sub tăcere motivele altercației noastre.

Ea m-a ascultat neperturbată.

— Dacă înțeleg bine, v-ați certat cu logodnica dumneavoastră. Şi, ca să vă dea o lecție, ea s-a întors singură la Paris. Sper cel puțin că asta v-a făcut să vă băgați mințile-n cap.

Nu eram hotărât să cedez:

— Cred că subestimați gravitatea situației. Motivul pentru care sunt aici depăşeşte cadrul disputei conjugale.

— Pe viitor, vă sfătuiesc cu tărie să nu-i mai scotociți prin lucruri. O cunosc pe Anna şi vă garantez că n-o să aprecieze aşa ceva.

Vocea i se schimbase, devenise mai groasă, mai aspră, mai puțin curgătoare.

— Cred că am fost îndreptățit să acționez aşa cum am făcut-o.

O picătură de cerneală neagră se diluă în pupilele ei, stingându-i strălucirea din privire.

— Luați-vă fotografia şi plecați!

Mi-a întors spatele şi a luat-o din loc, dar am insistat:

— Din contră, mi-ar plăcea să vă vorbesc despre o altă fotografie.

Pentru că se îndepărta, am ridicat vocea ca să-i trântesc ultima întrebare:

— Doamnă Blondel, v-a arătat cumva Anna o poză cu trei cadavre arse?

Câteva liceene au întors capul. Directoarea s-a oprit şi s-a răsucit spre mine.

— Cred că e mai bine să urcăm în biroul meu.

3.

Arondismentul 8.

Caradec semnaliza, lăsă în jos parasolarul şi parcă într-o zonă rezervată livrărilor din Place Saint-Philippe-du-Roule.

Familia Spontini avea o prăvălie cu vitrină de la un capăt la altul, amplasată la colţul dintre Rue de la Boetie şi Avenue Franklin-D.-Roosevelt. Storuri ciocolatii, draperii aurii: brutăria-patiserie se voia una de lux, propunând o gamă sofisticată de sortimente de pâine şi de produse de patiserie dulci. Marc intră şi observă vânzătoarele, care, în acest cartier de birouri, se pregăteau pentru aglomeraţia de la prânz, aranjând în vitrine sandviciuri, tarte cu legume şi salate în vid. Spectacolul îi făcu foame. Întoarcerea inopinată a lui Raphael îl făcuse să sară peste micul dejun şi nu mai mâncase nimic din seara dinainte. Comandă un sandvici cu şuncă de Parma şi spuse că vrea să stea de vorbă cu Manuel Spontini. Făcând un gest cu bărbia, vânzătoarea îl trimise spre bistroul de vizavi.

Caradec traversă. Aşezat la terasă, în cămaşă, Manuel Spontini citea *L'Equipe* cu o halbă de bere în faţă. Avea un trabuc în gură şi ochelari Ray-Ban, iar perciunii şi părul răvăşit îl făceau să semene cu Jean Yanne în filmele lui Chabrol sau Pialat.

— Manuel Spontini? Putem discuta două minute?

Caradec îl luă prin surprindere, aşezându-se în faţa lui şi punându-şi coatele pe masă de parcă aveau să se înfrunte la skanderbeg.

— Dar... dumneavoastră cine sunteţi, pentru Dumnezeu? se răsti brutarul făcând un gest de respingere.

— Căpitan Caradec, BRB. Bac o anchetă despre Anna Becher.

— N-o cunosc.

Impasibil, Marc îi arătă poza Annei pe ecranul telefonului.

— N-am văzut-o-n viaţa mea.

— Te sfătuiesc să te uiţi mai atent.

Spontini oftă şi se aplecă asupra ecranului.

— Bună rău păpuşica asta *black!* I-aş trage-o.

Cu o viteză fulgerătoare, Caradec îl apucă pe Spontini de păr şi îl lipi cu capul de masa de metal, făcând să zboare halba de bere, care se făcu ţăndări pe trotuar.

Ţipetele brutarului îl alertară pe chelnerul bistroului.

— Chem poliţia!

— Eu sunt poliţia, băiete! zise Marc scoţându-şi legitimaţia cu mâna liberă. Adu-mi, mai bine, o sticlă de Perrier.

Chelnerul se făcu nevăzut. Caradec slăbi strânsoarea.

— La dracu', era cât pe-aci să-mi spargi nasul! se văicări Spontini.

— Gura! Vorbeşte-mi despre Anna, ştiu că i-ai închiriat o cameră. Povesteşte-mi.

Spontini luă o mână de şervețele de hârtie ca să-şi şteargă sângele care îi curgea din nara stângă.

— N-o chema aşa.

— Fii mai clar.

— O chema Pages. Pauline Pages.

Ca şi cum ar fi dat un atu la belote[8], Caradec aruncă pe masă cartea de identitate falsă a Annei.

Spontini luă documentul şi îl studie.

— Mda, buletinul ăsta mi l-a arătat prima dală când ne-am întâlnit.

— Când?

— Nu mai ştiu.

— Fă un efort.

În timp ce lui Marc i se aducea sticla de Perrier, Spontini se cufundă din nou în amintiri. După ce-şi suflă nasul, din care tot îi curgea sânge, începu să reflecteze cu voce tare:

— Când a fost ales Sarkozy preşedinte?

— În mai 2007.

— Mda. În vara următoare, în Paris a fost o furtună violentă, care ne-a inundat casa. A trebuit să refacem o parte a acoperişului şi să renovăm cămăruțele de la mansardă. Şantierul a durat până în toamnă. Am pus anunț de închiriere în fiecare dintre cele trei magazine pe care le dețin. Şi frumoasa ta Barbie metisă a fost prima care s-a prezentat.

— Deci, în ce lună era?

— Octombrie, aş zice. Sfârşitul lui octombrie 2007. Cel mai târziu, începutul lui noiembrie.

— Chiria o declarai?

— Tu te-ai uitat la mine, frate? După ce că statul ne jupoaie de bani, ai vrea să declar o cameră de doişpe metri pătrați? Era la negru, 600 de euro cash pe lună, da sau ba. Şi fata a plătit mereu.

— În 2007, era minoră. Avea probabil şaisprezece ani.

— Nu asta spuneau actele ei.

— Actele ei erau false şi tu bănuiai lucrul ăsta.

Manuel Spontini ridică din umeri.

— C-o fi avut cinşpe sau nouăşpe, nu văd diferența. N-am încercat să mă culc cu ea. Doar i-am închiriat o cameră.

Agasat, se dădu înapoi cu scaunul, care scârțâi pe asfalt, şi încercă să se ridice, dar Caradec îl apucă de braț şi îl reținu.

— Prima oară când ai văzut-o, cum era?

— Nu mai ştiu, fir-ar să fie! Au trecut aproape zece ani!

— Cu cât îmi răspunzi mai repede, cu atât terminăm mai repede.

[8] Joc de cărți foarte popular în Franța.

Spontini scoase un oftat lung.

— Cam temătoare, cam abătută. De altfel, în primele săptămâni cred că n-a ieşit aproape niciodată din casă. Ca şi cum îi era frică de tot.

— Continuă. Mai dă-mi două, trei informații şi am plecat.

— Nu ştiu… Zicea că este americancă şi că a venit la Paris la facultate.

— Cum aşa, americancă? Şi tu ai crezut-o?

— În orice caz, avea un accent de yankeu. Adevărul este că puțin îmi păsa. Îmi dăduse chiria pe trei luni în avans, era tot ce mă interesa. Pretindea că părinții ei plătesc.

— Pe părinții ei i-ai întâlnit vreodată?

— Nu, n-am întâlnit niciodată pe nimeni. Ah! Ba da… o blondă cam aristocrată care venea s-o viziteze uneori. În jur de patruzeci de ani, genul „taior cu fustă care plesneşte pe fund". Ăsteia, în schimb, i-aş fi tras-o bucuros, Era genul Sharon Stone sau Geena Davis, înțelegi?

— Ştii cum o chema?

Brutarul clătină din cap.

— Să ne întoarcem la fata noastră. Crezi că ar fi putut fi amestecată într-o chestie dubioasă?

— Cum ar fi?

— Droguri? Prostituție? Extorcare de bani?

Spontini făcu ochii mari.

— Cred că bați câmpii, omule! Dacă vrei să ştii părerea mea, era doar o fată care voia să învețe şi să trăiască liniştită. O fată care nu mai voia să fie cicălită.

Făcând un semn cu mâna, Marc îl eliberă pe brutar. El mai rămase o clipă jos, digerând informațiile pe care le culesese. Era gata să plece, când îi vibră telefonul. Mathilde Franssens. Răspunse.

— Ai informații pentru mine.

— Da, am găsit dosarul Annei Becker. Dar nu corespunde deloc cu ce mi-ai spus tu despre ea. Dacă ar fi să mă iau după datele mele, de fapt, fata asta e…

4.

— M-am temut mereu de clipa asta. Ştiam că va veni, dar nu mă gândeam că în felul ăsta.

Clotilde Blondel era aşezată la o masă din sticlă cu picioare cromate încrucişate. Cu vedere spre curte, biroul ei modern contrasta cu vechimea Liceului Sainte-Cecile. Mă aşteptasem la mobilier din secolul al XVIII-lea şi la o bibliotecă cu rafturi burduşite de ediții Pleiade şi de biblii vechi legate în piele. Mă aflam însă într-o încăpere sobră cu pereți albi. Pe birou, un laptop, un smartphone într-o husă de piele, o ramă foto din lemn deschis la culoare şi reproducerea unei statuete senzuale a lui Brâncuşi.

— Doamnă Blondel, de când o cunoaşteți pe Anna?

Directoarea mă privi drept în ochi, dar, în loc să-mi răspundă, îmi aruncă un fel de avertisment:

— Anna este îndrăgostită nebuneşte de dumneavoastră. Este prima oară

când o văd îndrăgostită de cineva. Şi sper că meritaţi iubirea asta.

Am repetat întrebarea, dar ea a ignorat-o din nou.

— Când Anna mi-a cerut părerea, am sfătuit-o să vă spună adevărul, dar îi era frică de reacţia dumneavoastră. Îi era frică să nu vă piardă…

Un moment de tăcere. Apoi murmură ca pentru sine:

— Sabato avea, fără îndoială, dreptate: „Adevărul este perfect pentru matematică şi chimie, dar nu şi pentru viaţă."

M-am foit în fotoliul meu. Era evident, Clotilde Blondel ştia multe lucruri. Ca să-i câştig încrederea, am decis să nu-i ascund nimic şi i-am povestit despre tot ce găsisem la Anna acasă: cei 400 000 de euro şi actele de identitate false pe numele Magali Lambert şi Pauline Pages.

M-a ascultat fără să se arate surprinsă, ca şi cum îi povesteam un lucru banal pe care îl uitase, dar care acum ieşea la suprafaţă, aducând cu el un parfum neliniştitor.

— Paulinc Pages. Aşa s-a prezentat Anna când ne-am cunoscut.

Din nou tăcere. A luat o geantă de mână de pe un taburet de lângă ea şi a scos un pachet de ţigări lungi şi subţiri. Şi-a aprins una cu o brichetă lăcuită.

— Era în 22 decembrie 2007. Într-o sâmbătă după-amiaza. Îmi amintesc cu precizie data pentru că era ziua în care sărbătoream Crăciunul la şcoală. Un moment foarte important pentru instituţia noastră: în fiecare an, ne reunim cu elevele şi cu părinţii lor ca să sărbătorim împreună Naşterea Domnului.

Vocea ei avea acum inflexiuni grave şi zgrunţuroase. O voce de fumătoare.

— În ziua aia ningea, reluă ea expirând rotocoale de fum mentolat. Îmi voi aminti toată viaţa de fata aceea al dracului de frumoasă care venea de nicăieri, în trenciul ei gri-bej cambrat pe talie.

— Ce v-a spus?

— Cu un uşor accent pe care încerca să-l mascheze, mi-a spus o poveste care părea plauzibilă sau aproape. Pretindea că este fiica unor afacerişti francezi expatriaţi în Mali. Mi-a spus că făcuse o bună parte din şcoală la gimnaziul şi liceul francez din Bamako, dar că părinţii ei doreau ca ea să-şi dea bacalaureatul la Paris. Acesta era motivul pentru care voiau s-o înscrie la Sainte-Cecile. Odată cu solicitarea asta, mi-a întins un plic cu banii pentru taxa de şcolarizare pe un an, adică 8 000 de euro.

— Toată povestea era o minciună?

— În întregime. Am sunat Ia liceul francez din Bamako ca să-mi trimită pe fax autorizaţia de transfer, un certificat de radiere indispensabil ca să înscrii un nou elev. Cei de acolo nu auziseră niciodată de ea.

Mă simţeam pierdut în ceaţă. Cu cât ajungeam cu investigaţia mai departe, cu atât mai neclară devenea imaginea Annei.

Clotilde Blondel stinse ţigara.

— A doua zi, m-am dus la adresa pe care mi-o lăsase: o cameră la mansardă pe care o închiriase pe Rue de l'Universite. Am stat cu ea o zi întreagă şi am înţeles imediat că era genul de persoană pe care-o-ntâlneşti o dată în viaţă. O fiinţă solitară, jumătate femeie, jumătate copil, în căutarea unei schimbări radicale, dar hotărâtă să reuşească. Nu venise la Sainte-Cecile din întâmplare: avea un plan profesional precis – să devină medic –, o inteligenţă ieşită din

comun şi o capacitate mare de lucru, care aveau nevoie de un cadru adecvat ca să se dezvolte.

— Şi ce aţi hotărât?

Cineva bătu la uşă. Era directorul adjunct care avea o problemă legată de orar. Clotilde îi ceru să aştepte o clipă. În momentul în care închidea uşa, m-a întrebat:

— Aţi citit Evanghelia după Matei? „Strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o află.“ Era datoria mea creştinească să o ajut pe Anna. Şi s-o ajut, în acel moment, însemna s-o ascund.

— De cine să o ascundeti?

— De toată lumea şi de nimeni. Tocmai de-asta era greu.

— Mai concret?

— Mai concret, am fost de acord să o primesc la noi, fără înscriere, ca să-şi poată termina al doilea an de liceu aici.

— Fără să-i puneţi mai multe întrebări?

— N-aveam nevoie să-i pun întrebări. Îi descoperisem singură secretul.

— Şi care era acela?

Mi-am ţinut răsuflarea. În sfârşit, mă apropiam de adevăr. Dar Clotilde Blondel îmi spulberă iluziile:

— Nu eu trebuie să vi-l spun. I-am jurat Annei că n-o să-i divulg trecutul. Este o promisiune pe care n-o voi trăda niciodată.

— Aţi putea să-mi spuneţi mai multe.

— N-are rost să insistaţi. Nu veţi obţine nimic mai mult de la mine în privinţa asta. Credeţi-mă, dacă într-o bună zi va trebui să-i aflaţi povestea, cel mai bine ar fi s-o aflaţi din gura ei, nu de la altcineva.

Mă gândeam la ceea ce tocmai îmi spusese. Ceva nu se lega.

— Înainte, când nu puteam trăi din scris, am fost profesor câţiva ani. Cunosc sistemul: în al doilea an de liceu nu poţi da probele anticipate de bac[9] dacă nu eşti înscris undeva. Ea dădu din cap:

— Aveţi dreptate, Anna n-a dat probele în acel an.

— Dar nu era decât o amânare, problema rămânea nerezolvată pentru ultimul an, nu?

— Da, de data asta nu mai aveam cum s-o evit. Dacă A mia voia să meargă la facultate, trebuia să-şi ia bacul.

Îşi aprinse o altă ţigară şi trase adânc mai multe fumuri, după care continuă:

— În vara dinaintea începerii anului şcolar, eram disperată. Povestea asta mă îmbolnăvea. Acum o consideram pe Anna parte din familie. Îi promisesem să o ajut, dar mă aflam în faţa unei probleme aparent fără soluţie şi dezastrul era iminent.

Îşi plecă privirea. Faţa îi era crispată, lăsând impresia că retrăieşte acele momente dureroase.

— Dar întotdeauna există o soluţie şi, cum se întâmplă adesea, ea se află

[9] In Franţa, durata liceului este de trei ani, iar la sfârşitul celui de-al doilea an, elevii dau un examen de limbă franceză, rezultatele fiind luate în calcul în anul următor la stabilirea mediei de la bacalaureat.

chiar sub ochii tăi.

Ca să demonstreze ce tocmai spusese, a ridicat rama foto pe care o avea în față, pe birou. Am luat obiectul pe care mi-l întindea şi m-am uitat cu atenție la poză fără să înțeleg.

— Cine e? am întrebat.

— Nepoata mea. Adevărata Anna Becker.

5.

Marc Caradec gonea nebuneşte.

De când ieşise din Paris, polițistul înghițea kilometrii fără să-i pese de Codul Rutier. Voia, *trebuia* să verifice cu ochii lui informațiile pe care i le dăduse Mathilde Franssens, prietena lui de la Secu.

Claxonă un camion de mare tonaj care încerca să-l depăşească pe altul şi vină brusc ca să iasă de pe autostradă. Forma spiralată a drumului de beton îi dădu senzația că maşina plonjase în vid. Amețeală. Țiuituri în urechi.

Sandviciul pe caro îl mâncase în timp ce conducea îi făcuse greacă. Câteva secunde se simți pierdut în nodul rutier, apoi îşi reveni încet-încet, luându-se după indicațiile GPS-lui.

Un rond la intrarea în Châtenay-Malabry, apoi o stradă îngustă care ducea spre Pădurea Verrieres. Marc nu reuşi să se relaxeze complet până când natura nu luă locul betonului. Coborî geamul când se trezi înconjurat de castani, aluni şi arțari. O ultimă porțiune nisipoasă de drum şi edificiul îi apăru în față.

Opri Range Roverul în parcarea din pietriş compactat şi ieşi din maşină trântind portiera. Cu mâinile la spate, rămase câteva clipe să contemple clădirea, un amestec derutant de ruine şi materiale moderne: sticlă, metal, beton translucid. Fostul ospiciu, vechi de două sute de ani, fusese modernizat („masacrat”, gândi Caradec) prin instalarea pe acoperiş a unor panouri solare fotovoltaice şi a unui zid vegetal.

Polițistul se îndreptă spre intrare. Hol aproape pustiu, la recepție nimeni. Frunzări pliantele din fața lui care prezentau instituția.

Centrul de îngrijire şi asistență medicală Sainte-Barbe găzduia în jur de cincizeci de pacienți cu polihandicap sau cu diferite tulburări din spectrul autist. Accidentați ai vieții care nu mai erau autonomi şi a căror stare de sănătate presupunea îngrijiri constante.

— Cu ce vă pot ajuta?

Caradec se întoarse în direcția din care venea vocea care îl interpelase. O tânără în halat alb tocmai introducea nişte monede într-un automat de băuturi.

— Poliția. Marc Caradec, căpitan la BRB, se prezentă el apropiindu-se de fată.

— Malika Ferchichi, îngrijitoare Ia centru.

Tânăra maghrebiană apăsă pe buton ca să-şi ia sucul, dar aparatul se bloca.

— Iar s-a stricat! Fir-ar a naibii, chestia asta mi-a înghițit deja jumătate de salariu!

Marc apucă aparatul cu amândouă mâinile şi începu să-l zgâlțâie. După câteva secunde, cutia căzu.

— Măcar o s-o beți pe-asta, zise el întinzându-i cutia de Coca-Cola Zero.

— Vă rămân datoare.

— Tocmai bine, pentru că vreau să vă cer o favoare. Mă aflu aici ca să verific nişte informații despre o pacientă a dumneavoastră.

Malika deschise cutia de cola şi luă o gură.

În timp ce bea, polițistul îi observă cu atenție pielea măslinie, gura conturată cu roz, cocul strâns, ochii de safir.

— Mi-ar fi plăcut să vă ajut cu informații, dar ştiți foarte bine că n-am voie s-o fac. Vorbiți cu directorul, care…

— O clipă: nu e cazul să punem în mişcare întregul aparat administrativ pentru un simplu control.

Malika îl privi cu un aer zeflemitor.

— Bineînțeles, aşa puteți să acționați liniştit fără să respectați procedura!

Mai luă o înghițitură.

— Cunosc micile şiretlicuri ale polițiştilor. Tatăl meu este „de-ai casei cum ziceți dumneavoastră.

— La ce departament lucrează?

— La Narcotice.

Caradec se gândi o clipă.

— Sunteți fata lui Selim Ferchichi?

Ea dădu din cap.

— II cunoaşteți?

— Numai după reputație.

Malika se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Încântată de cunoştință, căpitane.

Cu sucul în mână, se îndepărtă pe un culoar luminat, dar Caradec o ajunse din urmă.

— Pacienta de care v-am spus se numeşte Anna Becker.

Puteti să mă conduceți la ea măcar?

Traversară o curte interioară îngustă, plină de plante luxuriante, tufe de bambus, cactuşi şi palmieri pitici.

— Dacă aveți de gând s-o interogați, să ştiți că n-ați nimerit bine.

Ajunseră într-o grădină însorită, care dădea spre pădure. Nişte pacienți şi infirmiere terminau de mâncat Ia umbra arțarilor şi a mestecenilor.

— Vă promit că voi încerca să n-o interoghez, vreau doar să ştiu dacă…

Malika arătă cu degetul spre pădure.

— Uitati acolo, în fotoliu. Ea este Anna Becker.

Caradec îşi puse mâna streaşină la ochi ca să se ferească de soare. Aşezată într-un scaun cu rotile electric, o femeie de vreo douăzeci de ani privea cerul, cu căştile pe urechi.

Era îmbrăcată cu un pulover cu guler rulat şi avea o față hexagonală, încadrată de păr blond-roşcat, prins cu agrafe de fetiță. În spatele ochelarilor colorați, ochii îi erau ficşi, pierduți în gol.

Malika vorbi din nou:

— Este ocupația ei favorită: să asculte cărți audio.

— Pentru a evada?

— Pentru a călători, pentru a învăța, pentru a visa. Îi trebuie cel puțin una pe zi. O să mă arestați dacă vă spun că i-am descărcat tone de cărți de pe internet?

— De ce suferă, mai exact?

Polițistul își scoase carnețelul ca să se uite din nou peste notițe.

— Mi s-a spus că de boala lui Friedrich, așa este?

— Ataxia Friedreich, îl corectă Malika. Este o boală neurodegenerativă. O afecțiune genetică rară.

— O cunoașteți de mult pe Anna?

— Da, mai țineam locul unor asistente la centrul medical-educativ de pe Rue Palatine, unde a stat până a împlinit nouăsprezece ani.

Tulburat, Caradec își scoase pachetul de țigări din buzunarul de la geacă.

— La ce vârstă a fost diagnosticată?

— Foarte devreme. Cred că pe la opt, nouă ani.

— Și cum se manifestă boala asta?

— Tulburări de echilibru, coloana vertebrală și picioarele se deformează, coordonarea membrelor se duce naibii.

— La Anna cum au evoluat lucrurile?

— Dați-mi și mie o țigară.

Marc se conformă și se aplecă spre tânăra asistentă ca să i-o aprindă. Corpul ei emana un parfum proaspăt de lămâie, lăcrămioare și busuioc. Un val verde, tulburător și excitant.

Ea duse țigara la buze, trase un fum și continuă:

— Anna și-a pierdut destul de timpuriu abilitatea de a merge. Apoi, pe la treisprezece ani, boala aproape că s-a stabilizat. De reținut este că ataxia Friedreich nu afectează în niciun fel capacitățile intelectuale. Anna este o fată cu o minte sclipitoare. N-a făcut studii, în sensul clasic al cuvântului, dar până mai de curând își petrecea zilele în fața calculatorului urmând cursuri on-line de informatică.

— Dar boala și-a reluat evoluția, completă Caradec.

Malika încuviință din cap.

— De la un anumit stadiu încolo, ne temem mai ales de complicații cardiace și respiratorii, cum ar fi cardiomiopatiile care epuizează inima.

Caradec scoase un mormăit și respiră zgomotos. Simți cum îl cuprinde furia. Viața chiar era o curvă. Când se-mpărțeau cărțile, ea le servea unora un joc prea greu de jucat. Această nedreptate îi punea inima pe jar. Nu-și dădea seama, dar devenise mai vulnerabil din dimineața aceea. Foarte sensibil.

Așa se întâmpla când era acaparat de o anchetă. Sentimentele, dorințele, violența se amplificau în el. Ca într-un vulcan înaintea erupției.

Malika îi ghici tulburarea.

— Chiar dacă nu există un tratament eficient, noi încercăm să le asigurăm pacienților cea mai bună calitate a vieții posibilă. Ședințele de kinetoternpic, ergoterapie, ortofonia, psihoterapie sunt foarte utile. Dau muncii mele un sens.

Marc rămase tăcut, nemișcat, lăsându-și țigara să se consume între degete.

Cum de fusese posibilă o asemenea substituire de identitate? Sigur, din punctul de vedere al securității informațiilor, el era destul de bine poziționat ca să ştie că asigurarea de sănătate era ca o strecurătoare care permitea scurgeri mari (zeci de milioane de euro fraudă, un card de sănătate care n-avea nicio credibilitate...), dar nu auzise niciodată de o stratagemă atât de elaborată.

— De data asta, chiar că trebuie să plec, îl preveni Malika.

— Vă las numărul meu de mobil pentru orice eventualitate.

În timp ce nota numărul de telefon pentru Malika, Marc puse o ultimă întrebare:

— Anna primeşte multe vizite?

— În principal, de la mătuşa ei, Clotilde Blondel, care vine s-o vadă o dată la două zile, şi de la o altă femeie tânără, o metisă cu părul lins, care e mereu bine îmbrăcată.

Caradec îi arătă poza din telefon.

— Da, ea este, confirmă Malika. Ştiți cum o cheamă?

5
Micuța amerindiană şi cowboy-i

Lumea (…) este o luptă neîncetată între o amintire şi o altă amintire, opusă celei dintâi.
Harnici MURAKAMI

1.

Taxiul mă lăsă pe Boulevard Edgar-Quinet colț cu Rue Odessa. O privire la ceasul de la mână. Aproape amiază. În zece minute, batalioanele de funcționari care lucrau în cartier vor fi dat năvală şi locurile la soare ar fi fost scumpe. Dar deocamdată, pentru câteva clipe, încă puteam găsi o masă. Am găsit un loc pe terasa de la Colombine et Arlequin, cafeneaua din piață.

Am comandat o sticlă de apă şi un ceviche de doradă. Veneam des aici ca să mănânc ceva sau ca să scriu şi majoritatea chelnerilor mă cunoşteau. La toate mesele şi pe trotuare, vara se prelungea: ochelari de soare, mâneci scurte, fuste subțiri. Cei câțiva copaci din piațetă nu puteau lupta cu soarele care strivea asfaltul. În sud, s-ar fi deschis umbrelele de soare, dar la Paris ne era atât de teamă că vremea asta nu durează, încât eram gata să ne asumăm riscul insolației.

Am închis ochii şi am lăsat şi cu soarele să-mi inunde fața. Ca şi cum această supradoză de lumină şi căldură avea puterea să-mi pună din nou ideile în ordine.

Vorbisem mult cu Marc la telefon. Făcuserăm schimb de informații şi plănuiserăm să ne întâlnim aici ca să facem bilanțul. În timp ce-l aşteptam, mi-am scos carnețelul şi mi-am deschis laptopul. Ca să-mi pun ordine în gânduri, trebuia să iau notițe, să fac însemnări, să pun ipotezele „pe hârtie".

Nu mai era nicio îndoială acum că femeia pe care o iubeam nu era persoana care pretindea că este. Urmând două piste diferite, Marc şi cu mine reuşiserăm să ne întoarcem în timp pe urmele Annei – care nu se numea Anna – până în toamna lui 2007.

Am deschis programul de editare de text şi am hotărât să sintetizez descoperirile pe care le făcuserăm:

Sfârşitul lunii octombrie 2007: o tânără în jur de 16 ani (venită din Statele Unite?) ajunge la Paris cu peste 600 000 de euro cash. Încearcă să se ascundă, găseşte refugiu într-o cameră de mansardă pe care o închiriază, plătindu-i cash unui proprietar nu prea scrupulos. Este traumatizată de un eveniment recent din viața ei, dar este suficient de abilă pentru a face rost de acte false. Mai întâi, de foarte proastă calitate, şi, mai târziu, mult mai bine realizate, în decembrie se prezintă la o instituție catolică de învățământ, Liceul Sainte-

Cecile, unde reuşeşte să se facă acceptată şi să-şi dea bacul, însuşindu-şi identitatea Annei Becker.

Această substituire de identitate este o lovitură de maestru: ţintuită într-un scaun cu rotite într-un centru pentru handicapaţi, adevărata Anna Becker nu călătoreşte, nu şofează, nu merge ta scoată.

În 2008, înarmată cu o declaraţie de pierdere sau de furt, „falsa" Anna se prezintă la primărie pentru a-şi reface paşaportul şi cartea de identitate. De atunci, iluzia este perfectă. „Anna" deţine acte adevărate cu propria fotografie şi o identitate care nu este a ei. Deşi are un număr de asigurat social, este prudentă şi respectă, fără îndoială, cu scrupulozitate anumite reguli: îşi plăteşte întotdeauna singură consultaţiile medicale şi medicamentele pentru ca Secu să n-o bage prea mult în seamă.

Am ridicat capul din calculator în momentul în care chelnerul mi-a adus mâncarea. Am luat apoi o gură de apă şi o înghiţitură de peşte. Două femei împărtăşeau o identitate: subterfugiul pus la cale de Clotilde Blondel era îndrăzneţ, dar suficient de solid pentru a dura de zece ani. Ancheta noastră nu era nicidecum zadarnică, dar până acum nu ridicase decât întrebări fără răspuns. Le-am notat rapid în calculator:

— Cine este cu adevărat „Anna"?
— Unde locuia înainte să ajungă la Paris?
— De unde provin cei 400 000 de euro găsiţi la ea acasă?
— Cine sunt cete trei cadavre arse din fotografie? De ce „Anna" se învinovăţeşte de moartea lor?
— De ce a dispărut imediat după ce mi-a spus o parte din adevăr?
— Unde se află în prezent?

Din reflex, nu m-am putut abţine să formez din nou numărul ei. Niciun miracol: acelaşi mesaj înregistrat pe care-l suportasem de vreo cincizeci de ori din ziua dinainte.

În acel moment, mi-a venit o idee.

2.

În urmă cu şase ani, în timp ce mă aflam la New York să mă documentez pentru următorul roman, îmi pierdusem mobilul într-un taxi. Mă întorceam seara de la restaurant şi nu mi-am dat seama imediat de ce prostie făcusem. Până să mă dumiresc şi să sun la firma de taxi, era prea târziu: unul dintre clienţii de după mine îmi găsise mobilul şi îl păstrase fără să spună nimic. I-am trimis la plesneală un SMS de pe telefonul ataşatului de presă. O oră mai târziu, am primit un apel de la o persoană care vorbea o engleză stâlcită şi care îmi propunea să-mi înapoieze aparatul contra sumei de 100 de dolari. Din comoditate, am acceptat oferta. Întâlnirea a fost stabilită într-o cafenea din Times Square, dar, nici n-am ajuns bine la faţa locului, că şantajistul m-a şi

sunat să-mi spună că prețul se schimbase. Voia acum 500 de dolari, pe care să i-i înmânez la o adresă din Queens. Atunci am procedat aşa cum ar fi trebuit de la bun început: le-am povestit pățania primilor doi polițişti care mi-au ieşit în cale. În câteva minute, aceştia au luat urma mobilului prin GPS, l-au arestat pe hoț. Şi mi-au dat înapoi telefonul.

De ce să nu procedez la fel şi cu cel al Annei?

Pentru că este probabil închis sau are bateria descărcată… încearcă, totuşi.

Laptopul era încă deschis. I-am cerut chelnerului parola ca să mă conectez la wi-fi-ul cafenelei, apoi am intrat pe site-ul de *cloud computing* al fabricantului. Primul pas nu ridica nicio problemă: trebuia doar să introduc numele de utilizator, altfel spus adresa de e-mail. Am scris-o pe cea a Annei, dar la următorul pas m-am împotmolit: parola.

N-am mai pierdut timpul încercând parole la nimereală.

Chestia asta nu funcționează decât în filme şi în seriale. Am dat click pe „Am uitat parola" şi s-a deschis o nouă pagină, care îmi cerea să răspund la două întrebări de securitate pe care Anna le alesese când îşi făcuse contul.

+ Ce model era prima dumneavoastră maşină?
+ Care este primul film pe care l-ați văzut la cinema?

Prima întrebare era uşoară. Anna nu avusese decât o maşină toată viața, un Mini Cooper castaniu pe care îl cumpărase la mâna a doua în urmă cu doi ani. Chiar dacă nu o folosea prea mult, adora decapotabila aceea micuță. Niciodată când vorbea despre ea nu zicea „Miniul" sau „decapotabila", ci „Mini Cooperul". Aşa că am tastat acest răspuns în căsuța corespunzătoare. Şi eram sigur că voi reuşi.

Mai rămânea a doua întrebare.

În privința filmelor, nu ne puneam mereu de acord. Mie îmi plăceau Tarantino, frații Cohen, Brian De Palma, thrillerele vechi şi filmele bune de categoria B. Ea prefera chestiile mai intelectuale, cum erau cele promovate de *Telerama*: Micliael Haneke, frații Dardenne, Abdellatif Kechiche, Fatih Akin, Krzysztof Kieslowski.

Asta nu mă ajuta deloc: puțini sunt copiii care se inițiază în cinematografie cu *Panglica albă* sau *Viața dublă a Veronicăi.*

Am stat să mă gândesc. La ce vârstă puteai să-ți duci copiii la cinema? Îmi aminteam foarte bine când fusesem eu prima dată: în vara anului 1980, la *Bambi,* la cinema Olympia, pe Rue d'Antibes din Cannes. Aveam şase ani şi pretinsesem că mi-a intrat praf în ochi ca să-mi justific lacrimile în momentul în care moare mama puiului de căprioară. Nemernicul de Walt Disney.

„Anna" avea azi douăzeci şi cinci de ani. Dacă văzuse primul ei film la şase ani, înseamnă că era în 1997. Am căutat pe Wikipedia succesele din anul respectiv şi un film mi-a sărit în ochi: *Titanic.* Succes planetar. Probabil nu puține puştoaice din perioada aceea îşi bătuseră la cap părinții să meargă să-l vadă pe Leo. Convins că găsisem răspunsul, am tastat fulgerător titlul, am validat şi…

Răspunsurile dumneavoastră nu corespund cu cele înregistrate. Vă rugăm să vă verificați informațiile personale şi să încercați din nou.

Dezamăgire. Mă ambalasem prea repede şi acum nu-mi mai rămâneau decât două încercări până să se blocheze sistemul.

Fără să mă grăbesc, am luat-o metodic, Eu şi Anna nu eram din aceeaşi generație. Fără îndoială, ea mersese la cinema înainte de şase ani, dar la ce vârstă?

Google. Degetele mele pe tastatură. „La ce vârstă să-ți duci copiii la cinema?" Au apărut zeci de pagini. În principal, forumuri dedicate familiei şi reviste pentru femei. Am parcurs primele site-uri. Un consens părea să se contureze: la doi ani era prea devreme, dar puteai încerca la trei sau la patru.

Înapoi la Wikipedia. 1994. Anna are trei ani şi părinții ei o duc să vadă… *Regele Leu,* filmul pentru copii cu cel mai mare succes din anul respectiv.

O nouă încercare… şi un nou eşec.

Fir-ar al naibii! Orizontul se întuneca. Nu mai aveam voie să greşesc. Îmi făcusem iluzii degeaba. Jocul părea uşor, dar erau prea multe posibilități, prea mulți parametri de luat în calcul. Nu aveam să reuşesc niciodată să recuperez parola Annei.

O ultimă încercare aşa, de amorul artei. 1995. Anna are patru ani. Am închis ochii şi am încercat să mi-o imaginez la vârsta aceea. În mintea mea apăru o fetiță cu pielea măslinie, trăsături fine, privire de smarald, aproape translucidă, zâmbet timid. Este prima dată când merge la cinema. Şi părinții ei o duc să vadă… Arunc din nou o privire la enciclopedia on-line. În anul acela, filmul care a spart box-office-ul a fost genialul *Toy Story.* Am scris răspunsul şi am pus degetul pe tastă ca să validez. Înainte să apăs, am închis ochii pentru ultima oară. Fetița era tot acolo. Codițe negre, salopetă de blugi, hanorac colorat, pantofiori noi-nouți. Este bucuroasă. Pentru că părinții o duc să vadă *Toy Story*? Nu, asta nu se potrivea cu Anna pe care o cunoşteam eu. M-am întors şi am început să caut filmul din nou. Crăciunul anului 1995. Arma are aproape cinci ani. Hste prima dată când merge Ia cinema şi *ea* alege filmul. Ştie ce vrea. Un desen animat frumos, cu a cărui eroină se va putea identifica şi din care va afla lucruri noi. Am citit iarăşi lista cu succesele anului, pândind vocea interioară a fetiței. *Pocahontas.* Fata din tribul Powhatans pe care desenatorii Disney o creaseră după chipul şi asemănarea lui Naomi Campbell. Mă străpunse un fior. Chiar înainte să validez răspunsul, am fost convins că îl nimerisem. Am introdus cele zece litere magice şi a apărut pagina următoare, care mă lăsa să reconfigurez parola. *Yes!* De data asta, era bună. Am deschis GPS-ul de la telefon şi, după câteva secunde, un punct albastru-deschis clipi pe ecran.

3.

Mâinile îmi tremurau. Inima îmi bubuia. Făcusem bine că nu renunțasem.

Un mesaj spunea că telefonul Annei era închis, dar că sistemul păstra în memorie, douăzeci şi patru de ore, ultima poziție cunoscută a aparatului.

Farmecul detestabil al supravegherii globale…

Am fixat cercul care pâlpâia în centrul departamentului Seine-Saint-Denis. La prima vedere, un fel de zonă industrială între Stains şi Aulnay-sous-Bois.

I-am scris un SMS lui Caradec, la care mi-a răspuns rapid:

Eşti departe?
Pe Boulevard Saint-Germain, de ce?
Grăbeşte-te! Am o pistă serioasă.

Cât l-am aşteptai, am făcut un screenshot. Şi am notat adresa care apărea, Avenue du Plateau, Stains, Île-de-France. Apoi m-am întors la imaginea din satelit şi am dat zoom la maximum. Văzută din cer, clădirea care mă interesa semăna cu un bloc gigantic din prefabricate, aflat pe un teren viran.

Din câteva clickuri, am reuşit să identific cu precizie locul: un depozit de mărfuri. Mi-am muşcat buza. Boxe de depozitare în mijlocul suburbiei, asta nu suna bine deloc.

Un claxon îndepărtat, dar prelung, mai asemănător cu un muget de elefant decât cu un semnal de avertizare sonor, a zguduit terasa.

Am ridicat privirea, am lăsat două bancnote pe masă, mi-am strâns lucrurile şi am sărit în vechiul Range Rover al lui Caradec, care venea în viteză de pe Rue Delambre.

6
Riding with die King[10]

Viața o coteşte 180 de grade şi, când se întâmplă asta,
o face în mare viteză.
Stephen KING

1.

Drumul nu se mai termina.

Mai întâi, Hotelul Invalizilor, traversarea Senei, urcarea pe Champs-Elysees şi Porte Maillot. Apoi şoseaua de centură, autostrada, Stade de France şi drumul național, care şerpuia între La Courneuve, Saint-Denis şi Stains.

Chiar şi scăldată de soare, suburbia părea tristă, ca şi cum culoarea cerului se schimbase, întunecându-se încet-încet, diluându-se, ca să-şi piardă strălucirea şi să se asorteze cu locuințele sociale şi cu clădirile fără viață care erau înşirate de-a lungul arterelor şi ale căror denumiri cântau o odă comunismului de odinioară: Romain-Rolland, Henri-Barbusse, Paul-Eluard, Jean-Ferrat…

Traficul îl exaspera pe Caradec. În ciuda liniei continue, depăşi o furgonetă care abia se țâra. Proastă decizie: un 4x4 enorm, negrii, care mergea cu viteza mare, ne ieşi în față, cu gura căscată, furioasă, spintecată, plină de spumă cromată. Mastodontul fu cât pe-aci să ne lovească. Fostul polițist viră în ultimul moment, scoțând un potop de înjurături.

Acum, Marc era convins că trebuia neapărat să o găsim pe Anna. Îl vedeam fremătând de furie, frustrat şi nerăbdător, la fel de derutat ca şi mine de întorsăturile neaşteptate pe care le lua ancheta. Profitaserăm de drum ca să facem schimb de informații. Oricât de fructuoase fuseseră, investigațiile noastre nu reuşiseră decât să schițeze portretul unei tinere evanescente despre care nici eu, nici el nu mai ştiam dacă era victimă sau vinovată.

„Nici polițiştii nu s-ar fi descurcat mai bine“, spusese el felicitându-mă că îi localizasem mobilul. Simțeam că îşi punea mari speranțe în această pistă nouă pe care o aveam. Conducea repede, cu ochii ațintiți la drum, regretând că nu avea la îndemână sirena şi girofarul, „ca în vremurile bune“.

GPS-ul afişa numărul de kilometri pe care îi mai aveam până la destinație. Cu fruntea lipită de geam, priveam plăcile de beton, prefabricatele, fațadele degradate, clădirile publice abia ridicate, dar deja obosite şi pline de graffiti. După divorțul părinților mei, plecasem de pe Coasta de Azur ca să mă mut cu mama într-o suburbie din Paris şi îmi petrecusem adolescența în acelaşi tip de decor, care te ducea la disperare. De fiecare dată când mă întorceam acolo, aveam senzația îngrozitoare că nu plecasem niciodată cu adevărat.

[10] Titlul unui album de blues semnat de Eric Clapton şi B. B. King, apărut în anul 2000.

Verde. Galben, apoi roşu. Caradec ignoră culoarea roşu a semaforului şi pătrunse într-un sens giratoriu, după care o luă pe un drum înfundat, la capătul căruia se afla un cub uriaş de patru etaje din beton armat. Clădirea BoxPopuli, „specialistul dumneavoastră în depozitare”.

Poliţistul îşi lăsă Range Roverul într-o parcare aproape pustie, o fâşie lungă de asfalt care se întindea în faţa unui câmp de ferigi pârjolite de soare.

— Care-i planul? am întrebat eu coborând din maşină.

— Planul e ăsta, a răspuns el aplecându-se spre torpedou şi scoţând un Glock 19 din polimer.

Caradec îşi păstrase şi arma de serviciu, nu doar insigna. Uram din suflet armele de foc şi nici măcar în acel moment special nu eram pregătit să renunţ la principiile pe care le aveam.

— Zău aşa, Marc.

El trânti portiera şi păşi pe asfaltul încins.

— Ai încredere în experienţa mea, în situaţii de genul ăsta cel mai bun plan e să nu ai niciunul.

Îşi strecură pistolul semiautomat la curea şi porni hotărât spre bloc.

2.

Baletul lizelor şi al transpaleţilor. Miros persistent de carton ars. Coregrafia cărucioarelor elevatoare şi a containerelor cu rotile. Parterul dădea spre o zonă cu depozite care se prelungea cu nişte platforme de descărcare pline de vehicule.

Caradec bătu în peretele de sticlă al unui birou de la piciorul rampei de beton care ducea la etaj.

— Poliţia! zise el fluturându-şi legitimaţia tricoloră.

— Asta da viteză, m-aţi lăsat fără cuvinte! V-am chemat fix acum două minute! exclamă un omuleţ volubil care stătea la o masă metalică.

Marc întoarse capul spre mine. Privirea lui zicea: „Nu înţeleg nimic, dar nu te băga, mă descurc.”

— Patrick Ayache, se prezentă funcţionarul venind în întâmpinarea noastră. Eu răspund de buna funcţionare a depozitului.

Ayache avea un accent algerian îngrozitor. O siluetă mică şi îndesată, o faţă pătrată şi jovială, aureolată de un păr des. Cămaşa lui Faconnable era descheiată mult, lăsând să se vadă lanţul de aur de la gât. Dacă aş fi făcut din el un personaj de roman, mi s-ar fi reproşat că e o caricatură.

L-am lăsat, aşadar, pe Marc să ia situaţia în propriile mâini:

— Explicaţi-ne ce s-a întâmplat.

Făcând un semn cu mâna, Ayache ne invită să îl urmăm, luând-o pe un culoar rezervat personalului, care ducea la un lift. Se dădu la o parte ca să ne lase să intrăm, apăsă pe butonul de la ultimul etaj, după care exclamă:

— E prima oară când văd aşa ceva!

După ce a pornit liftul, am zărit prin geam şiruri de boxe din lemn şi containere sigilate, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Ne-a alertat zgomotul, continuă el. Ai fi zis că e un carambol: o serie de ciocniri foarte puternice şi un bubuit de tablă lovită în fundal, ca şi cum ar fi trecut pe deasupra autostrada!

Liftul se deschise pe un palier cu parchet.

— Aici este etajul de depozitare, explică Ayache, îndemnându-ne să îl urmăm. Clienţii pot închiria boxe de mărimea unui garaj mare şi au acces la ele oricând.

Administratorul mergea la fel de repede cum vorbea. Paşii lui scârțâiau pe pardoseala plastifiată şi ne era cam greu să ne ținem după el. Coridoare după coridoare. Toate la fel. Groaza exasperantă a unei parcări care nu se mai sfârşeşte.

— Iată, aici este, ne spuse el, în sfârşit, arătând o boxă mare, a cărei uşă spartă părea că fusese găurită.

Un negru cărunt stătea de pază la intrare. Tricou Polo alb, geacă kaki, basc Kangol.

— El este Pape, ni-l prezentă Ayache.

Luând-o înaintea lui Caradec, m-am apropiat să văd pagubele.

Nu mai rămăsese mare lucru din cele două usi.

Fuseseră scoase din balamale. Nici cele două bare duble de siguranță nu avuseseră cum să reziste asaltului. Suprafața din oțel galvanizat era deformată, îndoită, ruptă. Prinse de mânerele de metal, lanțurile rupte ale celor două lacăte atârnau în gol.

— Asta e opera unui tanc?

— Că bine ziceți! exclamă Pape. Un 4x4 a forțat intrarea în depozit acum douăzeci de minute. A urcat până aici pe rampa de acces şi s-a năpustit asupra uşii, izbind-o până când a cedat. Ca un adevărat berbec.

— Camerele de supraveghere au înregistrat totul, îi asigură Ayache. O să vă arăt filmul.

Am păşit prin spărtură ca să intrăm în boxă. Douăzeci de metri pătrați scăldați de o lumină stridentă. Gol. Cu excepția a două rafturi metalice robuste, sudate în pardoseală, şi a două spray-uri aruncate pe jos. Unul era alb, celălalt, negru. Semănau cu nişte termosuri cărora li s-ar fi montat un pulverizator. În jurul unei bare verticale de oțel erau înfăşurate frânghii, resturi de bandă izolatoare, un colier din plastic tăiat de curând.

Cineva fusese sechestrat aici.

Anna fusese sechestrată aici.

— Simți mirosul? mă întrebă Marc.

Am dat din cap. Era într-adevăr unul dintre primele lucruri care îmi atrăseseră atenția. Un parfum puternic, cu tonuri schimbătoare, plutea în încăpere. Mirosul era greu de identificat: ceva între cafeaua proaspăt prăjită şi pământul după ploaie.

Polițistul se aşează în genunchi ca să examineze cele două sprayuri cu aerosoli.

— Ştii ce-s astea?

— Îți prezint Ebony & Ivory, zise el cu un aer îngrijorat.

— Negru şi alb. Ca în cântecul lui Paul McCartney şi Stevie Wonder?

El încuviință din cap.

— E un produs artizanal pe bază de detergenți folosiți în spitale. Un amestec care şterge complet urmele de ADN de la locul crimei. Un truc de profesionist. Kitul fantomei perfecte.

— De ce două spray-uri?

El arătă spre tubul negru.

— Ebony conține un detergent foarte puternic care distruge 99% din urmele de ADN.

Apoi arătă cu degetul spray-ul alb.

— Cât despre Ivory, este un produs care maschează, putând schimba structura celor 1% rămase. În principiu, ai în față miraculoasa rețetă care te ajută să le spui tuturor polițiştilor criminalişti din lume să se ducă naibii.

Am ieşit din boxă şi m-am întors la Ayache.

— Cine a închiriat acest spațiu?

Administratorul a deschis brațele nedumerit.

— Nimeni. Tocmai asta e ciudățenia. Este gol de opt luni!

— Ce altceva mai era în garaj? întrebă Caradec, venind lângă noi.

— Nimic, se grăbi să răspundă Pape.

Polițistul trase adânc aer în piept. Cu o figură obosită şi iritată în acelaşi timp, se apropie de Patrick Ayache şi deschise gura să-l amenințe, dar, în schimb, îi puse mâna pe umăr. În câteva secunde, mâna lui Caradec părăsi clavicula algerianului şi urcă de-a lungul gâtului. Îşi înfipse degetul mare în laringe, în timp ce cu arătătorul îi apucă vertebra cervicală. Asfixiat de fălcile cleştelui, Ayache o sfeclise. Am ezitat să intervin, şocat de această violentă neaşteptată. Caradec mergea la intimidare, deşi era evident că cei doi indivizi spuneau adevărul. Cel puțin aşa credeam până să ridice Ayache mâna în semn de capitulare. Polițistul slăbi strânsoarea, doar cât să-i permită să respire. Apoi, într-o tentativă patetică de a scăpa basma curată, Ayache spuse:

— Vă asigur că nu era nimic altceva în afară ele cele două obiecte pe care le-am păstrat la securitate PC.

3.

În versiunea lui Ayache, „securitate PC“ era o încăpere micuță, burduşită cu zeci de monitoare pe care rulau imagini alb-negru primite de la sistemul de supraveghere video.

Aşezându-se la biroul său, şeful depozitului deschise un sertar.

— Le-am găsit înghesuite sub un raft, preciză el punând pe masă cele două trofee.

Primul era mobilul Annei. L-am recunoscut fără ezitare după autocolantul cu Crucea Roşie de pe carcasă. Ayache merse cu amabilitatea până într-acolo încât îmi împrumută propriul încărcător, dar mi-a fost imposibil să-l mai pun în funcțiune. Ecranul era zdrobit. Nu era genul de deteriorare care apare când scapi telefonul pe jos. Cineva se ambiționase probabil să-l calce în picioare, dacă îl sfărâmase în asemenea hal.

Al doilea obiect era mai valoros. Era o poşetă lucioasă din piele de şopârlă, decorată cu cristale de cuarț roz. Unul dintre primele cadouri pe care i le făcusem Annei şi pe care îl purtase cu o seară în urmă, când fuseserăm la restaurant. Am scotocit rapid în geantă: portofel, portchei, un pachet de şervețele de hârtie, pix, ochelari de soare. Nimic deosebit.

— Iată înregistrarea video! Să vedeți ce măcel!

Ayache îşi revenise şi nu-şi mai încăpea în piele pe scaun.

De parcă ar fi jucat într-un serial american, tocmai se autoproclamase mare specialist în imagini, jonglând cu ecranele, stăpânind reluările cu încetinitorul, derulările rapide înainte şi înapoi.

— Nu te mai sparge-n Figuri şi pune filmul, se enervă Marc.

Încă de la primele imagini, am fost stupefiați: o felină cu corpul sculptat gata să sară. O siluetă musculoasă cu geamuri vopsite, care se prelungea printr-un dublu calandru cromat.

Ne-am uitat plini de furie unul la altul: era maşina 4x4 care fusese cât pe-aci să intre în noi!

În primele imagini înregistrate de camera de supraveghere, se vedea cum forțase bariera de la intrarea în depozit, după care o luase pe rampa care deservea nivelurile superioare. Reapărea apoi la ultimul etaj.

— Stop! strigă Caradec.

Ayache se conformă. M-am uitat cu atenție la enormul SUV şi am recunoscut modelul: un BMW X6, ceva între maşină de teren şi berlină. Când i se născuse al doilea copil, unul dintre prietenii mei, autor de romane polițiste, îşi cumpărase şi el unul şi îmi înşirase „virtuțile“ pe care le avea: cel puțin două tone, cinci metri lungime, peste un metru şi jumătate înălțime. Specimenul pe care-l vedeam pe ecran era şi mai amenințător, cu bara lui mare de protecție, cu geamurile fumurii şi plăcuțele de înmatriculare acoperite.

Marc apăsă singur pe o tastă ca să pornească înregistrarea din nou.

Şoferul maşinii de teren ştia exact de ce se afla acolo. Fără ezitare, goni până la ultimul şir de boxe, întoarse şi opri sub camera de luat vederi. Se vedeau numai capota maşinii şi zecile de boxe aliniate. Apoi… nu se mai văzu nimic.

— Nenorocitul, a mutat camera! şuieră printre dinți Caradec.

Ce ghinion! Era evident că individul – deşi n-aveam niciun indiciu că nu era o femeie sau că în maşină nu erau chiar mai multe persoane – întorsese camera de supraveghere spre perete. Pe ecran nu se mai vedea acum decât o suprafață zgrunțuroasă, murdară şi cenuşie.

De furie, Caradec dădu cu pumnul în masă, dar, ca un magician, Ayache mai avea ceva de scos din mânecă.

— Arată-i telefonul tău, Pape!

Negrul avea deja aparatul în mână. Un zâmbet larg îi lumina fata.

— *Eu,* eu am reuşit să filmez tot! Bătrânul Pape este mai şiret decât…

— Dă-mi ăsta! strigă Marc, smulgându-i mobilul din mână.

Butonă telefonul şi puse filmul.

Prima dezamăgire: imaginea era întunecată, colorată prea intens, granulată. Curajos, dar nu imprudent, Pape stătuse la distanță. Mai mult ghiceai ce se petrece, nu vedeai cu precizie, dar esențialul era acolo. Brutal, violent, şocant.

Într-un vacarm infernal, maşina 4x4 izbise uşa boxei până reuşise s-o spargă. Apoi, din ea țâşnise un bărbat cu cagulă şi intrase în depozit. Când ieşise, după mai puțin de un minut, pe umăr o căra pe Anna, care era aplecată cu capul în jos.

Anna țipa şi se zbătea, dovadă că bărbatul nu era un cavaler pe cal alb venit s-o elibereze. Tipul deschisese portbagajul şi o aruncase înăuntru fără menajamente. După ce intrase puțin în maşină, ieşise cu cele două spray un şi se întorsese grăbit în depozit ea să şteargă urmele. Înregistrarea video se încheia eu maşina demarând din nou în trombă şi îndreptându-se spre ieşire.

Sperând să descopere vreun indiciu, Marc puse filmul din nou, dând sonorul la maximum.

Calvarul o luă de la capăt: bolidul fioros, distrugerea boxei şi Anna, prizonieră a acelui necunoscut.

Chiar înainte ca tipul s-o arunce în portbagaj, am ascultat atent. Anna mă striga.

Urla numele meu.

— Raphael! Ajută-mă, Raphael! Ajută-mă!

4.

Portiere trântite. Marşarier. Schimbare de viteză.

Caradec acceleră brusc, lăsând urme de cauciuc pe asfalt. Lipit de scaun din cauza violenței cu care demarase, mi-am pus centura de siguranță, urmărind în oglindă cum se îndepărta imaginea sacadată a cubului de beton.

Eram chinuit de îngrijorare pentru Anna, mai surescitat ca niciodată. Mă cutremurasem când o văzusem strigându-mă aşa, nici nu-mi puteam imagina ce trebuia să simtă. Speram din tot sufletul că, deşi era îngrozită, avea încredere că sunt în stare s-o găsesc. În timp ce Marc gonea spre drumul național, eu încercam să-mi fac ordine în minte. O clipă, stupoarea îmi paralizase orice gând. Eram complet dezorientat: din dimineața aceea, Marc şi cu mine aflaserăm o mulțime de lucruri, dar nu reuşeam să leg între ele evenimentele, nici să le dau vreun sens.

Am încercai să mă concentrez. De ce anume eram absolut sigur? Nu de mare lucru, chiar dacă, la prima vedere, unele fapte erau incontestabile. După ce ne certaserăm, Anna luase scara avionul de pe aeroportul din Nisa ca să se-ntoarcă la Paris. Sosise la Orly pe la 1.00. De vreme ce geanta ei era acasă, probabil că luase taxiul până la Montrouge. Şi după aceea? Mai mult o părere decât o certitudine: contactase pe cineva, prevenindu-l că-mi arătase fotografia cu cele trei cadavre. Pe cine şi de ce? N-aveam nici cea mai vagă idee. Dar, din acel moment, totul luase o întorsătură neaşteptată. Anna primise o vizită. Avusese loc o conversație care degenerase în ceartă. Fusese răpită şi sechestrată câteva ore în depozitul din suburbia din nord. Până când un alt necunoscut spărsese boxa cu bolidul, dar nu ca s-o elibereze, ci ca s-o țină prizonieră în continuare.

M-am frecat la ochi şi am lăsat geamul în jos ca să iau un pic de aer. Eram

complet în ceață. Scenariul meu nu era neapărat greşit, dar lipseau prea multe piese din puzzle.

— Va trebui să iei rapid o decizie.

Vocea lui Marc mi-a întrerupt brusc firul gândurilor, îşi aprinsese o țigară şi conducea cu pedala de accelerație la podea.

— La ce te gândeşti?

— Vrei sau nu să anunțăm poliția?

— După ce am văzut, e cam greu să n-o facem, nu?

Trase un fum lung din țigară mijind ochii.

— Asta e decizia ta.

— Te simt reticent.

— Deloc, dar trebuie: să fii conştient de un lucru: poliția e ca plasturele căpitanului Haddock[11]. Odată ce vei intra în joc, nu vei mai putea să scapi. Polițiştii te vor ancheta. Viața ta şi a Annei vor fi răscolite. Totul va li expus. Totul va fi făcut public. Nu vei mai controla nimic şi nu vei mai putea niciodată să dai înapoi.

— Concret, ce se va întâmpla dacă ne hotărâm să mergem la poliție?

Marc scoase din buzunar telefonul lui Pape.

— Cu înregistrarea asta, i-am scutit deja de o parte din muncă. Acum, că avem dovada concretă că Anna e în pericol, procurorul nu va avea încotro şi va trebui să ia în calcul că e vorba de o dispariție îngrijorătoare, ba chiar de o răpire.

— Ce poate face poliția, şi noi nu?

Caradec aruncă mucul pe fereastră şi se gândi câteva momente.

— În primul rând, vor încerca să exploateze numărul Annei ca să vadă istoricul apelurilor.

— Şi mai ce?

— Vor încerca să urmeze pista Ebony & Ivory, dar asta n-o să-i ducă prea departe. Apoi vor verifica lista numerelor de înmatriculare ca să vadă a cui e maşina 4x4. Plăcutele sunt acoperite, dar, cum nu este un model obişnuit, vor reuşi cu uşurință…

— … să-şi dea seama că e furată.

El dădu din cap.

— Te-ai prins.

— Asta-i tot?

— Deocamdată, nu-mi vine în cap nimic altceva.

Am răsuflat uşurat. Ceva mă reținea să merg la poliție: grija pe care o avusese Anna să-şi ascundă identitatea în toți aceşti ani. Mi se părea halucinant ca o fată de şaisprezece ani să aibă atâta nevoie să se ascundă. Înainte s-o compromit, trebuia să ştiu cine este ea cu adevărat.

— Dacă mă hotărăsc să continui ancheta, mă pot baza pe tine?

— Da, al tău sunt, dar trebuie să fii conştient de pericol şi să cântăreşti bine toate riscurile.

---

[11] Personaj din seria de benzi desenate *Aventurile lui Tintin*. Aluzie la scena-cult în care căpitanul Haddock se chinuie să scape de un plasture care i se lipeşte de deget.

— Ce se va întâmpla cu polițiștii din Seine-Saint-Denis pe care i-a chemat Ayache?

Caradec îmi alungă temerile:

— Aia nu prea s-au grăbit să ajungă. Crede-mă, nu vor face exces de zel. Până la proba contrarie, nu e decât un depozit spart, nimic altceva. Fără înregistrare, cei doi clovni nu vor fi credibili. Amprente la locul faptei nu mai sunt şi am luat cu noi singurele obiecte care i-ar fi putut duce la Anna: telefonul şi poşeta. Apropo, eşti sigur că nu mai putem folosi nimic din gentuța aia?

Ca să fiu cu conştiința împăcată, am mai verificat o dată conținutul plicului din piele de şopârlă. Portofel, şervețele de hârtie, portchei, ochelari de soare, un Stabilo.

Nu. Am rămas cu ochii pe obiectul acesta din urmă. Batonul din plastic cu capac, pe care-l luasem, la prima vedere, drept un marker, era în realitate… un test de sarcină. M-am uitat pe ecran şi am văzut două liniuțe albastre.

Emoția mă strânse de gât. Mii de săgeți de gheață mă străpunseră şi mă paralizară. În jurul meu, realitatea se încețoşa, sângele îmi pulsa şi îmi vâjâia în urechi. Am încercat să-mi înghit saliva, dar n-am fost în stare.

Testul era pozitiv.

Eşti însărcinată.

Am închis ochii. Ca nişte schije de obuz, sute de scene mi-au explodat în minte: imagini din ultima noastră seară înainte să ne certăm. Ți-am revăzut cu claritate expresiile feței, strălucirea, lumina de pe chip. Ți-am auzit râsul şi am descifrat inflexiunile din vocea ta. Privirea, cuvintele, toate gesturile tale dobândeau acum un nou sens. Aveai de gând să-mi dai vestea cu o seară în urmă. Eram sigur de asta. Înainte să stric totul, plănuiseşi să îmi spui că în pântec purtai copilul nostru.

Am deschis ochii. Acum ancheta se schimba radical. N-o mai căutam doar pe femeia pe care o iubeam, ci şi pe *copilul nostru!*

Şuieratul aspru din urechi dispăru. Când m-am întors spre el, Caradec vorbea la telefon. Din cauza emoției, nici măcar nu auzisem când sunase.

Fiindcă pe şoseaua de centură se circula greu, la Porte d'Asnieres Marc o luase pe Boulevards des Marechaux şi acum se strecura pe Rue de Tocqueville ca să evite ambuteiajele de pe Boulevard Malesherbes.

Cu mobilul înțepenit între ureche şi umăr, părea şi el bulversat.

— Ei, drăcie! Vasseur, eşti absolut sigur?!

N-am auzit răspunsul interlocutorului său.

— OK, mormăi polițistul înainte să închidă.

Rămase mut câteva secunde. Era livid. Fata i se schimonosise. Nu-l mai văzusem niciodată aşa.

— Cine era? am întrebat.

— Jean-Christophe Vasseur de la Criminalistică, polițistul căruia i-am trimis fotografia cu amprentele Armei.

— Şi?

— Amprentele au corespuns. Anna figurează în FAED. Pe mâini mi s-a făcut pielea de găină.

— Care e adevărata ei identitate?

Polițistul își mai aprinse o țigară.

— Anna se numește, în realitate, Claire Carlyle.

Tăcere. Numele îmi suna vag cunoscut. Probabil îl auzisem cu mult timp în urmă, dar nu-mi mai aminteam în ce împrejurări.

— De ce anume a fost acuzată?

Caradec clătină din cap expirând fumul.

— De nimic, de fapt. Claire Carlyle este considerată moartă de ani buni.

M-a privit și mi-a citit pe chip nedumerirea.

— Claire Carlyle este una dintre victimele lui Heinz Kieffer, preciză el.

Sângele îmi îngheță în vene și am simțit că mă prăbușesc într-un adânc de spaimă.

A doua zi
Cazul Claire Carlyle

7
Cazul Claire Carlyle

Era în timpul groazei
unei nopți adânci.
Jean RACINE

1.

Se crăpa de ziuă.

O lumină roz colora jucăriile pe care fiul meu le împrăştiase în toată sufrageria. Căluțul-balansoar, puzzle-ul, copacul magic, vrafurile de cărți, trenulețul de lemn…

Puțin după ora 6.00, noaptea cedase locul unui cer albastru-cobalt, închis la culoare şi senin. Pe Passage d'Enfer, păsările începuseră să cânte şi, pe balcon, mirosul muscatelor-trandafir se intensificase. Sculându-mă ca ă sting luminile, călcasem pe o broască țestoasă de plastic, care începuse să behăie un cântecel, şi îmi trebuise aproape un minut s-o fac să tacă. Din fericire, pe Theo nu-l puteau trezi din somn nici focurile de artificii. După ce lăsasem întredeschisă uşa de la camera lui ca să aud când se trezeşte, deschisesem fereastra ca să pândesc răsăritul şi stătusem aşa, sprijinindu-mă cu coatele de balustradă şi sperând să găsesc un pic de alinare în lumina zorilor.

Unde eşti, Anna? Sun acum ar trebui să-ți spun, mai bine, Claire…

Nuanțele reci se deschiseseră, bătând spre violet, pentru a deveni mai calde apoi într-o lumină ireală, care acoperea cu un văl portocaliu scândurile de stejar ale parchetului. Dar Annarea pe care o aşteptam întârzia.

Am închis fereastra şi am scos mai multe foi din imprimantă. Apoi le-am prins în piuneze pe panoul de plută, pe care îl foloseam, de obicei, ca să ordonez fişele pe care le făceam când aveam un roman în lucru.

Îmi petrecusem noaptea căutând informații pe net. Citisem sute de articole pe site-urile de presă, descărcasem mai multe cărți din librăriile digitale şi printasem o grămadă de fotografii. Totodată, mă uitasem la toate emisiunile de investigație despre acest caz (*L'Heure du crime*, *Faites entrer l'accuse, On the Case with Paula Zahn…*).

Înțeleg acum de ce ai vrut să-ți ascunzi trecutul.

Ca să am vreo şansă să te găsesc, trebuia să învăț într-un timp scurt „dosarul" de sute de pagini despre dispariția ta.

Acum nu se mai punea problema să anunț poliția. Nu-mi păsa câtuşi de puțin dacă erai o victimă inocentă sau un călău machiavelic. Lucrurile astea nu mai contau. Erai, pur şi simplu, femeia pe care o iubeam şi care purta în pântec copilul nostru şi de-asta voiam să-ți păstrez secretul cât de mult puteam. Aşa cum reuşiseşi tu aproape zece ani.

Am luat termosul de lângă calculator şi l-am golit în ceaşcă, terminând astfel al treilea litru de cafea din noaptea aceea. Apoi m-am aşezat în fotoliul de tip

Lounge care se afla în fața panoului de plută.

Am privit de la distanță zecile de fotografii pe care le prinsesem în piuneze. Prima, sus în stânga, era copia mandatului de căutare emis imediat după dispariția ta:

Dispariție alarmantă a unei persoane minore.
Claire, 14 ani
Dispărută în Libourne din 28 mai 2005
înălțime 1,60 m; metisă, ochi verzi, păr negru scurt, vorbitoare de limba engleză.
Blugi albaştri, tricou alb, geantă sport galbenă.
Dacă dețineți vreo informație, contactați:
Jandarmeria din Libourne
Sediul poliției – comisariatul din Bordeaux

Fotografia asta mă derutează. Eşti tu şi e altcineva. Se presupune că ai paisprezece ani, dar ți se pot da uşor şaisprezece, şaptesprezece. Îți recunosc pielea de culoarea chihlimbarului, fața luminoasă, trăsăturile armonioase. Restul însă îmi este străin: o falsă siguranță, o privire provocatoare de adolescentă puțin rebelă, păr ondulat tuns bob, buze sidefii de fată care face pe femeia.

Cine eşti tu, Claire Carlyle?

Am închis ochii. Eram epuizat, dar nu voiam să mă odihnesc. Dimpotrivă. Am derulat în minte filmul cu tot ce aflasem în ultimele ore. Filmul a ceea ce mass-media din perioadă numise „cazul Claire Carlyle".

2.

Sâmbătă, 28 mai 2005. Claire Carlyle, o fată newyorkeză de paisprezece ani aflată într-un sejur lingvistic în Aquitania, îşi petrece după-amiaza la Bordeaux cu cinci colege. Fetele mănâncă o salată în Place de la Bourse, se plimbă pe chei, ciugulesc prăjiturele canele la Baillardran şi fac shopping în cartierul Saint-Pierre.

La 18.05, Claire ia trenul din gara Saint-Jean ca să se întoarcă la Libourne, unde locuieşte familia la care stă pe durata sejurului. Este însoțită de Olivia Mendelshon, o altă elevă americană care merge la aceeaşi şcoală. Trenul soseşte la 18.34 şi o cameră de supraveghere surprinde foarte clar cele două fete în momentul în care ies din gară, cinci minute mai târziu.

Claire şi Olivia fac câțiva paşi împreună pe Avenue Gallieni. Apoi, imediat după ce se despart, Olivia aude un țipăt, întoarce capul şi zăreşte, fără să fie observată, un bărbat „în jur de treizeci de ani, cu părul blond", care tocmai o împinge pe prietena ei într-o dubiță gri. După care demarează în trombă. Şi dispare.

Olivia Mendelshon a avut prezența de spirit să rețină numărul de înmatriculare al furgonetei şi să sune imediat la poliție. Deşi programul alertă-

răpire[12] nu exista pe atunci (avea să fie testat pentru prima dată şase luni mai târziu pentru găsirea unei fetiţe de şase ani din Maine-et-Loire), au fost organizate imediat baraje de poliţie pe majoritatea arterelor rutiere. Apelul la martori şi semnalmentele presupusului răpitor au fost rapid şi masiv difuzate – un portret-robot realizat după indicaţiile Oliviei, care reprezenta un bărbat cu faţa suptă, tunsoare castron, privire de nebun şi ochi înfundaţi în orbite.

În ciuda barajelor de poliţie, suspectul nu a fost găsit. O utilitară Peugeot Expert gri, al cărei număr de înmatriculare corespundea cu cel furnizat de Olivia, a fost găsită a doua zi incendiată într-o pădure, între Angouleme şi Perigueux. Maşina fusese declarată furată cu o zi înainte. Pădurea a fost survolată cu elicoptere. S-a delimitat o zonă de căutare destul de mare, care a fost cercetată amănunţit, inclusiv cu câini. Tehnicienii criminalişti, trimişi rapid la faţa locului, au reuşit să preleve amprente şi urme genetice. Pe sol s-au mai găsit urme de pneuri lângă caroseria carbonizată. Fără îndoială, ale unei maşini în care fusese mutată Claire. Au fost luate mulaje, dar ploaia din timpul nopţii înmuiase pământul, făcând aleatorie orice şansă de identificare.

3.

Răpirea lui Claire era un act premeditat sau ţinea de pulsiunea unui psihopat oarecare?

Încredinţată brigăzii criminalistice din Bordeaux, ancheta s-a dovedit complicată. Nici prelevările genetice, nici amprentele digitale n-au dus la identificarea suspectului. Asistaţi de translatori, anchetatorii au recurs la interogatorii minuţioase ale elevelor şi profesoarelor. Toate proveneau de la Mother of Mercy High School, o instituţie catolică pentru fete din Upper East Side, înfrăţită cu Liceul Saint-Francois-de-Sales din Bordeaux. A fost interogată şi familia-gazdă – domnul şi doamna Lariviere – fără a se afla mare lucru. Au fost supravegheaţi delincvenţii sexual din regiune, s-au verificat apelurile telefonice efectuate în preajma releului celui mai apropiat de gară în intervalul în care avuseseră loc evenimentele. Ca în cazul oricărei anchete mediatizate, comisariatul a primit zeci de apeluri fanteziste şi scrisori anonime neinteresante. Dar, după o lună, a trebuit să se accepte crudul adevăr: ancheta nu înaintase deloc. Ca şi cum n-ar fi început niciodată…

4.

Teoretic, dispariţia lui Claire Carlyle avea tot ce trebuie ca să înnebunească mass-media. Cu toate astea, lucrurile nu se inflamaseră ca în cazuri similare. Nu puteam să-mi explic cu adevărat, dar ceva stăvilise valul de compasiune pe care l-ar fi meritat drama. Să fi fost naţionalitatea americană a lui Claire, faptul că în fotografii părea mai în vârstă decât era în realitate sau numărul

[12] Program implementat în Franţa în 2006 după modelele american şi canadian, menit să anunţe întreaga populaţie, prin intermediul tuturor canalelor de comunicare, despre răpirea sau dispariţia unei persoane minore.

mare de evenimente din perioada aceea?

Găsisem ziarele de atunci. În presa națională, a doua zi după dispariția lui Claire, articolele importante erau rezervate politicii interne. Victoria lui „Nu“ la referendumul pe marginea Constituției Europene fusese zguduitoare, slăbind, în acelaşi timp, şi poziția preşedintelui Chirac, şi pe cea a opoziției şi soldându-se cu demisia prim-ministrului şi formarea unui nou guvern.

Prima ştire a agenției France-Presse despre „cazul Carlyle” genera şi mai multe necunoscute. Dumnezeu ştie de ce, redactorul susținea că familia lui Claire era din Brooklyn, deşi locuia de mult timp în Harlem. După aceea, următoarea ştire rectificase, dar era prea târziu: informația eronată se transmisese viral, reproducându-se articol după articol şi transformând-o pe Claire Carlyle în „fata din Brooklyn“. În primele zile, cazul a avut aproape mai mult ecou în

Statele Unite decât în Franța. *New York Times* îi consacrase un articol serios şi faptic, în mare parte, dar din care nu aflasem mare lucru. *New York Post,* regele tabloidelor, se hrănise cu această poveste aproape o săptămână. Cu bine-cunoscutul său simț al rigorii şi al nuanței, cotidianul avansase ipotezele cele mai nebuneşti, dedându-se la *french bashing*[13] în toată regula, descurajându-şi cititorii să plece în vacanță în Franța dacă nu voiau ca odrasla lor să fie răpită, violată şi torturată. Apoi, ziarul se plictisise brusc, delectându-se cu alte scandaluri (procesul lui Michael Jackson), cu alte cancanuri (logodna lui Tom Cruise) şi cu alte drame (în New Jersey, trei copii mici tocmai fuseseră găsiți asfixiați în portbagajul unei maşini).

În Franța, cel mai bun articol pe care îl citisem apăruse în presa regională. Era semnat de Marlene Delatour, o jurnalistă de la cotidianul *Sud-Ouest,* care consacrase o pagină dublă familiei Carlyle. Aceasta îi făcea lui Claire un portret care se potrivea cu ceea ce îmi imaginasem eu despre adolescența ei. O fată crescută fară tată, timidă şi studioasă, pasionată de cărți şi de şcoală, care îşi dorea mai mult decât orice să devină avocată. În ciuda originilor modeste, această elevă excelentă se zbătuse să obțină o bursă şi să intre, cu un an mai devreme, la unul dintre cele mai elitiste licee din New York.

Articolul fusese scris când mama lui Claire venise în Franța. În 13 iunie 2005, văzând că ancheta bătea pasul pe loc, Joyce Carlyle părăsise Harlemul ca să meargă la Bordeaux. Pe site-ul Institutului Național al Audiovizualului, văzusem câteva imagini ale apelului pe care îl făcuse în mass-media şi care fusese redifuzat mai ales de France 2 în jurnalul de la ora 20.00, mesaj în care îl implora pe cel care-i răpise fiica să nu-i facă rău şi s-o elibereze. În imagini, semăna cu fosta atletă americană de viteză Marion Jones: coc împletit, față alungită, nas ascuțit şi lătăreț în acelaşi timp, dinți albi şi privire de abanos. Dar o Marion Jones cu ochii umflați şi cu chipul răvăşit de suferință şi de nopțile nedormite.

O mamă pierdută şi debusolată într-o țară care nu era a sa şi care se întreba probabil prin ce ironie a sorții fiica ei, după ce trăise în siguranță paisprezece ani în Harlem, putuse să ajungă în pericol de moarte într-un loc liniştit din

[13] Sintagma se referă la resentimentul americanilor față de francezi şi la denigrarea Franței în SUA (în eng. în orig.).

provincia franceză.

5.

Doi ani, ancheta a rămas, aşadar, într-un punct mort, după care a fost relansată spectaculos şi a avut un epilog deosebit de sordid.

În zorii zilei de 26 octombrie 2007, a fost semnalat un incendiu într-o casă izolată din mijlocul unei păduri din apropiere de Saverne, la graniţa dintre Lorena şi Alsticia. Franck Muselier, un jandarm local, zărise fumul în timp ce se îndrepta spre serviciu şi fusese primul care anunţase autorităţile.

Când au ajuns pompierii, era prea târziu, flăcările mistuiseră casa. Imediat ce focul a fost sub control, echipajele de intervenţie s-au aventurat înăuntru şi au descoperit arhitectura originală a casei. Cu un aspect foarte clasic, era, de fapt, o construcţie modernă semiîngropată. O fortăreaţă compactă în formă de spirală, construită în jurul unei gigantice scări elicoidale care ajungea până sub pământ şi deservea o serie de încăperi tot mai adânci.

Nişte celule.

Nişte temnite.

La parter s-a găsit cadavrul unui bărbat care înghiţise o doză mare de somnifere şi de anxiolitice. Ulterior, avea să se descopere că era vorba despre proprietarul casei, Heinz Kieffer, un arhitect german de treizeci şi şapte de ani, stabilit în regiune de patru ani.

În trei „camere", legate cu cătuşe de ţevile groase, s-au găsit corpurile a trei adolescente. A durat mai multe zile până ca victimele să fie identificate după dantură şi ADN.

Louise Gauthier, în vârstă de paisprezece ani în momentul dispariţiei, 21 decembrie 2004, când era în vacanţă la bunicii ei de lângă Saint-Brieuc, Cotes-d'Armor.

Camille Masson, în vârstă de şaisprezece ani când dispăruse, în 29 noiembrie 2006, în timp ce se întorcea acasă pe jos după un antrenament, într-un orăşel între Saint-Chamond şi Saint-Etienne.

Şi, în cele din urmă, Chloe Deschanel, în vârstă de cincisprezece ani în ziua dramei, care se evaporase în 6 aprilie 2007, pe drumul spre şcoala municipală din Saint-Avertin, în suburbia oraşului Tours.

Trei adolescente răpite de Kieffer în doi ani şi jumătate, în trei regiuni din Franţa aflate la o distanţă considerabilă una de cealaltă. Trei prăzi vulnerabile, pe care acesta le smulsese din viaţa de gimnaziu şi de liceu ca să-şi facă un harem macabru. Trei dispariţii care, în perioada în care avuseseră loc, nici măcar nu fuseseră clar catalogate ca răpiri. Louise Gauthier se certase cu bunicii ei, Camille Masson era specialistă în escapade, iar părinţii lui Chloe Deschanel anunţaseră cu întârziere că fiica lor dispăruse, compromiţând eficacitatea anchetei. Colac peste pupăză, din cauza răspândirii geografice, niciunul dintre poliţiştii care întocmiseră dosarele nu părea să fi făcut legătura între cele trei cazuri.

În ultimii zece ani, numeroase lucrări încercaseră să „înţeleagă" psihologia

lui Fleinz Kieffer – presupunând că era ceva de înțeles dintr-o minte în care monstruozitatea umană atinsese asemenea culmi. Considerat un „Dutroux[14] german", răpitorul rămăsese o enigmă, scăpând analizelor polițiştilor, psihiatrilor şi jurnaliştilor. Kieffer n-avea antecedente penale, nu apărea în niciun dosar al poliției, nu fusese niciodată reclamat pentru comportament îndoielnic.

Până la sfârşitul anului 2001, lucrase Ia un birou renumit de arhitectură din Munchen. Oamenii care îl cunoscuseră nu aveau nicio amintire neplăcută despre el, dar majoritatea nu şi-l aminteau, pur şi simplu. Heinz Kieffer era un singuratic, o ființă invizibilă şi impenetrabilă. Un adevărat Mr. Cellophane[15].

Nu se ştia cu certitudine ce „făcea" Kieffer cu prăzile lui. Cele trei corpuri arse erau prea degradate pentru ca autopsia să poată scoate la iveală urme de abuz sexual sau de tortură. Factura incendiului, în schimb, nu lăsa loc de îndoială. Interiorul casei fusese stropit cu benzină. Corpurile adolescentelor, ca şi cel al călăului lor, erau pline de somnifere şi anxiolitice. Dintr-un motiv necunoscut, Kieffer se pare că hotărâse să se sinucidă, luându-le cu sine şi pe prizonierele lui.

Unii dintre criminaliştii care se ocupaseră de cazul lui solicitaseră ajutorul arhitecților. Studiind cu atenție planurile şi configurația „palatului ororii" şi a zidurilor izolate fonic, aceştia din urmă ajunseseră la concluzia că era foarte posibil ca niciuna dintre fete să nu fi ştiut de existenta celorlalte două. Deşi echivocă, asta era versiunea pe care o reținuse presa. Şi ea era descurajantă şi înfricoşătoare.

6.

Descoperirea celor trei corpuri a avut mare impact mediatic. Ea punea poliția şi justiția într-o postură delicată, sugerând incapacitatea anchetatorilor şi a judecătorilor de instrucție. Trei franțuzoaice tinere erau moarte, ucise de diavol, după ce înduraseră luni şi ani întregi de detenție şi de abuzuri. Cine era de vină? Toată lumea? Nimeni? Autoritățile au început să-şi paseze răspunderea de la una la alta.

Analiza scenei crimei a durat două zile. În canalizarea casei şi în camioneta lui Kieffer s-au găsit fire de păr şi alte urme noi de ADN, care nu aparțineau nici criminalului, nici celor trei victime. Rezultatele au fost făcute publice după vreo zece zile: erau două amprente genetice, dintre care una rămânea necunoscută. Cealaltă era a. Tinerei Claire Carlyle.

Imediat după dezvăluirea acestei informații, s-a stabilit că, la vremea răpirii lui Claire, Heinz Kieffer o vizita pe mama lui, care era internată într-un sanatoriu din Riberac, în Dordogne, la doar şaizeci de kilometri de Libourne.

În jurul clădirii a fost delimitat un perimetru destul de mare. Din nou, au fost dragate lacurile, au fost aduse excavatoare, s-au mobilizat elicoptere

---

[14] Marc Dutroux - criminal în serie şi violator belgian, condamnat în 2004 pentru că a răpit, torturat şi molestat şase fete între opt şi nouăsprezece ani, ucigând apoi patru dintre ele.

[15] Mr. Cellophane - personaj singuratic şi şters din cântecul cu acelaşi nume inclus în musicalul *Chicago.*

pentru a survola pădurea şi s-a făcut apel la toți binevoitorii pentru a organiza cercetări pe arii extinse.

Şi timpul a trecut.

Iar speranța ca trupul fetei să apară s-a spulberat şi ea.

Întrucât nu s-a găsit niciodată cadavrul adolescentei, n-a mai încăput îndoială pentru nimeni că era moartă. Cu câteva zile sau ore înainte să-şi pună capăt zilelor şi să comită măcelul, Kieffer o dusese într-un loc retras, o omorăsc. Şi scăpase de cadavru.

Dosarul a rămas totuşi deschis doi ani, fără ca anchetatorii să vină cu ceva nou. Apoi, la sfârşitul anului 2009, judecătorul de instrucție a semnat certificatul de deces al lui Clairc Carlyle.

Şi de-atunci nimeni n-a mai auzit vreodată de „fata din Brooklyn“.

8.
Dansul fantomelor

Adevărul este ca soarele. Lasă totul la vedere, dar el nu se lasă privit.
Victor HUGO

1.

— Hei, sculareа!

Vocea lui Caradec mă trezi brusc. Am deschis ochii tresărind. Eram lac de transpirație, inima îmi bătea cu putere şi în gură simțeam un gust ca de cenuşă.

— Cum ai intrat, fir-ar să fie?

— Am încă dublura de la cheile tale.

Cu o pâine țărănească sub un braț şi o pungă de cumpărături sub celălalt, era limpede că se întorcea de la alimentara din colț. Vedeam în ceață şi mi-era puțin greață. Două nopți albe la rând erau mai mult decât putea corpul meu duce. Mi-am înăbuşit două căscaturi unul după altul, apoi m-am ridicat cu greu din fotoliu ca să mă duc după Marc la bucătărie.

O privire rapidă la ceasul de pe perete: aproape 8.00. *La dracu'*. Oboseala mă doborâse pe neaşteptate şi dormisem mai bine de-o oră.

— Am o veste proastă, îmi spuse Marc dând drumul la cafetieră.

Pentru prima oară de când intrase, l-am privii în ochi. Figura lui sumbră nu prevestea nimic bun.

— Ce-ar putea fi mai rău de-atât?!

— E vorba de Clotilde Blondel.

— Directoarea liceului?

Încuviință din cap.

— M-am întors adineauri de la Sainte-Cecile.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Te-ai dus fără mine?

— Am venit să te iau acum o oră, se enervă el. Dar dormeai buştean, aşa că am hotărât să mă duc singur. Am stat toată noaptea şi m-am gândit: Blondel este una dintre puținele noastre piste. Dacă am înțeles bine ce mi-ai povestit, ştie mult mai mult decât ți-a spus. Credeam că, după ce o să vadă înregistrarea asta în care e agresată protejata ei, o să i se facă frică şi-o să spună tot.

Înainte să continue, a îndesat cafeaua măcinată în filtru.

— Dar, când am ajuns pe Rue Grenelle, era plin de polițişti la poarta liceului. Pe unii i-am recunoscut, nişte țipi de la divizia a treia a Poliției

Judiciare[16]. Toată gaşca lui Ludovic Cassagne. M-am ținut departe ca să nu mă vadă şi am stat ascuns în maşină până au plecat.

Am avut o presimțire rea.

— Ce căutau polițiştii la Sainte-Cecile?

— Directorul adjunct i-a chemat: corpul lui Clotilde Blondel a fost găsit inert în curtea şcolii.

M-am trezit brusc din letargie, nefiind sigur că am înțeles totul.

— Am reuşit să vorbesc cu grădinarul, a continuat Marc punând la prăjit nişte felii de pâine. El a găsit-o pe Blondel, azi-dimineață la 6.00, când a venit la lucru. Polițiştii cred că cineva a aruncat-o pe geam din biroul ei. A căzut trei etaje.

— A… murit?

Marc părea că se-ndoieşte.

— Din câte mi-a spus omul, încă respira când a găsit-o, dar era în stare critică.

Îşi scoase un carnețel din buzunarul de la blugi şi îşi puse ochelarii ca să descifreze ce notase:

— A fost dusă de urgență la Cochin.

Am pus mâna pe telefon. Nu cunoşteam pe nimeni la Spitalul Cochin, dar aveam un văr, Alexandre Leques, care era şeful secției de cardiologie de la Necker. I-am lăsat un mesaj vocal, rugându-l să folosească relațiile pe care le avea şi să mă țină la curent cu evoluția stării de sănătate a lui Clotilde Blondel.

Apoi m-am prăbuşit pe banchetă, cuprins de panică, copleşit de vinovăție. Totul era din cauza mea. Strângând-o pe Anna cu uşa, o forțasem să-mi dezvăluie un adevăr care nu trebuia dezvăluit. Fără să vreau, eliberasem fantomele tragice ale trecutului, care se dezlănțuiau acum într-un val de violență.

2.

— Bibe'on, tati! Bibe'on!

Încă somnoros, Theo ieşi din camera lui, venind spre mine cu paşi mici şi repezi şi mergând mai departe apoi până în salon. Cu zâmbetul pe buze, apucă biberonul pe care tocmai i-l pregătisem şi se aşează în cărucior.

Cu ochii strălucitori, ficşi şi larg deschişi, sugea tetina cu aviditate, ca şi cum viața lui ar fi depins de ea. I-am privit chipul frumos – buclele blonde, nasul cârn, privirea albastră, pură şi limpede –, încercând să găsesc în el putere şi speranță.

Cu ceaşca de cafea în mână, Marc se plimba prin fața panoului meu de plută.

— Fotografia asta ți-a arătat-o, nu-i aşa? îşi dădu el seama arătând spre o poză color printată, prinsă în piuneze.

Am încuviințat din cap. Fotografia înfățişa corpurile arse ale celor trei adolescente răpite de Kieffer. Acum puteam să scriu şi numele în dreptul

[16] Divizia a treia a Poliției Judiciare din Paris se ocupă de arondismentele de pe malul stâng al Senei.

victimelor: Louise Gauthier, Camille Masson, Chloe Deschanel.

— Unde ai găsit-o? întrebă el fără să-şi ia ochii de la imagine.

— Într-un supliment din presa regională: un „Special fait divers", coeditat de *La Voix du Nord* şi *Le Republicam lorrain.* Poza ilustra o pagină dublă despre Kieffer şi al său „bârlog al groazei". De altfel, e ciudat că redactorul-şef a aprobat o asemenea fotografie.

Marc luă o gură de cafea oftând. Miji ochii şi cinci minute se uită peste articolele pe care le pusesem la panou în ordine cronologică.

— Tu cum crezi că s-au petrecut lucrurile?

Gânditor, deschise geamul ca să lumeze, îşi puse ceaşca pe pervaz şi încropi un scenariu.

— Mai 2005: Claire Carlyle este răpită de Kieffer în gara din Libourne. O duce cu maşina până la vizuina lui din estul Franței. Acolo, pedofilul are deja o prizonieră, pe micuța Louise, pe care a capturat-o cu şase luni înainte, în Bretania. Luni întregi, viața celor două puştoaice e un infern. Kieffer continuă să-şi mărească haremul sordid: le răpeşte pe Camille Masson la sfârşitul anului 2006 şi pe Chloe Deschanel în primăvara următoare.

— Până aici, suntem de acord.

— Octombrie 2007: Claire este prizonieră de doi ani şi jumătate. Ca să abuzeze mai uşor de prizonierele sale, Kieffer le îndoapă cu somnifere şi tranchilizante. Din ce în ce mai stresat, începe să ia şi el. Într-o zi, Claire profită de un moment în care temnicerul nu mai e aşa vigilent şi evadează. Dându-şi seama de dispariția ei, Kieffer intră în panică. Se aşteaptă să vadă polițiştii venind dintr-o clipă în alta şi, ca să nu se lase prins, preferă să-şi ucidă prizonierele, după care se sinucide, dând foc casei şi…

— Aici m-ai pierdut, nu mai sunt de acord cu tine.

— De ce? Explică.

M-am apropiat de fereastră şi m-am aşezat pe colțul mesei.

— Casa lui Kieffer era un adevărat seif. Celule individuale, uşi blindate, sistem de alarmă cu închidere automată. Nu cred că ar fi putut Claire să evadeze aşa uşor!

Caradec respinse argumentul:

— Din orice închisoare se poate evada.

— Într-adevăr, am recunoscut eu, să presupunem că aşa e. Claire reuşeşte să iasă din casă.

M-ara ridicat, am luat un pix şi am înfipt în panou o bucată din harta Michelin a Franței în format A3.

— Ai văzut unde se află casa? În mijlocul pădurii din La Petite-Pierre. Pe jos, ți-ar lua ore întregi până la cea mai apropiată zonă locuită. Şi dacă ar fi fost luat prin surprindere, Kieffer ar fi avut tot timpul s-o prindă pe puştoaică.

— Poate Claire i-a furat maşina.

— Nu, camioneta şi motocicleta au fost găsite în fața casei. Şi, din ce-am citit, nu mai avea alt vehicul.

Caradec gândi cu voce tare în continuare.

— După ce-a fugit, a găsit pe drum pe cineva care a luat-o cu maşina?

— Glumeşti? Cu toată vâlva pe care a făcut-o cazul în mass-media, persoana

respectivă ar fi mărturisit. Şi, dacă într-adevăr Claire a evadat, cum îți explici că n-a anunțat poliția? Fie şi numai ca să le salveze pe celelalte fete? Cum îți explici că n-a zis nimic? De ce să-şi refacă viața la Paris când maică-sa, prietenii, şcoala se aflau la New York?

— Păi, tocmai, că nu-mi explic.

— Bun, în privința celorlalte fete, să zicem că nu ştia neapărat de existența lor, dar banii? Cei 400 000 sau 500 000 de euro cash, câți erau probabil la început în geantă?

— I-a furat de la Kieffer, se hazardă Caradec.

Din nou, ipoteza lui nu ținea.

— Polițiştii i-au verificat conturile de-a fir a păr: Heinz Kieffer se îndatorase mult pentru a construi casa. N-avea nicio economic. Ba chiar o tapa de bani pe maică-sa, care îi trimitea lunar 500 de euro.

Marc îşi stinse țigara în ghiveciul cu muşcate, păru că alungă un gând pesimist cu un gest plin de iritare şi se înflăcăra din nou.

— Raphael, ca s-o găsim pe Claire, trebuie să ne întoarcem la datele esențiale. Să punem întrebările bune! Tu ai cercetat dosarul toată noaptea, tu eşti în măsură să-mi spui care dintre ele se potrivesc în ancheta asta!

Am luat un marker şi am rupt foaia mâzgălită din vechiul meu *paperboard* ca să fac o listă de întrebări:

Cine a închis-o pe Claire în boxa aia din suburbie?
Cine a scos-o de acolo?
De ce e încă ținută prizonieră?

Polițistul s-a repezit la ultima întrebare:

— E ținută prizonieră pentru că se pregătea să-ți zică adevărul. Anna se pregătea să-ți spună că este Claire Carlyle.

— Marc, întotdeauna mi-ai spus că singura întrebare importantă într-o anchetă este care-i mobilul.

— Şi e adevărat! În cazul nostru, asta înseamnă că trebuie să ne întrebăm pe cine avea să deranjeze dezvăluirea lui Claire. Cine era afectat dacă se afla dintr-odată că Anna Becker este, în realitate, micuța Claire Carlyle, răpită în urmă cu zece ani de Heinz Kieffer?

Întrebarea pluti, câteva clipe, în aer, dar niciunul dintre noi nu găsi un răspuns şi impresia pe care o avuseserăm, e a avansaserăm un pic cu raționamentul, se spulberă. Esențialul încă ne scăpa.

3.

Aşezat pe un taburet, cu baveţica legată în jurul gâtului, Theo îşi devora tartina cu miere. Lângă el, după ce băuse a nu ştiu câta ceaşcă de cafea, Marc elabora deja alte ipoteze şi începuse să creadă alte lucruri:

— Trebuie să reluăm ancheta din cazul Heinz Kieffer. Să ne întoarcem la locul dramei. Să descoperim ce s-a petrecut în noaptea dinaintea incendiului.

Eu unul, nu eram convins că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. De câteva minute, începusem să-mi dau seama de un lucru evident: Marc vedea situația ca un polițist, în timp ce eu o analizam ca un romancier.

— Marc, îți mai aminteşti discuțiile noastre despre scris? Când m-ai întrebat cum îmi construiesc personajele, ți-am răspuns că nu încep niciodată un roman fără să le cunosc trecutul perfect.

— Faci un soi de fişă biografică pentru fiecare, nu?

— Da, şi de data asta ți-am vorbit de *ghost*.

— Aminteste-mi ce este, că nu mai ştiu.

— *Ghost*-ul, Fantoma, Spectrul: sunt denumiri pe care unii profesori de dramaturgie le folosesc pentru a desemna un eveniment crucial, o întâmplare bulversantă din trecutul personajului care continuă să-l bântuie.

— Un fel de călcâi al lui Ahile?

— Oarecum. Un şoc biografic, ceva refulat, un secret care îi explică personalitatea, psihologia, inferioritatea, ca şi o bună parte a acțiunilor.

Mă privi cum şterg mutrişoara lipicioasă a lui Theo.

— Unde vrei să ajungi, de fapt?

— Trebuie să găsesc acest *ghost* al lui Claire Carlyle.

— O să-l găseşti când o să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat în casa lui Kieffer în noaptea dinaintea incendiului.

— Nu neapărat. Cred că mai există ceva. Un adevăr care ar explica de ce, dacă a reuşit, într-adevăr, să fugă, Claire Carlyle nu a spus nimic nimănui şi nu a încercat niciodată să-şi revadă familia.

— Şi unde se află această explicație, după părerea ta?

— Acolo unde apar toate explicațiile din lume: pe tărâmul copilăriei.

— În Harlem? întrebă el mai luând o gură de cafea.

— Exact. Uite ce-ți propun, Marc: tu continui ancheta în Franța şi eu mă duc în Statele Unite!

Ca un personaj de benzi desenate, Caradec fu cât pe-aci să se înece şi scuipă cafeaua. Când accesul de tuse i se opri, se uită la mine sceptic.

— Sper că nu vorbeşti serios.

4.

Din rondul din Place d'Italie, maşina a luat-o pe Boulevard Vincent-Auriol.

— Tutu, tatii Tutu!

În taxi, aşezat pe genunchii mei în spate, Theo era cel mai fericit băiețel din lume. Cu ambele mâini lipite pe geam, se amuza de spectacolul traficului parizian. Cu nasul în părul său cu miros de grâu, găseam şi eu în entuziasmul lui un pic din optimismul de care aveam mare nevoie.

Eram în drum spre aeroport. Reuşisem să-l fac pe Marc să adere la cauza mea. Din câteva clickuri, rezervasem un bilet de avion spre New York, apoi aruncasem într-o valiză câteva lucruri pentru mine şi Theo şi făcusem rezervare la un hotel.

Telefonul vibră. L-am scos din buzunar chiar înainte să se oprească.

Numărul de pe ecran era al vărului meu, cardiologul de la Spitalul Necker.

— Salut, Alexandre, mulțumesc că m-ai sunat.

— Salut, vere, cum îți merge?

— E o perioadă mai complicată. Tu ce faci? Sonia? Copiii?

— Cresc repede. Lui Theo îi merge gura acolo lângă tine?

— Da, suntem în taxi.

— Îmbrățișează-l din partea mea. Fii atent, am reuşit să obțin informații despre prietena ta, Clotilde Blondel.

— Ce-ai aflat?

— Îmi pare rău, dar e foarte grav. Mai multe coaste rupte, fractură de picior şi de bazin, şold luxat, traumatism cranian sever. Când l-am sunat pe amicul ăsta al meu de la Cochin, era încă pe masa de operație.

— Există riscul să moară?

— Deocamdată, e greu de spus. În cazul unor asemenea politraumatisme, există riscuri multiple, să ştii.

— De hematom pe creier?

— Da, şi de tot ce ține de sistemul respirator: pneumotorax, hemotorax. Ca să nu mai vorbim de eventualele leziuni ale măduvei.

Un dublu bip ne întrerupse conversația. Un număr cu 02.

— Scuză-mă, Alex, mă sună cineva. O chestie importantă. Rămâi pe poziție şi mă ții la curent cu evoluția situației?

— S-a făcut, vere.

I-am mulțumit şi am răspuns la celălalt apel. După cum speram, era Marlene Delatour, jurnalista de la *Sud-Ouest* care făcuse cercetări despre cazul Carlyle. Azi-noapte, după ce îi citisem articolul, dădusem de ea pe net: îşi schimbase locul de muncă şi lucra acum pentru ziarul *Ouest France*. Îi trimisesem un e-mail, explicându-i că scriam un soi de antologie a crimelor din secolul XXI şi că aş fi vrut să-i cunosc părerea şi amintirile despre acest caz.

— Mulțumesc că m-ați sunat.

— Ne-am mai întâlnit acum câțiva ani. V-am luat un interviu la salonul de carte Etonnants Voyageurs, în 2011.

— Cum să nu, îmi amintesc, am mințit eu.

— Aşadar, renunțați la roman pentru eseu?

— Sunt fapte diverse în care oroarea depăşeşte ficțiunea.

— De acord.

Mi-am fixat telefonul între ureche şi umăr. Aşa aveam mâinile libere ca să-mi țin fiul. În picioare, pe banchetă, Theo se agita ca să vadă trenul suspendat care intra în gară.

— Vă mai amintiți de cazul Carlyle? am întrebat-o eu pe Marlene.

— Cum să nu? Cinstit vorbind, m-am identificat destul de mult cu Claire la vremea respectivă. Aveam multe în comun: aveam un tată pe care nu îl cunoşteam, fuseserăm crescute amândouă de o mamă singură, eram din clasa muncitoare, merseserăm la şcoală ca să ne depăşim condiția… Era, într-un fel, surioara mea americană.

— Dumneavoastră sunteți sigură că nu îşi cunoştea tatăl?

— După părerea mea, nici măcar mama ei nu ştia cine o lăsase însărcinată.

— Sunteți sigură?

I-am auzit oftatul la celălalt capăt al firului.

— Aproape. În orice caz, asta mi-a dat de înțeles Joyce Carlyle când am întrebat-o. Era atunci, când venise ea în Franța, la două săptămâni de la răpirea lui Claire, când ancheta se împotmolise. N-am scris în articol, dar am aflat că, înainte de naşterea fiicei ei, Joyce se drogase ani în şir. *Crack,* heroină, *crystah* luase de toate. La sfârşitul anilor 1980, s-a prostituat doi sau trei ani pentru 10 dolari ca să-şi ia droguri.

Dezvăluirea asta îmi făcea silă. După o scurtă ezitare, am rezistat tentației de a-i mărturisi interlocutoarei mele că eram în drum spre New York. Marlene Delatour era o jurnalistă bună. Dacă mă simțea atât de implicat, avea să adulmece potențiala ştire-bombă. După ce mă chinuisem să-i țin pe polițişti departe de problemele mele, doar nu era să mă arunc în gura lupului confesându-mă unei jurnaliste.

Am încercai, aşadar, să par mai degajat când am întrebat-o:

— Ați mai vorbit cu Joyce de-atunci?

Marlene tăcu un moment, uluită, după care îmi explică:

— Mi-ar fi fost greu s-o lac: a murit două săptămâni mai târziu!

Am rămas cu gura căscată.

— N-am citit asta nicăieri.

— Nici eu n-am aflat decât după mult timp, în vara lui 2010, când eram în vacanță la New York. Trecând prin Harlem, am vrut să mă duc să arunc o privire la casa în care îşi petrecuse Claire copilăria. Îmi rămăsese în minte adresa: 6 Bilberry Street. Strada Afinului… Abia când am ajuns la fata locului am aflat, discutând cu comercianții din cartier că Joyce murise la sfârşitul lui iunie 2005. La doar patru săptămâni de la răpirea fiicei ei.

Dacă era exactă, această informație schimba multe lucruri.

— Din ce cauză a murit?

— Dumneavoastră ce credeți? Supradoză de heroină, acasă. Rămăsese *clean* cincisprezece ani, dar drama o făcuse să se apuce iar. Şi, după un sevraj atât de lung, chiar şi o doză mică te poate ucide.

Taxiul traversase Pont de Bercy şi rula pe chei. De cealaltă parte a Senei, peisajul era în plină desfăşurare: piscina Josephine-Baker care plutea pe fluviu, blocurile-turn, aşezate în unghi de 90 de grade, ale Bibliotecii „Franşois Mitterrand“, vaporaşele leneşe şi bolțile joase ale Pont de Tolbiac.

— Ce altceva îmi mai puteți spune despre caz?

— Aşa, pe nepregătite, nu prea îmi mai dau seama ce, dar aş putea să-mi caut notițele.

— Ar fi foarte…

Mă întrerupse:

— Stați aşa, mi-am amintit ceva. În perioada anchetei, a circulat mult zvonul că Joyce ar fi angajat un anchetator particular care să investigheze cazul în paralel.

— De unde stiti?

— Pe vremea aceea, mă întâlneam cu un tip, Richard Angeli, un polițist tânăr de la Brigada Criminalistică din Bordeaux. Era un mare ticălos, între noi

fie vorba, dar avea o ambiție extraordinară şi uneori îmi mai dădea ponturi.

M-am răsucit ca să-mi scot un pix din buzunar şi am notat numele polițistului pe singura chestie din hârtie pe care o aveam la îndemână, *T'chouți fait des betises,* cartea preferată a băiatului meu, pe care o luasem ca să-l țin ocupat pe drum.

— El ce rol avea?

— Se ocupa de întocmirea dosarului judiciar în echipa care ancheta dispariția lui Claire Carlyle. Din câte îmi povestea, colegii lui şi judecătorul erau furioşi la gândul că ancheta ar fi putut fi sabotată de cineva din exterior.

— Despre cine era vorba? Un detectiv american?

— Nu ştiu nimic. Am făcut ceva cercetări în privința asta, dar n-am reuşit să aflu nimic concret.

Un moment de tăcere, apoi:

— Dacă dați peste ceva nou, o să mă țineți la curent?

— Bineînțeles.

Mi-am dat scama după vocea ei că nu fusese nevoie decât de câteva minute ca să fie contaminată din nou de virusul Claire Carlyle.

Acum, taxiul trecuse de Porte de Bercy şi gonea pe şoseaua de centură. Fiul meu se liniştise. Îşi ținea strâns în brațe cățeluşul de pluş, pe credinciosul Fifi.

— Mereu am avut impresia că ne scapă ceva în ancheta asta, reluă femeia. Poliția, jurnaliştii, judecătorii, toată lumea a dat-o în bară cu cazul ăsta. Chiar şi după descoperirea urmelor de ADN la Heinz Kieffer acasă, părea, într-un fel, că povestea nu se încheiase încă.

Era prima oară când auzeam pe cineva contestând versiunea oficială.

— Ce vreți să spuneți, mai exact? Kieffer corespundea portretului-robot.

— Un portret-robot stabilit pe baza *unei singure* mărturii, îmi aminti ea.

— Cea a micuței Olivia Mendelshon.

— O puştoaică pe care polițiştii n-au putut s-o interogheze decât câteva ore pentru că părinții au repatriat-o la New York chiar a doua zi.

— Cu asta nu mai sunt de acord. Puneți la îndoială concluziile…

— Nu, nu, îmi tăie ea vorba. Nu am nicio altă teorie, nu am alte dovezi, dar chestia asta mi s-a părut mereu ciudată: un singur martor la răpire, apoi, mai târziu, urme de ADN, dar niciun cadavru. Nu vi se pare cam suspect?

A venit rândul meu să oftez:

— Dumneavoastră, jurnaliştii, vedeți numai rău peste tot.

— Iar dumneavoastră, scriitorii, aveți o problemă cu realitatea.

9
Strada Afinului

Ceea ce omul numeşte adevăr este întotdeauna adevărul său, adică modul în care vede el lucrurile.
PROTAGORAS

1.

Imediat ce taxiul trecuse de Brooklyn Bridge, regăsisem forfota familiară a Manhattanului. Nu mai pusesem piciorul acolo de la naşterea lui Theo şi abia acum îmi dădeam seama cât de mult îmi lipsiseră cerul său metalic şi pulsațiile lui magnetice.

Cunoşteam New Yorkul de la optsprezece ani. În vara în care dădusem bacul, plecasem, dintr-un impuls, în Manhattan cu o fată daneză de care mă îndrăgostisem. La trei săptămâni de când veniserăm, Kirstine, care era *au pair* în Upper East Side, hotărâse brusc că relația noastră se încheiase. Nu mă aşteptasem la aşa ceva şi fusesem distrus, dar fascinația pe care o încercasem descoperind oraşul mă vindecase repede de prima decepție în dragoste.

Rămăsesem un an în Manhattan. În primele săptămâni, găsisem un job într-un *diner*[17] de pe Madison Avenue, apoi avusesem tot felul de slujbe mărunte: vânzător de înghețată, chelner într-un restaurant franțuzesc, angajat într-un centru de închirieri video, librar într-un magazin din Fast Side. A fost una dintre cele mai interesante perioade din viața mea. Întâlnisem la New York oameni care mă marcaseră pentru totdeauna şi trăisem evenimente decisive, care mă influențaseră, într-o anumită măsură, pentru tot restul vieții. De atunci până la venirea pe lume a lui Theo, mă întorsesem aici de cel puțin două ori pe an, cu acelaşi entuziasm.

Profitasem de conexiunea wi-fi din avion ca să vorbesc pe e-mail cu personalul de la Bridge Club, hotelul din Tribeca la care mă cazam de zece ani încoace şi care, în pofida numelui, nu avea legătură cu nicio asociație a jucătorilor de cărți, îmi lăudaseră serviciul lor de îngrijire a copiilor, cu babysittere alese pe sprânceană, şi angajasem o bonă să se ocupe de fiul meu cât eu aveam să fac investigația. Închiriasem, totodată, un cărucior şi întocmisem o listă de cumpărături pe care hotelul se oferea să le facă pentru mine: două pachete de scutece pentru copii de 12 – 15 kg, şervețele umede, dischete din bumbac, lapte de curățare pentru corp şi un stoc de borcănele cu mâncare.

„Se poate spune că fiul dumneavoastră are voce, nu glumă!“ îmi spusese însoțitoarea de zbor în momentul debarcării. Frumos eufemism: Theo fusese

[17] Fast-food mic, specific zonei de nord-est şi Vestului Mijlociu în SUA, cu mâncare americană tradițională, în mare parte.

insuportabil şi mă făcuse de ruşine. Obosit, surescitat, făcuse circ tot drumul, fără să stea o secundă locului, deranjând personalul şi pe ceilalți călători de la business class. Adormise abia în taxi, când ne îndreptam spre Bridge Club.

Ajuns la hotel, nu mai pierdusem vremea cu desfăcutul bagajelor. Îmi schimbasem. Şi îmi culcasem fiul, după care îl lăsasem în grija lui Marieke, bona, o nemțoaică pe care bunica mea ar fi considerat-o „prea frumoasă ca să fie cinstită".

Ora 17.00. Plonjon în marele *rush*[18] al oraşului. Strada, vacarmul, efervescența. Lupta crâncenă ca să pun mâna pe un taxi. La ora asta, metroul era mai rapid. La Chambers Street, am luat metroul de la peronul A spre nord şi, după mai puțin de jumătate de oră, ieşeam la suprafață pe treptele de pe 125th Street.

Nu prea cunoşteam Harlemul. În anii 1990, când venisem primele dați la New York, cartierul era prea degradat şi periculos ca cineva să-şi dorească să-şi petreacă acolo vacanța. Ca toți turiştii, călcasem şi eu pe-acolo ca să simt frica, să asist la o mesă gospel şi să fotografiez luminile de la Apollo Theater, dar nimic mai mult.

Am făcut câțiva paşi pe trotuar, curios să văd cum se schimbase cartierul. În avion citisem un articol în care se spunea că nişte dezvoltatori imobiliari tocmai îl rebotezaseră „SOHA" (de la „SOuth HArlem"), sperând că acest acronim îi va conferi o dimensiune nouă şi modernă. Într-adevăr, zona nu mai avea nimic din locul periculos care era altădată şi aproape că semăna cu descrierile din ghidurile turistice.

Pe 125th Street – care se mai numea şi Martin Luther King Boulevard am regăsit tot ce-mi plăcea la Manhattan. Aerul electric, cântecul sirenelor, o vâltoare de culori, mirosuri, accente. Cărucioarele metalice ale vânzătorilor de covrigi şide hotdogi, coşurile enorme de fum de pe st nulii, portocalii cu alb, din care ieşeau rotocoale de fum albicios, logoreea bişnițarilor care încercau să-şi plaseze brelocurile sub nişte umbrele stricate. Pe scurt, impresia aceea unică şi amețitoare a unui imens talmeş-balmeş foarte organizat.

Imediat ce treceai de această arteră, cartierul devenea mult mai liniştit. Mi-a luat câteva minute să mă orientez şi să găsesc faimoasa Bilberry Street: o străduță atipică, înghesuită între 131st Street şi 132nd Street şi perpendiculară pe Malcolm X Boulevard.

La sfârşitul acelei după-amiezi de vară, pe trotuare strălucea o lumină frumoasă, scânteind în ferestre şi tremurând uşor printre frunzele castanilor. Pe ambele părți ale străzii se înălțau case din cărămidă roşie cu porticuri din lemn, sculptate şi colorate, cu terase mărginite de balustrade din fier forjat şi cu scări care coborau în grădini micuțe. Şi asta era tot magia New Yorkului, toate aceste dăți când îți spuneai pe bună dreptate: „Nu simt că sunt la New York."

În după-amiaza aceea, în timp ce mă îndreptam spre copilăria lui Claire, nu mai eram în Harlem. Eram în Deep South, în Georgia sau în Carolina de Sud, în Savannah sau în Charleston. Pe urmele fetei din Brooklyn.

---

[18] "Aglomerație", "îmbulzeală" (în eng. În orig.).

2.

Moselle. Autostrada A4.

Ieşirea 44: Phalsbourg/Sarrebourg.

Aşteptând la singura cabină la care se plătea taxa de autostradă, Marc Caradec aruncă o privire spre vechiul său ceas de mână Omega Speedmaster, apoi se frecă la ochi. Avea gâtul uscat, pupilele dilatate. Plecase din Paris puțin după ora 11.00 şi înghiţise mai bine de patru sute de kilometri în patru ore şi jumătate, luând o singură pauză, ca să facă plinul la o benzinărie de lângă Verdun.

Poliţistul îi întinse un pumn de monede angajatului de la SANEF[19] şi o luă pe drumul departamental spre Phalsbourg.

Situată la marginea parcului natural din Vosgi, fosta cetate fortificată era ultimul oraş din Lorena înainte de intrarea pe teritoriul alsacian. Marc îşi parcă Range Roverul în Place d'Armes, care era inundată de soare. Îşi aprinse o ţigară şi îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de reflexia luminii. Fosta cazarmă din gresie ocru, monumentala statuie de bronz a unui mareşal al Imperiului, totul te ducea cu gândul, prin dimensiunea ieşită din comun a locului, la moştenirea războinică a oraşului. O epocă nu chiar atât de îndepărtată, în care defilau trupe de puştani de douăzeci de ani înainte să devină carne de tun. Se gândi la propriul bunic „căzut în luptă" în decembrie 1915, la Main de Massiges, în Champagne. Din fericire, astăzi piaţa era liniştită. Fără sunet de cizme, fără cântece de război, doar oameni zâmbitori la terase, care savurau un cappuccino sub castani.

Marc profitase de drumul lung pe care-l făcuse de la Paris ca să vâneze informaţii. Ajunseseră câteva telefoane ca să dea de urma lui Franck Muselier, jandarmul care anunţase autorităţile şi ajunsese primul la incendiul de la casa lui Heinz Kieffer. Militarul conducea acum brigada de proximitate a jandarmeriei din Phalsbourg. Marc sunase la secretariat şi obţinuse cu uşurinţă o întrevedere. Pentru că femeia cu care vorbise îl informase că jandarmeria împărţea spaţiul cu primăria, Marc îi ceru informaţii unui angajat de la administraţia drumurilor care curăţa copacii, apoi traversă piaţa pavată cu dale de piatră cenuşii şi de granit roz.

Trase adânc aer în piept. Trecuse mult timp de când nu mai ieşise din Paris şi îi părea bine că ancheta îl ducea departe de capitală. Pentru o clipă, se lăsă vrăjit de liniştea locului, îngăduindu-şi o călătorie în timp în a Treia Republică: drapelul tricolor care flutura în vânt pe frontonul primăriei, clopotele bisericii care anunţau jumătatea orei, hărmălaia elevilor ieşiţi în recreaţie în curtea scolii comunale.

Casele din jurul pieţei întăreau această impresie de „forţă liniştită": faţade din gresie, grinzi patinate, acoperişuri foarte înalte, cu doi versanţi şi ţiglă ceramică.

Caradec intră în primărie, un fost post de santinelă care mai adăpostea un

[19] Societe des Autoroutes du Nord et de l'Est de la France - Societatea de Autostrăzi din Nordul şi Estul Franţei.

muzeu de istorie şi un oficiu poştal. Înăuntru îl întâmpină o răcoare binevenită. Sub bolta înaltă, parterul, cu statuile lui de marmură şi lambriurile de lemn, semăna cu o biserică. După ce întrebă, află că sediul pe care îl căuta se găsea la ultimul etaj. O luă pe scara abruptă din lemn de stejar şi ajunse pe un culoar care ducea spre o uşă din sticlă.

Amenajat mai recent, locul nu deborda de activitate. În afară de o tânără de la recepție, jandarmeria părea pustie.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Marc Caraticc, am întâlnire cu Franek Muselier.

— Solveig Marechal, se prezentă ea, netezindu-şi o şuviță blondă pe care şi-o dăduse după ureche. Cu mine ați vorbit la telefon.

— Încântat.

Tânăra ridică receptorul.

— Îl voi anunța că ați sosit.

Caradec îşi descheie un nasture de la cămaşă. Sub acele acoperişuri, era o căldură infernală. Tot etajul era mansardat. Pereții, acoperiți cu lemn crem, lăsau impresia că se caramelizează în soare.

— Domnul locotenent-colonel o să vă primească în două minute. Doriți puțină apă?

Acceptă cu plăcere. Jandarmerița îl servi cu un pahar de apă şi un soi de covrig dulce, făcut din *pâte a choux*[20], pe care acesta îl devoră cu lăcomie.

— Sunteți polițist, nu-i aşa?

— Pentru că înfulec ca un porc?

Solveig izbucni într-un râs nestăvilit. Aşteptă ca Marc să termine covrigul ca să-l conducă în biroul superiorului ei.

3.

New York.

La numărul 6 pe Bilberry Street – acolo unde îşi petrecuse Claire copilăria şi unde murise mama ei – se afla o casă de culoarea prunei, cu o uşă albă dublă care avea deasupra un fronton cu cornişă frântă.

Cercetam clădirea de câteva minute, când pe terasă apăru o femeie. Avea părul roşcat şi fața foarte palidă, plină de pete roşii. Era cu burta la gură.

— Sunteți de la agenția imobiliară? mă întrebă ea cu o privire răutăcioasă.

— Nu, doamnă, nicidecum. Mă numesc Raphael Barthelemy.

— Ethel Faraday, zise ea întinzându-mi mâna ca europenii. Aveți accent franțuzesc, remarcă ea. Veniți de la Paris?

— Da, am luat avionul azi-dimineață.

— Eu sunt englezoaică, dar părinții mei locuiesc în Franța de mai mulți ani.

— Chiar?

— Da, în Luberon, în satul Roussillon.

---

[20] Aluat opărit cu care se fac numeroase tipuri de prăjituri franțuzeşti, inclusiv eclerul şi choux à la crème.

Am schimbat câteva banalități despre Franța şi despre sarcina ei: era insuportabil să fii însărcinată pe o asemenea căldură, nu era o idee prea bună să faci al treilea copil la patruzeci şi patru de ani, „de altfel, nici nu mai pot să stau în picioare, vă deranjează dacă mă aşez?“, „Tocmai am făcut ceai cu gheață, doriți?“.

Se vedea că Ethel Faraday se plictisea şi era gata să accepte compania oricui. Aşa că pe terasă, cu un pahar în față, i-am mărturisit, cel puțin parțial, de ce venisem:

— Sunt scriitor şi fac o cercetare despre o tânără care şi-a petrecut copilăria în casa dumneavoastră.

— Chiar? se minună ea. În ce perioadă?

— Din anii 1990 până la începutul anilor 2000.

Ha se încruntă.

— Sunteți sigur că aici locuia?

— Da, aşa cred. Casa asta era a lui Joyce Carlyle, nu-i aşa?

Ethel încuviință din cap.

— Eu şi soțul meu am cumpărat-o de la surorile ei.

— Surorile ei?

Ethel făcu un semn cu mâna spre est.

— Angela şi Gladys Carlyle. Locuiesc în josul străzii, la numărul 299. Nu le cunosc prea bine, ca să nu zic că nu le cunosc, de fapt, absolut deloc. Personal, n-am nimic cu ele, dar nu sunt chiar cele mai simpatice femei care locuiesc aici în cartier.

— Când ați cumpărat casa?

Îşi muşcă buza de jos în timp ce se gândea:

— În 2007, când ne-am întors de la San Francisco. Eram însărcinată cu primul copil.

— La acea dată, ştiați că cineva murise de supradoză în casa asta?

Ethel ridică din umeri.

— Am aflat după aceea, dar m-a lăsat rece. Nu cred în prostiile astea legate de blesteme şi case bântuite. Trebuie să mori undeva, nu?

Luă o gură de ceai, după care arătă spre casele din jur.

— Şi apoi, între noi fie vorba, suntem în Harlem! Vedeți toate casele astea frumoase, pe care le râvnesc familiile mici şi cochete din lumea bună? În anii 1990, înainte să fie renovate, toate erau în paragină, ocupate ilegal de dealeri sau transformare în *crack houses.* Pun pariu că nu găsiți una în care să nu fi existat o moarte violentă.

— Ştiați că Joyce Carlyle avea o fată?

— Nu, nu ştiam.

— Nu-mi vine să cred.

Ea se miră:

— De ce v-aş minți?

— Serios, n-ați auzit niciodată vorbindu-se de fata asta, care a fost răpită în vestul Franței în 2005?

Clătină din cap.

— În 2005 locuiam în California, în Silicon Valley.

Încercând să se răcorească, îşi puse paharul pe frunte, apoi continuă:

— Să văd dacă am înțeles bine: ziceți că fata fostei proprietare a fost răpită, nu-i aşa?

— Da, de un monstru absolut, Heinz Kieffer.

— Cum o chema?

— Claire. Claire Carlyle.

Acum, când nu mai aşteptam nimic de la ea, fața deja palidă a lui Ethel Faraday încremeni şi se făcu albă ca varul.

— Eu…

Începu o frază, dar se opri brusc. Câteva secunde, privirea i se tulbură, apoi rămase pierdută în gol, întorcându-se mult în timp pentru a-şi aminti.

— Dacă mă gândesc bine, s-a petrecut ceva atunci, reluă ea după un moment. Am primit un telefon ciudat în ziua în care dădeam petrecerea de mutare în casă nouă. Era… 25 octombrie 2007. Alesesem data asta ca să chemăm prietenii la noi fiindcă era şi ziua de naştere a soțului meu, care împlinea treizeci de ani.

Pentru a-şi pune ordine în amintiri, făcu din nou o pauză, care mi se păru interminabilă. Am repetat, ca s-o încurajez să continue:

— Deci, în ziua aceea ați primit un telefon…

— Trebuie să fi fost în jur de ora 20.00. Petrecerea era în toi. Era muzică şi se vorbea tare. Eu eram la bucătărie, tocmai înfigeam lumânările în tort, când a sunat telefonul. Am răspuns şi, până să apuc să zic ceva, am auzit o voce care urla: „Mamă, sunt eu, Claire! Am fugit, mamă! Am fugit.“

De data asta, eu eram încremenit, electrocutat de un fior.

Erau şase ore diferență de fus orar între Franța şi Coasta de Est a Statelor Unite. Dacă Ethel primise telefonul lui Claire pe la ora 20.00, asta însemna că ea sunase pe la 2.00. Adică, doar cu câteva ore înainte de incendiu. După cum bănuiserăm Marc şi cu mine, Claire reuşise să scape din ghearele lui Kieffer, dar, contrar a ceea ce credeam noi, nu fugise dimineața, ci în seara dinainte. Ceea ce schimba totul…

Acum, Ethel se pornise:

— Am întrebat cine e la telefon şi atunci, când mi-a auzit vocea, cred că şi-a dat seama că nu era mama ei.

Ceva mă deranja.

— Dar cum a putut Claire să dea peste dumneavoastră după atâta timp? Când v-ați mutat, ați păstrat numărul fostei proprietare?

— Exact. Linia nu fusese niciodată închisă, doar suspendată, şi, când am contactat firma de telefonie, ne-au propus soluția asta. Era ceva obişnuit pe-atunci. Dar, mai ales, mai ieftin decât să-ți instalezi o linie nouă şi, cum noi eram cam strâmtorați…

— Şi, după acest apel, n-ați anunțat poliția?

Ethel făcu ochii mari, agasată:

— Ce tâmpenii puteți să spuneți! De ce s-o fi făcut? Nu ştiam nimic din toată povestea asta şi n-am înțeles cine era fata asta.

— Şi ce i-ați răspuns?

— I-am spus adevărul: că Joyce Carlyle murise.

4.

Înalt, răguşit şi rotofei la faţă, Franck Muselier îi ieşi lui Marc în întâmpinare şi îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit. Marc Caradec. Sunt...

— Ştiu cine sunteţi, căpitane! îi tăie vorba jandarmul invitându-l să ia loc. Un geniu de la BRB: banda salvadorienilor, gaşca din suburbia de sud, furgonetele blindate ale Dream Team. Notorietatea pe care o aveţi a ajuns la noi înaintea dumneavoastră.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, aşa o fi.

— În orice caz, ne-aţi făcut să visăm! Pe-aici, noi n-avem cazuri atât de interesante.

Muselier scoase din buzunar o batistă şi îşi şterse fruntea.

— N-avem nici măcar aer condiţionat!

O rugă pe Solveig să le aducă două pahare de apă şi îşi fixă interlocutorul cu privirea, afişând un zâmbet placid.

— Bun, cărui fapt datorez vizita unui poliţist de la BRB?

În faţa unui jandarm. Marc prefera să evite minciunile:

— O să vă spun de la bun început, ca să nu existe nicio neînţelegere: eu m-am pensionat şi lucrez pe cont propriu.

Muselier ridică din umeri.

— Nu-i nicio problemă, dacă pot să vă dau o mână de ajutor.

— Fac cercetări în cazul Carlyle.

— Nu-mi spune nimic, zise el trăgând de cămaşă pentru a-şi acoperi burduhanul.

Marc se încruntă. Vocea îi deveni mai fermă:

— Claire Carlyle, repetă el. Una dintre victimele lui Heinz Kieffer. Puştoaica al cărei cadavru n-a fost găsit niciodată.

Chipul lui Muselier se lumină, uşor contrariat.

— Aha, am înţeles acum. E din cauza tânărului Boisseau, nu-i aşa? El v-a angajat?

— Nicidecum. Cine este acest Boisseau?

— N-are importanţă, evită să răspundă jandarmul în timp ce Solveig închidea uşa de la birou după ce lăsase două sticluţe de apă.

Muselier o deschise pe-a lui şi bău direct din ea.

— Ce vreţi să ştiţi, mai exact, despre Kieffer? întrebă el ştergându-şi buzele cu dosul palmei. Ştiţi că n-am condus eu ancheta, nu-i aşa?

— Dar dumneavoastră aţi ajuns primul la locul incendiului. Aş vrea să ştiu în ce împrejurări.

Jandarmul izbucni într-un râs nervos.

— Mi-ar plăcea să vă spun că datorită flerului, dar, în realitate, a fost doar o întâmplare. Dacă mi-aţi fi spus dinainte că faceţi cercetări în cazul ăsta, v-aş fi căutat depoziţia mea de-atunci. Aş putea să v-o trimit prin fax dacă doriţi.

— Sigur că da. Până atunci, puteţi să-mi povestiţi esenţialul.

Muselier se scărpină după ureche şi, cu un efort aproape supraomenesc, se

ridică de pe scaun pentru a se întoarce cu fața la harta agățată pe perete, în spatele biroului.

— Cunoaşteți, cât de cât, zona?

Fără s-aştepte un răspuns, continuă:

— Aici, la Phalsbourg, suntem la granița dintre Lorena şi Alsacia, da?

Luă o riglă care zăcea pe birou şi arătă cu ea o zonă pe hartă: o reprezentare în relief a regiunii aşa cum întâlneai altădată în şcoli.

— Acum locuiesc în Alsacia, dar, în perioada aceea, lucrăm la jandarmeria din Sarrebourg, în departamentul Moselle. Trebuia să mă trambalez peste treizeci de kilometri în fiecare dimineață.

— Nici în Paris nu e mai bine, cu transportul ăsta-n comun, punctă Marc.

Muselier ignoră remarca.

— Când mă duceam la serviciu în ziua aia, am zărit o coloană de fum care venea din pădure, ceea ce m-a mirat, şi am anuntat autoritățile. Asta-i tot.

— Ce oră era?

— În jur de 8.30.

Marc se apropie de hartă.

— Unde se afla casa lui Kieffer?

— Cam pe-acolo, zise jandarmul arătând o zonă în mijlocul pădurii.

— Deci, ca în fiecare dimineață, vă duceați la jandarmerie…

Caradec scoase din buzunar un pix Bic şi, continuând să vorbească, trasă pe hartă, fără să scoată capacul pixului, drumul pe care o luase jandarmul.

— … şi pe drum, acolo, ați văzut, pe la 8.30, fumul care venea… de-aici.

— Da, căpitane.

Marc continuă să fie politicos:

— Am luat-o şi eu prin pasul Saverne. Sincer, nu prea-mi dau seama cum ai putea avea vreo urmă de vizibilitate spre partea aceea a pădurii.

— Exact, răspunse jandarmul. După cum am menționat şi în depoziție, nu circulam pe drumul principal.

Arătă din nou cu rigla pe hartă.

— Mă aflam pe o scurtătură a D133, cam în dreptul ăsta.

— Cu tot respectul, colonele, ce naiba căutați pe un drum forestier aşa de izolat la o oră aşa de matinală?

Muselier nu-şi sterse zâmbetul.

— Dumneavoastră vă place vânătoarea, căpitane? Pentru că, dacă mă-ntrebați pe mine, vânătoarea e marea mea plăcere, marea mea pasiune.

— Ce se poate vâna pe-aici?

— Căprioare, cerbi, mistreți, iepuri. Dacă aveți noroc, puteți găsi prepelițe şi fazani. Pe scurt, la acea dată – era într-o vineri dimineața de octombrie, sezonul de vânătoare era deja deschis de câteva săptămâni, dar în fiecare weekend fusese urât afară.

Se întoarse să se aşeze pe scaun şi continuă:

— Nu se mai oprea din plouat! De data asta, la meteo anunțaseră, în sfârsit, două zile frumoase. Eu sunt în Cercul Vânătorilor din Moselle şi colegii mei plănuiseră să profităm de weekendul ăla din plin. Aşa că mă aflam pe acest drum în recunoaştere, ca să cercetez terenul pentru a doua zi. Să verific starea

potecilor şi a împrejmuirilor etc. Îmi place să privesc cum răsare soarele deasupra pădurii după ploaie, îmi place să inspir mirosul arbuştilor.

Eşti jandarm, frate, nu paznic de vânătoare, gândi Marc, dar se abţinu de la orice comentariu. Alunecos şi plin de falsitate, tipul acesta nu era cinstit, dar Marc nu ştia deocamdată cum să-l încolţească.

Oftă discret şi aduse din nou discuţia la punctul care îl interesa pe el:

— Deci, aţi zărit fum pe drum…

— Da. Şi, cum eram cu maşina de serviciu – un Renault Megane grozav, în treacăt fie spus –, am putut să-i anunţ prin radio şi pe colegii mei, şi pe pompieri.

— Apoi v-aţi dus la faţa locului?

— Da, ca să securizez zona în aşteptarea ajutoarelor şi ca să mă asigur că niciun turist ori vânător nu se află prin preajmă. Logic, nu?

— Mda, aţi făcut treabă bună.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că recunoaşteţi asta.

Muselier zâmbi şi îşi şterse ochelarii Ray-Ban Aviator cu cămaşa. Dar Caradec n-avea de gând să-l lase în pace.

— Dacă-mi mai permiteţi o întrebare sau două…

— Foarte repede, răspunse celălalt uitându-se la ceas. Trebuie să mă-ntâlnesc cu oamenii mei la rondul de pe A4. Fermierii au blocat zona azi-dimineaţă şi…

Caradec îl întrerupse:

— Am recitit articolele din ziarele apărute atunci. S-a vorbit relativ puţin despre maşina lui Kieffer. Cea în care s-au găsit urmele genetice ale lui Claire Carlyle.

— Nu erau doar amprentele acestei fete, menţiona militarul. Erau urme ale *tuturor* celorlalte victime. Şi ştiţi de ce? Fiindcă în această maşină îşi transporta dementul ăsta prăzile. Când cei de la Criminalistică au venit să-şi facă prelevările, am studiat pe toate părţile dricul ăsta nenorocit. Kieffer amenajase înăuntru un soi de cuşcă, de cufăr, ca un coşciug mare izolat fonic.

Caradec se căută prin buzunar şi scoase un articol de ziar pe care îl luase din apartamentul lui Raphael.

— Asta-i singura fotografie pe care am găsit-o, zise el arătându-i-o jandarmului.

Muselier se uită atent la poză. Era alb-negru, neclară.

— Asta este, o camionetă Nissan Navara.

— Şi asta din spate ce este?

— E motocicleta lui Kieffer. 125, gen motocros. Era legată în bena vehiculului.

— Ce naiba căuta acolo?

— De unde să ştiu eu?

— Ca jandarm, trebuie să aveţi o explicaţie.

Muselier clătină din cap.

— Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. V-am explicat, n-am fost eu însărcinat cu ancheta. Ce zăceţi, am putea să ne tutuim aşa, ca între colegi, nu?

— Bineînțeles, continuă Marc. Pe Kieffer îl cunoşteai dinainte să iasă totul la iveală?

— Nu l-am întâlnit niciodată, n-am auzit niciodată de el.

— Totuşi, vânai în apropierea casei lui, nu?

— Pădurea este imensă, răspunse Muselier ridicându-se de pe scaun şi luându-şi haina. Acum chiar că trebuie să plec.

— O ultimă întrebare, dacă-mi permiți, întrebă Caradec rămânând aşezat. La zece ani după ce s-au petrecut faptele, cum poți să-ți aminteşti ce marcă de maşină avea? Fotografia este foarte neclară.

Jandarmul nu se pierdu cu firea:

— Tocmai, din pricina cazului Boisseau! Credeam că despre asta ai venit să mă-ntrebi.

— Povesteşte-mi.

După o ezitare, jandarmul se aşează la loc. Ceva din conversația asta îl amuza. În acest joc de-a şoarecele şi pisica, avea impresia că este imbatabil.

— Cunoşti familia Boisseau-Despres?

Marc clătină din cap.

— Eh, nu eşti singurul. Puțini oameni îi cunosc, chiar şi în regiune. Totuşi, le găseşti numele pe lista celor mai mari o sută cincizeci de averi din Franța. Oameni foarte discreți, dintr-o veche familie de industriaşi din Nancy, care astăzi conduc un mic imperiu în domeniul distribuției de materiale de construcție pentru sectorul public.

— Ce legătură are cu cazul meu?

Lui Muselier îi plăcea nerăbdarea interlocutorului său.

— Închipuie-ți că, acum şase luni, mă trezesc aici cu una dintre odraslele familiei: Maxime Boisseau, un puşti de douăzeci de ani, tulburat, agitat, confuz. S-a aşezat acolo unde stai tu şi mi-a ținut un discurs fără noimă, explicându-mi că mergea la psihoterapie şi că psihoterapeuta îl sfătuise să se-ntâlnească o dată cu mine ca să i se recunoască, în sfârşit, statutul de victimă şi…

Caradec îşi pierdu răbdarea:

— Îmi spui mai pe scurt, te rog?

— Păi, hotărăşte-te odată ce vrei de la mine! în fine, i-am ascultat povestea cu atenție şi iată cum stă treaba: în 24 octombrie 2007, puştiul, pe atunci în vârstă de zece ani, pretinde că a fost răpit de un tip în plin centrul Nancy-ului.

— În 24 octombrie? Cu două zile înainte de incendiu?

— Exact! O operațiune-fulger. Doar puțin peste douăzeci şi patru de ore între răpire şi răscumpărare. Puştiul ne-a zis că avusese prezența de spirit să rețină numărul de înmatriculare de la maşina celui care l-a răpit. După nouă ani, ni-l dă, îl introducem în computer şi ia ghici?

— Era camioneta lui Kieffer, înțelese Marc.

— Bingo! N-ai cum să nu recunoşti că e aiurea, nu? La început, credeam că băiatul fabulează, dar ai zis şi tu: numărul de înmatriculare nu fusese divulgat în presă.

— Ce altceva ți-a mai zis Boisseau?

— Conform variantei lui, taică-su a plătit răscumpărarea fără să crâcnească şi fără să anunțe poliția. Schimbul s-a făcut într-o pădure din zonă: 500 000 de euro înmânați lui Kieffer într-o geantă galbenă de pânză.

Auzind de geantă, Marc simți un val de adrenalină, dar rămase impasibil. N-avea de gând să-i facă niciun cadou jandarmului.

— Ți-a dat detalii despre captivitate? A fost agresat?

— Nu, susține că nu l-a atins. După care devine cam confuz. Uneori spune că Heinz Kieffer avea o complice, alteori e mai puțin clar.

O complice?

— De ce a venit să te caute?

— Din acelaşi motiv ca şi tine. A căutat pe internet şi a dat peste numele meu, care apărea în mai multe articole.

— Şi de ce n-au depus părinții lui plângere niciodată?

— Pentru ca întâmplarea să nu iasă la iveală. Asta le şi reproşează fiul lor! Soții Boisseau-Despres considerau că rezolvaseră singuri problema şi că nu stăteau într-o jumătate de milion de euro. Tăcerea e de aur: o vorbă cât se poate de adevărată în acest caz.

Solveig bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte invitație.

— Vă caută Meyer la telefon, colonele: un tractor este pe cale să dea jos sculptura din rondul de pe A4.

— Fir-ar să fie de țărănoi, ce idioți! explodă jandarmul ridicându-se de pe scaun.

Caradec făcu la fel.

— Poți să-mi dai depoziția lui Maxime Boisseau?

— Nu i-am cerut. Din punct de vedere penal, povestea lui nu mai prezintă astăzi niciun interes. După mai multe sesizări comune, ştii ca şi mine că are loc suspendarea acțiunii judiciare. Pe cine vrei să mai urmărim azi?

Caradec oftă.

— Măcar ştii unde locuieşte?

— Nu chiar. Este certat cu familia lui. După ultimele informații, lucrează într-o librărie mare din Nancy: Hall du livre.

— O ştiu.

În timp ce Muselier îşi lua pe el haina de la uniformă, Solveig îi mărturisi lui Marc:

— Eu lucrez la revista Jandarmeriei Naționale. În acest moment, scriu un articol despre polițiştii de elită. Aş putea să vă iau un interviu?

— Sincer, nu am timp.

— Doar o întrebare în acest caz: care e, după părerea dumneavoastră, principala calitate pe care trebuie s-o ai ca să devii un polițist foarte bun?

— Să-ți poți dezvolta propriul detector de minciuni, fără niciun dubiu. Mie asta mi-a folosit cel mai mult. Ştiu când oamenii mă mint.

— Şi eu, eu te-am mintit? întrebă Muselier.

— Da, m-ați mințit o dată, zise Caradec, revenind la pluralul poliției.

Tensiunea crescu.

— Serios? Chiar ai tupeu, nu glumă! Explică-mi şi mie: când nu ți-am spus adevărul?

Încă nu ştiu asta, rămâne să descopăr.
Păi, în cazul ăsta, să treci pe la mine atunci! O voi face cu siguranță.

10
Două surori trăiau în pace

Nu există nevinovați. Există însă diferite grade de responsabilitate.
Stieg LARSSON

1.

Drumul care duce de la Phalsbourg la Nancy este un pustiu imens, atemporal şi liniştitor.

La volanul vechiului său 4x4, Caradec se bucura de monotonia aceea, care i se părea odihnitoare: păşunile, turmele, mirosul de îngrăşământ, câmpurile care veneau după alte câmpuri şi tractoarele care se târau pe asfalt şi pe care nu se grăbea să le depăşească.

Pe tabloul de bord, reflexele caleidoscopice ale soarelui. Din playerul auto se auzea jazzul rafinat şi minimalist al trompetistului Kenny Wheeler. La fiecare drum, în maşină CD-ul se-nvârtea de zece ani încoace. Era ultimul cadou pe care i-l făcuse soția lui înainte de a pleca.

Înainte de a muri.

Tot drumul, Marc se gândi la ce-i povestise jandarmul. Relua mental conversația ca şi cum o înregistrase. Lăsa replicile să se decanteze. Le digera. Se felicita că-şi urmase instinctul. Avusese imediat intuiția că Muselier era lui martor esențial, pe care primii anchetatori îl subestimaseră. Ştia că jandarmul îl minţise, dar încă avea ce să facă pentru a-l încolți.

În timp ce intra în aglomerația din Nancy, ezită să-i lase un mesaj pe robot lui Raphael. *Nu, e prea devreme.* Prefera să aştepte să adune mai multe informații concrete.

Ajuns în centru, avu tentația să parcheze în fața librăriei şi să lase maşina pe avarii, dar renunță. N-avea rost să rişte să i se ridice maşina. Găsi un loc în parcarea Saint-Jean, în apropiere de gară şi de mall, un mastodont din beton care data din anii 1970.

Părăsi pe jos acel cartier lipsit de farmec, desfigurat de şantiere.

Cenuşiu, tern, mohorât, lipsit de viață: despre Nancy păstra în minte o imagine negativă. Şi, totuşi, acolo o întâlnise, în 1978, pe cea care avea să-i devină soție. Pe vremea aceea, tânăr inspector (cum se spunea pe atunci), proaspăt absolvent, Marc se dusese mai mult silit la un curs de formare profesională de o săptămână, organizat în campusul de la litere şi ştiințe umaniste la universitatea din Nancy. Acolo, într-un amfiteatru, la o schimbare de curs, o întâlnise pe Elise. Studentă la limbi clasice, avea douăzeci de ani şi locuia într-o cameră de cămin pe Rue Notre-Dame-de-Lourdes.

Marc lucra la Paris. Doi ani făcuse naveta, aşteptând ca Elise să-şi ia licența. Îşi amintea de unele seri când pleca brusc din capitală şi se ducea la ea, gonind nepăsător spre Nancy la volanul maşinii lui, un Renault Gordini R8. Simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Nu trăieşti asemenea chestii decât o dacă-n viață, dar rareori eşti conştient de valoarea lor pe moment. Asta era una dintre dramele vieții.

La dracu'. Nu trebuia să dea frâu liber amintirilor. Trebuia să le stăvilească, să se lupte cu ele, să nu le cedeze nici măcar o palmă de teren, altfel era terminat.

Clipi, dar imaginea lui Elise îi rămase neclintită în fața ochilor. O adevărată fiică a Estului. Un chip cu trăsături clare, melancolic, păr blond cu reflexe cenuşii, ochi de cristal. La prima vedere, o frumusețe rece, îndepărtată, aproape intangibilă. Dar, în intimitate, ştia să fie exact contrariul: amuzantă, afectuoasă, entuziastă.

Elise era cea care îl inițiase în literatură, în pictură şi în muzica clasică. Exigentă, dar nu snoabă, avea mereu o carte în mână: un roman, o culegere de poezii, catalogul vreunei expoziții. Arta, imaginarul şi fantezia făceau parte din lumea ei cu totul. Lăsându-l să pătrundă în această dimensiune sensibilă, Elise îl transformase. Datorită ei,

Caradec avusese o revelație: lumea nu se limita la realitatea sordidă a anchetelor lui. Lumea era mai mare, mai adâncă, mai amețitoare.

În timp ce se plimba prin oraş, Marc simțea că era pe cale să piardă lupta. Îşi scoase portofelul, deschise compartimentul pentru monede şi luă o tabletă de Lexomil, pe care o rupse în două. Ultimul său cartuş. Un comprimat ținut sub limbă. Chimia îl ajuta să nu se prăbuşească. Să aline durerea că nu fusese în stare s-o iubească mai tare pe Elise. Că nu fusese în stare s-o păstreze.

Efectele pastilei se simțiră aproape imediat. Viziunile deveniră mai puțin agresive, tensiunea scăzu. În timp ce imaginile cu soția lui dispăreau, un citat din Flauben care ei îi plăcea îi reveni în memorie: „Fiecare dintre noi are în inimă o cameră regală. Eu am zidit-o, dar nu este distrusă."

2.

În această după-amiază de sfârşit de vară, trecutul mizer al Bilberry Street părea atât de departe, încât ai fi putut crede că era inventat. Frunzele foşneau sub adierea brizei, care le şoptea trecătorilor la ureche un cântec duios. Ca un pictor impresionist, soarele îşi lăsa tuşele aurii pe gardurile vii, pictând un tablou melancolic şi cald totodată, ceva între Norman Rockwell şi Edward Hopper.

La numărul 299, pe terasa din fața casei, două negrese şedeau la aer supraveghind o fetiță şi un puşti care îşi făceau temele la o masă de grădină.

— Căutați ceva, domnule?

Cea care mă strigase, cea mai în vârstă, era probabil Angela, sora mai mare a lui Joyce Carlyle.

— Bună ziua, doamnelor, mă numesc Raphael Barthelemy, aş dori să vă pun

câteva întrebări despre…

Ea se oțărî imediat:

— Sper că nu sunteți jurnalist!

— Nu, sunt scriitor.

Era ceva ce mă frapa mereu: cei mai mulți oameni detestau jurnaliştii, dar iubeau romancierii.

— Întrebări despre ce?

— Despre sora dumneavoastră, Joyce.

Cai un gest rapid şi nervos, mişcă palma prin aer ca şi cum ar fi alungat o viespe.

— Joyce e moartă de zece ani! Cine sunteți de vă credeți îndreptățit să-i tulburați memoria?

Angela avea o voce gravă şi fermă. Semăna cu o actriță de blaxploitation[21]. Look afro, păr natural, creț şi înfoiat. O Pam Grier îmbrăcată cu un tricou colorat şi cu o geacă din piele fără mâneci.

— Îmi pare rău că vă răscolesc amintiri dureroase, dar am nişte informații care s-ar putea să vă intereseze.

— Ce informații?

— Legate de nepoata dumneavoastră, Claire.

Ochii îi scăpărară. Sări din balansoar ca să mă insulte:

— Nu-mi place şantajul tău, albule! Dacă ai ceva să ne spui, spune imediat, dacă nu, valea!

Gladys, sora mai tânără, îmi sări în ajutor.

— Lasă-l să vorbească, Angie, are o figură de om bun.

— Da, o figură de om bun de nimic! țipă ea şi intră în casă, luându-i cu ea şi pe cei doi copii, ca şi cum ar fi încercat să-i pună la adăpost.

Am discutat câteva minute cu Gladys. Ea avea un stil mai clasic decât sora ei, care o apropia de Claire: păr lung şi drept, trăsături fine, machiaj discret. Cu rochia albă, foarte despicată, care lăsa să i se vadă în întregime picioarele goale, îmi amintea de coperta albumului *Four Seasons of Love.* Albumul disco al Donnei Summer făcea parte din colecția de discuri a părinților mei şi mă ajutase să descopăr senzualitatea la începutul adolescenței.

Amabilă şi curioasă, acceptă să vorbească despre sora ei decedată. Îmi confirmă, fără să mă rog de ea, ce îmi povestise Marlene Delatour, jurnalista de la *Ouest France:* Joyce Carlyle murise din cauza unei supradoze, la o lună după răpirea lui Claire.

— După toți acei ani de abstinență, Joyce se reapucase brusc de droguri?

— Cum s-o condamni? Era distrusă de dispariția lui Claire.

— Dar, când a luat supradoza, încă exista o speranță ca fata să fie găsită în viață.

— Era stresată şi bulversată şi asta o măcina. Aveți copii, domnule Barthelemy?

I-am arătat fotografia lui Theo pe telefonul mobil.

---

[21] Gen cinematografic american apărut la începutul anilor 1970, care explorează problemele comunității afro-americane şi conflictele interrasiale. Au fost primele filme hollywoodiene cu distribuție majoritar afro-americană şi compoziții funk şi soul pe coloana sonoră.

— E plin de viață! exclamă ea. Seamănă mult cu dumneavoastră.

Era stupid, dar comentariul acesta îmi făcea plăcere de fiecare dată. În timp ce-i mulțumeam, uşa de la casă se deschise. Angela îşi făcu din nou apariția, cu un album sub braț, şi veni lângă noi. Se calmase şi se amestecă în conversația pe care era evident că o ascultase de la fereastră.

— Dacă vreți s-o înțelegeți pe Joyce, trebuie să vă gândiți mereu la un lucru: sora noastră era o exaltată, o pasionată, o îndrăgostită. E un fel de-a fi care mic mi-e străin, dar pe care-l respect.

Fraza lui Anatole France îmi răsună în minte: „Întotdeauna am preferat nebunia pasiunilor în locul înțelepciunii indiferenței."

Gânditoare, Angela îşi făcu vânt cu albumul pe care îl adusese.

— Când era mai tânără, Joyce a dat-o în bară de multe ori, continuă ea. După naşterea lui Claire, s-a cuminții. Era o femeie cultivată şi o mamă bună, dar avea scânteia aia neagră, impulsul ăla de autodistrugere pe care îl au în ele unele persoane. Un soi de bestie interioară pe care poți uneori s-o îmblânzeşti ani la rând şi să crezi c-ai pus-o cu botul pe labe. Dar bestia nu moare niciodată şi scânteia aşteaptă doar ocazia de a se aprinde din nou.

— N-ați bănuit nimic? îmi închipui că în perioada aia multă lume a roit în jurul ei.

Mă privi cu o tristețe nemărginită în ochi.

— Eu am găsit-o pe Joyce pe jos în baie cu o seringă înfiptă în braț. Şi fără îndoială că sunt şi eu puțin răspunzătoare de moartea ei.

3.

Nancy.

Traversând, Caradec se strecură printre trecători. Scăldată de soare, fosta capitală a ducilor de Lorena părea revigorată față de cum şi-o amintea el. Vremea frumoasă schimba totul, dând oraşului vitaminele care îi lipseau în zilele ploioase. Astăzi, până şi micile clădiri de pe Rue Claudion aveau un aer de Cite du Midi[22]. Acum pietonală şi străbătută de tramvaie, Rue Saint-Jean vibra de energie.

Rue Saint-Dizier. Hall du livre. Marea librărie corespundea cu felul în care şi-o amintea Marc. Ținea bine minte pavajul de la parter şi culoarele de pe fiecare etaj, care-ți dădeau senzația că te afli pe un vapor.

Abia intrat, i se adresă unui angajat care umplea cu dicționare de buzunar un stand țipător.

— II caut pe Maxime Boisseau.

— Raionul de romane polițiste, etajul trei.

Marc urcă treptele două câte două, dar, ajuns la mesele cu thrillere şi romane noir, nu găsi decât o vânzătoare tânără, care îi împărtăşea unui cititor entuziasmul ei pentru *City of the Dead,* capodopera lui Herbert Lieberman.

— Maxime? S-a dus să le dea o mână de ajutor băieților de la papetărie, e

[22] Străduță din Paris, în cartierul Montmartre, cu căsuțe cochete şi vile din secolul al XlX-lea, plină de flori şi verdeață, cu un aspect mediteraneean.

începutul anului şcolar.

Caradec se întoarse bombănind. *Începutul anului şcolar…* Fir-ar să fie, pica prost. Era vineri după-amiaza. Cursurile tocmai se terminaseră şi raionul de rechizite era invadat de elevi însoțiți de părinți.

Cei doi vânzători erau suprasolicitați. Pe vesta roşie, cel mai tânăr avea prins un ecuson cu numele mic.

— Maxime Boisseau? Sunt căpitanul Caradec, de la Brigada de Combatere a Criminalității Organizate, am să vă pun câteva întrebări.

— Da, dar eu… În fine, nu aici, bolborosi el.

Maxime Boisseau părea mult mai tânăr decât şi-l închipuise Marc. Avea o față chinuită, care spunea totul despre îndoielile şi vulnerabilitatea lui. Caradec se gândi imediat la Montgomery Clift în primele lui roluri: *Râul roşu, Un loc sub soare…*

— Poți să iei o pauză, îl asigură celălalt angajat, care era şi şeful de raion. O chem pe Melanie.

Maxime îşi scoase vesta în culorile magazinului şi îl urmă pe Caradec, care dădea din coate pentru a ieşi din înghesuială.

— Cu toată aglomerația asta, n-am avut timp să mănânc, zise librarul ajungând pe trotuar. E un bar de sushi puțin mai sus, ce ziceți?

— Aş fi preferat o friptură, dar de ce nu?

Cinci minute mai târziu, cei doi bărbați stăteau la masă unul lângă altul, pe nişte taburete. Restaurantul funcționa după principiul *kaiten:* nişte farfuriuțe acoperite cu capace tip clopot din plastic defilau pe o bandă rulantă. La ora aceea, tocmai se deschisese şi era aproape gol.

— I-am povestit deja totul colonelului Muselier, începu Boisseau, amestecându-şi siropul de mentă cu paiul.

Caradec îşi spuse clar părerea de Ia bun început:

— Uită de idiotul ăla. După cum ai înțeles deja, nu el o să te ajute.

Chiar dacă atitudinea asta francă nu păru să-i displacă, tânărul librar îi luă apărarea jandarmului:

— Pe de altă parte, Muselier n-a greşit: la nouă ani după ce s-au petrecut faptele, povestea mea nu mai are relevanță.

Marc clătină din cap.

— Nu numai că are relevanță, dar ar putea să ne ajute în alt caz.

— Chiar?

— Lasă-mă mai întâi să-ți pun nişte întrebări şi o să-ți explic după aceea, de acord?

Tânărul încuviință din cap. Marc prezentă în linii mari povestea, aşa cum i-o relatase militarul.

— Aşadar, pe-atunci aveai zece ani, nu?

— Zece ani şi jumătate. Tocmai intrasem într-a şasea[23].

— Unde locuiai?

— Cu părinții mei, într-un bloc de lux din Piața Carriere.

---

[23] Corespunzătoare clasei a cincea din sistemul de învățământ românesc.

— În oraşul vechi, nu-i aşa? În apropiere de Piața Stanislas.

Boisseau dădu din cap şi continuă:

— În fiecare miercuri după-amiaza, şoferul familiei mă ducea la şcoala parohială.

— Unde?

— La Bazilica Saint-Epvre. ÎI minţisem pe tata în privința orarului ca să am mai mult timp liber. Şoferul mă lăsa pe Rue de Guise şi, o dată din două, în loc să mă duc să-i ascult pe preoți, o tuleam în Parc Orly. Era un educator de la BIJ[24] care preda cursuri de teatru pentru copii. Accesul era liber. Fără înscriere, fără complicații. Era nemaipomenit.

Marc bău o gură de bere direct din sticlă şi luă o combinație de sashimi[25]. Maxime îşi continuă povestea cu o voce tremurătoare:

— Tipul m-a luat pe sus pe drumul de întoarcere. Eu o luam întotdeauna pe o scurtătură, tăind-o prin curtea Spitalului Universitar. Nu l-am văzut venind şi în câteva secunde ni-ara şi trezit închis în maşina lui 4x4, în spate.

— Ştia cine eşti?

— Era evident. A fost, de altfel, primul lucru pe care mi l-a spus: „Totul va fi bine. Tatăl tău te va scoate foarte repede de-aici.“ Probabil că mă urmărea de mai multe săptămâni.

— Cât timp ați mers cu maşina?

— În jur de două ore. Când am ajuns la el acasă, ploua şi era aproape noapte. Mai întâi m-a închis într-o magazie cu unelte de lângă casă. Cred că aveam febră din cauza şocului. Deliram, urlam, fără a mă putea opri. Ca să fiu sincer, făcusem pe mine, înțelegeți? La propriu şi la figurat. Mi-a tras vreo două, trei palme, după care a decis să mă ducă în casă. Mai întâi m-a legat la ochi, apoi m-a pus să cobor o grămadă de trepte. A deschis o uşă, apoi alta. În cele din urmă, m-a încredințat unei fete. Avea o voce foarte blândă şi mirosea frumos. A parfum de violete de Ia rufe proaspăt călcate. Mi-a zis să nu mă dezleg la ochi şi să nu-mi fac griji. M-a spălat cu o mănuşă de baie şi chiar m-a legănat ca să adorm.

— Fata asta, îi ştii numele?

Boisscau încuviință din cap.

— Mi-a zis că o cheamă Louise.

Caradec clipi din ochi.

Louise Gauthier, prima victimă, care avea paisprezece ani când dispăruse, la sfârşitul anului 2004, în timp ce era în vacanță în Bretania la bunicii ei.

Acum Maxime avea vocea sugrumată de plâns.

— Când te gândeşti că în toți anii ăştia am crezut că fata aia era complicea lui! Abia recent, când am citit nişte articole despre individul ăsta, Heinz Kieffer, am ghicit cine era! Era...

— Ştiu cine era. Ai interacționat şi cu alte fete cât ai stat acolo?

— Nu, doar cu Louise. Nimic nu m-a făcut să mă gândesc vreodată că mai erau şi alte fete în casă.

---

[24] Bureau International Jeunesse - Biroul Internațional de Tineret, organizație belgiană care derulează şi finanțează diverse programe educaționale internaționale pentru tinerii francofoni din Valonia şi Bruxelles.

[25] Delicatesă japoneză din felii subțiri de carne proaspătă sau, de cele mai multe ori, peşte.

Nemişcat, cu ochii în gol, Maxime rămase mut aproape un minut.

— Cât timp le-a luat părinților tăi să strângă banii de răscumpărare? vru să ştie Caradec.

— Doar câteva ore. Kieffer n-a făcut prostia să ceară o sumă fabuloasă. Cinci sute de mii de euro în bancnote mici, nemarcate. Stiti fără îndoială că averea familiei mele este colosală. Aşa că asta este o sumă pe care tatăl meu a strâns-o fără nicio dificultate.

— Unde s-a înmânat răscumpărarea?

— În Pădurea Laneuveville-aux-Bois, o zonă din apropriere de Luneville.

— Cum poți să-ți aminteşti toate detaliile astea?

Boisseau explică:

— A doua zi, când am părăsii casa, m-a legal, dar de data asta n-aveam ochii acoperiți şi stăteam cu el, în față, pe scaunul din dreapta. La jumătatea drumului, s-a oprit la o cabină telefonică de pe marginea şoselei. L-a sunat pe tatăl meu ca să-i spună locul întâlnirii.

— El, Kieffer, cum era în momentul acela?

— Extrem de încordat, nenorocitul. Foarte haotic şi complet paranoic. Era o nebunie să mă lase să stau în față. Chiar dacă o lua pe drumuri lăturalnice, ar fi putut să mă recunoască cineva. El îşi pusese o cagulă, vorbea singur, era surescitat. De parcă luase ceva.

— Medicamente? Droguri?

— Mda, fără îndoială.

— Şi când ai văzut numărul de înmatriculare al maşinii?

— În lumina farurilor, când m-am dus la tata.

— Deci, se întâmpla în pădure? Cele două maşini se aflau față în față?

— Da, ca în *Clanul sicilienilor*. Tatăl meu a dat servieta plină cu bani, Kieffer a verificat, apoi m-a lăsat să plec. Şi cu asta, basta. Sfârşit.

— Stai, stai aşa. Ce servietă? Tatăl tău a dat banii într-o geantă, nu?

— Nu, era o servietă cum au oamenii de afaceri.

— Muselier mi-a zis că i-ai vorbit de o geantă din pânză galbenă.

Boisseau se enervă:

— N-am spus niciodată asta! Era un diplomat Samsonite, rigid, tata avea mai multe. Poate că dup-aia Kieffer a mutat banii într-o geantă. Nu m-ar mira. N-avea încredere în nimeni. Se temea să nu-l prindem cu ajutorul unui microfon sau cu cine ştie ce altă chestie de genul ăsta.

Caradec lăsă capul în jos şi văzu pe bar unghiile lui Boisscau, roase din carne. Puştiul era de o sensibilitate exagerată, mereu cu ochii în patru. Chipul lui de înger era schimonosit de stres şi de frică.

— Ce s-a întâmplat după aceea cu părinții tăi?

— Nimic, tocmai. Nicio discuție, niciun dialog. Pentru ei, totul era din vina mea. După două zile, m-au trimis la internat. Mai întâi în Elveția, apoi în Statele Unite. N-am mai vorbit niciodată despre acest episod şi, cu timpul, am ajuns să-l refulez şi eu.

Marc se încruntă.

— Vrei să spui că n-ai făcut niciodată legătura între povestea ta şi cea a victimelor lui Kieffer?

— Nu. Locuiam la Chicago. Eram departe de toate astea. Până acum şase luni, nici măcar nu auzisem vreodată de Kieffer.

— Când s-a produs declicul? Muselier mi-a zis ceva de psihoterapie.

— Da, voiam să rămân în Statele Unite şi să iau cursuri de teatru pe Broadway, dar a trebuit să mă întorc în Franța după bac. Din motive de sănătate. Nu mă simțeam prea bine. Am avut întotdeauna tendința de a mă teme de orice, dar crizele de angoasă se înmulțeau. Aveam impulsuri sinucigaşe, sufeream de deliruri paranoice şi de halucinații. Eram în pragul nebuniei. Am fost internat şase luni într-un centru specializai din Sarreguemines. Mi-am revenit încet-încet, mai întâi cu ajutorul medicamentelor, apoi datorită unui psilioterapeut.

— Şi, în timpul şedințelor, amintirea răpirii revenea adeseori…

— Da, şi a fost şi mai rău când mi-am dat seama că cel care mă răpise era Kieffer şi că îşi dăduse foc la casă câteva ore mai târziu. Aş fi putut să le salvez pe fetele alea, înțelegeți?!

— Asta e discutabil, îşi dădu cu părerea Marc.

Boisseau începu să strige:

— Aveam numărul de înmatriculare, ce naiba! Dacă m-as fi dus la poliție, ar fi ajuns la el înainte de măcel.

Marc îl apucă de umăr pentru a-l calma.

— Părinții tăi sunt răspunzători. Nu tu.

— Nenorociții! Pentru ca numele lor să nu apară la rubrica de fapte diverse, au preferat să lase un criminal în libertate. Chestia asta mă scoate din minți!

— Ai vorbit cu ei despre asta?

— Nu mai vorbesc cu ei de când am înțeles ce-au făcut.

Voi refuza orice moştenire. Nu vreau să le datorez nimic.

Bunicii mei mi-au plătit tratamentele.

Marc oftă.

— Tu nu eşti răspunzător de nimic din tot rahatul ăsta, aveai zece ani!

— Asta nu scuză nimic.

— Ba da, asta scuză totul! Mulți oameni au lucruri mai mult sau mai puțin grave să-şi reproşeze în povestea asta, dar, crede-mă, tu nu faci parte dintre ei.

Maxime îți luă capul între mâini. Nici nu se atinsese de mâncare. Caradec oftă. Îi plăcea puştiul: integru, sensibil, vulnerabil, cinstit. Îşi dorea cu adevărat să-l ajute.

— Ascultă-mă, ştiu că e mai uşor să-i spui cuiva ce să facă, dar trebuie să găseşti o modalitate de a trece peste toate astea, OK? De altfel, ce mai cauți aici?

— Unde?

— În Nancy. Cară-te de-aici, ai prea multe amintiri legate de oraşul ăsta, de regiunea asta. Acceptă banii de la părinții tăi, pleacă la New York, plăteşte-ți cursurile de teatru. N-avem decât o viață şi trece repede.

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

— V-am zis, sunt bolnav. Am probleme psihice. Psihoterapeutul care mă tratează e aici şi…

— Stai aşa! îi tăie vorba polițistul ridicând mâna.

Luă de pe marginea barului o carte de vizită a restaurantului şi scrise pe ea un nume, urmat de un număr de telefon, apoi i-o întinse lui Boisseau.

— „Esther Haziel“, descifra tânărul. Cine este?

— O fostă psihiatră din Sainte-Anne. Franco-americană. Lucrează în Manhattan acum, la un spital, dar are şi cabinet. Dacă ai vreo problemă acolo, spune-i că vii din partea mea.

— De unde o cunoaşteți?

— Şi eu am avut nevoie de ajutor. Depresie, halucinații, crize, frică de ceilalți şi de mine însumi – porțile infernului, după cum ziceai, le cunosc, am trecut pe-acolo.

Maxime rămase cu gura căscată.

— Nu mi-aş li închipuit, uitându-mă la dumneavoastră. Şi acum v-ați vindecai?

Caradec clătină din cap.

— Nu, de chestiile astea nu te vindeci niciodată cu adevărat. Asta-i vestea proastă.

— Şi vestea bună?

— Vestea bună e că poți învăța să trăieşti cu ele.

4.

Bilberry Street.

Angela Carlyle puse pe masa de pe terasă vechiul album cu copertă din pânză – cartea aceea cu amintiri pe care o confecționau oamenii altădată în loc să stocheze sute de poze în telefonul mobil şi apoi să le uite.

Mânuindu-l cu tandrețe, Gladys şi Angela începură să-l răsfoiască sub ochii mei. Acum, zăgazurile nostalgiei se deschiseseră. Prin imagini, Joyce revenea la viață. Asta le făcea rău, dar şi bine.

Anii se succedau: 1988, 1989, 1990... şi pozele nu erau aşa cum mă aşteptam. Pe vremea aceea, Joyce nu era acel zombi drogat pe care mi-l descrisese Marlene Delatour. Era o fată fericită, veselă, superbă. Oare fosta jurnalistă de la *Sud-Ouest* se înşelase? Sau mersese pe câteva linii schematice, obişnuite în profesia ei? În fața surorilor sale, înaintam cu prudență, preferând deocamdată să nu abordez subiectul prostituției:

— O jurnalistă franceză mi-a spus că, atunci când s-a născut Claire, Joyce era dependentă de *crack* şi de heroină.

— Fals! se revoltă Angola. Joyce nu s-a atins niciodată de *crack*. A avut probleme cu heroina, e-adevărat, dar asta se întâmpla cu mult înainte! Claire s-a născut în 1990. Joyce renunțase deja la droguri. Se întorsese să locuiască la părinții noştri, în Philadelphia, îşi găsise de lucru la o bibliotecă şi făcea chiar şi voluntariat la un centru social local.

Am reținut informația în timp ce mă uitam la alte fotografii: imagini în care apărea Claire, fetiță, cu mama, mătuşile şi bunica ei. Mă simțeam sugrumat de emoție. Era tulburător şi dureros s-o văd pe femeia pe care o iubeam la vârsta

de şase, şapte ani. Mă gândeam la viața care prindea formă în pântecul ei. Poate era o fetiță care avea să semene cu ea. Dacă reuşeam s-o găsesc.

Din nou, eram departe de clişeele mizerabile vehiculate de presă. Surorile Carlyle erau femei cultivate şi, mai ales, cu o situație financiară bună. Mama lor, Yvonne, era juristă şi lucrase toată viața la biroul primarului din Philadelphia.

— Nu sunt şi fotografii cu tatăl dumneavoastră? m-am mirat eu.

— E greu să faci poză unei fantome, a răspuns Gladys.

— Unui curent de aer, mai degrabă, a rectificat Angela. Unui curent de aer cu cocoşelul pe umăr.

Surorile izbucniră involuntar într-un râs nestăvilit şi nu m-am putut abține să zâmbesc şi eu.

— Dar Claire? Cine este tatăl ei?

— Nu ştim, a zis Gladys ridicând din umeri.

— Joyce nu-l pomenea niciodată şi n-am încercat niciodată să dăm de el.

— Mi-e greu să cred. În copilărie, nepoata dumneavoastră trebuie să vă li întrebat de multe ori!

Angela se încruntă. Îşi apropie fața de a mea mormăitul printre dinți:

— Vedeți dumneavoastră bărbați în acest album?

— Nu.

— Vedeți bărbați în această casă?

— Nu, tocmai.

— Nu sunt, n-au fost şi nu vor fi niciodată. Aşa suntem noi, femeile Carlyle. Trăim fără bărbați. Suntem amazoane.

— Nu sunt sigur că e cea mai bună analogie.

— De ce?

— În mitologia greacă, se spune că le rupeau membrul copiilor de sex masculin. Sau că le scoteau ochii pentru a-i folosi ca sclavi.

— Ştiți foarte bine ce vreau să spun. Nu aşteptăm nimic de la bărbați, albule. Asta-i filosofia noastră, fie că-ți place, fie că nu.

— Nu toți bărbații trebuie băgați în aceeaşi oală.

— Ba da, ba da, toți bărbații sunt la fel: necinstiți, nestatornici, laşi, mincinoşi, fițoşi. Nu sunteți de încredere. Vă credeți mari şi tari, dar nu sunteți decât nişte biete marionete mânate de instincte. Vă credeți virili, dar nu sunteți decât nişte vânători jalnici.

M-am încăpățânat şi eu să nu le dau dreptate şi le-am povestit experiența mea cu Natalie, care mă părăsise la o lună după ce-l adusese pe lume pe copilaşul nostru. Dar nu era suficient pentru a le trezi compasiunea.

— E numai şi numai excepția care confirma regula, a decretat Angela.

Soarele apunea. Căldura se potolise. Figura nu-a de om bun continua să-mi fie de ajutor, fiindcă, fără să ştie încă cine sunt cu adevărat, surorile mi se confesaseră. Angela lăsase garda jos. Deşi pretindea contrariul, simțeam că povestea mea nu o lăsase rece.

Închise albumul. O clipă, soarele fu acoperit de nori, care apoi se destrămară.

— De ce spuneați adineauri că vă simțiți puțin răspunzătoare de moartea lui

Joyce?

— Toți avem partea noastră de vină, zise Gladys.

Angela oftă.

— Adevărul e că nici măcar nu eram acolo în weekendul în care s-a întâmplat. Eram la mama, în Philadelphia. Joyce n-a vrut să vină. Bănuiam că se apucase din nou de droguri, chiar dacă ea pretindea că nu.

Gladys ținu să nuanțeze:

— Ne-am dus şi ne-am întors rapid, căci mama tocmai fusese operată la şold şi nu se putea deplasa. Şi ea era moartă de îngrijorare din cauza răpirii lui Claire şi, la drept vorbind, nu ştiu dacă prezența noastră aici ar fi schimbat ceva.

— Cum s-a-ntâmplat, mai exact?

Angela vorbi din nou:

— Eu am găsit corpul lui Joyce în baie, duminică seara când m-am întors. Avea o seringă înfiptă în braț. Era evident că se prăbuşise şi se lovise cu capul de chiuvetă.

— Nu s-a făcut nicio anchetă?.

— Ba da, bineînțeles, mă asigură Gladys. Şi, cum era vorba de o moarte violentă, s-a cerut autopsia.

Angela adăugă:

— Politia a făcut această solicitare din cauza unei în tâmplări stranii: un apel telefonic anonim care semnalase că Joyce fusese agresată în ziua morții sale.

Un fior m-a străbătut ca un val din cap până-n picioare şi am simțit cum mi se face pielea de găină. Cunoşteam senzația asta. Există întotdeauna un moment în scrierea unui roman când propriile personaje te iau prin surprindere. Fie încep să-şi dorească să facă lucruri pentru care nu le-ai predestinat, fie te fac să ai o revelație capitală în mijlocul unui dialog pe care degetele tale l-au lăsat să curgă pe tastatură, în astfel de cazuri, poți mereu să apeşi „Delete“ şi să te prefaci că n-a existat nimic din toate astea. Dar, cel mai adesea, nu faci aşa, căci tocmai acest neprevăzut este momentul cel mai incitant al scriiturii. Cel care ți-a dat peste cap povestea, făcând-o să plonjeze în necunoscut. Exact impresia asta mi-o dădea dezvăluirea pe care mi-o făcuse Angela.

— Anchetatorii au analizat ultimele apeluri efectuate la numărul lui Joyce. L-au arestat preventiv pe dealerul ei, un escroc mărunt din cartier. Individul a recunoscut că i-a furnizat lui Joyce o doză mare pentru tot weekendul, dar avea un alibi solid pentru după-amiaza decesului şi a fost lăsat să plece.

Am zis pe un ton solemn:

— Avea cineva vreun motiv s-o asasineze pe sora dumneavoastră?

Gladys oftă cu tristețe.

— Nu cred, dar, când te droghezi, te trezeşti fără să vrei că ai de-a face cu toate scursurile.

Angela continuă:

— În orice caz, autopsia a confirmat supradoza. Rana de la cap şi-a făcut-o singură, lovindu-se în cădere de marginea chiuvetei.

— Şi apelul anonim?

— Era ceva obişnuit în cartier în perioada aceea. Un joc de-al puştilor ca să-i înfurie pe polițişti.

— Nu vi se pare totuşi că sunt cam multe coincidențe?

— Ba da, bineînțeles, de aceea am şi angajat un avocat care să ne țină la curent cu mersul anchetei.

— Şi?

Deodată, Angelei i se întunecă privirea. Ca şi cum regreta că spusese prea multe. Ca şi cum realizase că nu ştia nimic despre mine. Ca şi cum îşi amintise brusc ce îi spusesem cu o jumătate de oră în urmă: „S-ar putea să am nişte informații despre nepoata dumneavoastră."

— La ce informații vă refereați mai devreme? Ce credeți că ne mai puteți spune despre Claire?

Ştiam că va veni acest moment şi că nu va ieşi bine.

Telefonul meu era încă pe masă. Printre fotografiile pe care le aveam în el, am căutat una anume. O poză cu mine şi cu Claire: un selfie făcut la repezeală în portul din Antibes, cu două zile înainte să mergem la restaurant, cu Fort Carre în fundal.

I-am întins aparatul Angelei.

Bineînțeles, poți face o poză să spună orice, dar cred că asta nu mințea,

— Claire trăieşte, am declarai eu scurt.

Ea se uită la fotografie fără să se grăbească, după care îmi aruncă telefonul cu toată puterea pe trotuar.

— Valea din curtea mea! Sunteți un escroc! urlă ea izbucnind în plâns.

11.
Femeile care nu iubeau bărbaţii

Sângele pe zăpada imaculată,
*roşu şi alb**,** era. Foarte frumos.*
Jean GIONO

1.

— Gata, tati! Theo singur! Theo singur!

Aşezat pe scaunul lui înalt, fiul meu îmi smulse lingura de plastic din mână ca să-şi termine singur piureul cu şuncă. După ce am verificat dacă are baveţica bine legată, mi-am luat un pahar de caipirinha în lipsa unei pungi de pop-corn şi l-am urmărit, ca la spectacol, cum comite măcelul. Gesturile îi erau încă nesigure. Nasul, bărbia, părul, podeaua, scaunul: aveam impresia că piureul ateriza peste tot, numai în gura lui nu. Dar asta părea să-l amuze şi mă făcea şi pe mine să râd.

Un parfum italienesc plutea în aer. Ne aflam sub arcadele unui patio de la Bridge Club. O oază de verdeaţă şi de pace în plin centrul New Yorkului. Un spaţiu bucolic şi atemporal care justifica singur preţul exorbitant al hotelului.

— Pete tot… zise Theo.

— Da, puiule, ai dat peste tot. Nu prea ai cu ce să te lauzi. Vrei un iaurt acum?

— Nu, veau zos!

— N-am auzit „te rog”.

— Te rog, tari, zos.

Asta e, o să-şi mănânce iaurtul mai târziu. L-am şters pe faţă cu şervetul – exerciţiu dificil, fiindcă Theo întorcea capul în toate părţile, încercând să scape. Apoi i-am scos baveţica, l-am ridicat de pe scaun şi l-am lăsat să se zbenguie în acel cadru idilic, în mijlocul palmierilor, al plantelor exotice şi al iederei diavolului care curgea pe ziduri.

În centrul curţii interioare, statuia din marmură a unui înger obosit şi o fântână impresionantă cu două niveluri, înconjurată de gard viu şi de flori. L-am privit pe fiul meu cum se strecoară printre tufişurile tunse cu grijă, care formau motive geometrice ce te duceau cu gândul la un labirint. Imaginea din *Shining* de Kubrick îmi trecu prin minte şi mă înfioră.

— Theo, nu te duce prea departe!

Se întoarse şi îmi adresă un zâmbet adorabil, urmat de un mic semn cu mâna.

Mi-am luat telefonul şi am constatat stricăciunile pe care le făcuse tratamentul la care îl supusese Angela. Ecranul era crăpat, dar carcasa

protejase destul de bine aparatul, care continua să funcționeze. L-am conectat la rețeaua wi-fi a hotelului şi zece minute am încercat zadarnic să dau de urma Oliviei Mendelshon, prietena lui Claire şi singurul martor al răpirii. Mă îndoiam că ar fi putut să-mi mai spună ceva esențial după mai bine de zece ani, dar era una dintre puținele piste rămase. Nu stăteam grozav cu moralul. Mă gândeam fără încetare la Claire, răpită pentru a doua oară în viața ei.

O chelneriță se aplecă spre mine.

— Vă caută cineva, domnule Barthelemy.

M-am întors spre intrarea de lângă bar. Era Gladys, cea mai tânără dintre surorile Carlyle. Îşi schimbase rochia albă cu o geacă de piele, o salopetă colorată cu imprimeu psihedelic şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Am urmărit-o în timp ce înainta, ca o felină, strecurându-se cu grație printre felinarele marocane decorative care jalonau cărarea pavată cu cărămidă din mijlocul peluzei.

Eram uşurat să o văd. Înainte să plec de la ele, notasem adresa hotelului pe cartea mea de vizită şi o lăsasem sub un pahar pe măsuța de pe terasă.

— Bună seara, vă mulțumesc că ați venit.

Ea luă loc pe scaunul din ratan din fața mea, dar rămase tăcută.

— Înțeleg foarte bine reacția surorii dumneavoastră.

— Angela crede că sunteți un escroc care încearcă să ne stoarcă de bani.

— Nu vreau bani.

— Ştiu. V-am căutat pe internet. Probabil câştigați destul de bine.

Chelneriță se apropie. Gladys comandă un ceai verde cu mentă.

— Mai arătați-mi o dată fotografia, îmi ceru ea.

I-am întins telefonul şi i-am arătat mai multe poze cu Claire. Ea le privi hipnotizată, până când ochii i se umplură de lacrimi.

— Dacă lui vreți bani, atunci ce vreți?

— Ajutorul dumneavoastră, ca s-o găsesc pe femeia pe care o iubesc.

În timp ce mă uitam cu un ochi la Theo, care era fascinat de pisica tigrată a hotelului, mi-a trebuit un sfert de oră să-i explic în detaliu demersul meu. De la întâlnirea cu Claire şi cearta noastră din sudul Franței, până la înlănțuirea de împrejurări care mă aduseseră la New York. Am omis doar că era însărcinată, ca să n-o şochez prea tare.

Sorbindu-mi cuvintele, îmi ascultă povestirea, pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate fascinată. Gladys era o femeie inteligentă. Se gândi o vreme, după care zise:

— Dacă e adevărat ce-mi spuneți, nu înțeleg de ce nu ați anunțat poliția.

— Deoarece Claire n-ar fi vrut s-o fac.

— Cum puteți fi sigur de asta?

— Gândiți-vă. De aproape zece ani încearcă să evite poliția! Vreau să-i respect secretul pe care s-a chinuit atât să-l ascundă.

— Riscându-i viața? exclamă ea.

Nu aveam răspuns la întrebarea asta. Făcusem alegerea pe care o considerasem cel mai puțin rea. Acum eram hotărât să mi-o asum până la capăt.

— Fac tot posibilul s-o găsesc, i-am explicat eu.

— Aici, în Harlem?

— Da, cred că o parte din explicația dispariției ei trebuie căutată aici, în trecutul ei.

— Dar sunteți romancier, nu anchetator.

M-am abținut să-i spun că, în mintea mea, nu era mare deosebire. În schimb, am încercat s-o liniştesc.

— Marc Caradec, unul dintre prietenii mei, polițist reputat, continuă să investigheze în Franța.

Mi-am căutat fiul din priviri. Tocmai încerca să escaladeze un urcior de două ori mai înalt decât el.

— Fii atent, Theo!

Vorbeşte cât vrei, tati, că tot nu te-ascult…

Gladys închise ochii pentru a se gândi mai bine. Clipocitul liniştitor al fântânii arteziene îmi amintea de CD-urile relaxante pe care le punea acupunctorul meu în sala de aşteptare.

— În adâncul sufletului, am păstrat întotdeauna o mică speranță că nepoata mea este în viață, mi-a mărturisit ea. Aveam douăzeci şi patru de ani când a fost răpită Claire şi îmi amintesc că, în săptămânile care au urmat, am…

Gladys îşi căuta cuvintele.

— … am avut adeseori senzația că sunt supravegheată. Nu se baza pe nimic concret, dar era foarte reală.

Am lăsat-o să continue.

— Chiar şi când a fost găsit ADN-ul ei în casa acelui pedofil m-am gândit că lipseau multe piese din puzzle.

Era frapant: aceeaşi senzație o aveau toți cei care erau vizați îndeaproape de anchetă.

— Chiar nu ştiți cine e tatăl lui Claire?

— Nu, şi cred că n-are nicio importanță. Joyce avea amanți, dar nu se ataşa de niciunul. Ați înțeles bine – în familia asta, suntem femei libere, în sensul nobil al cuvântului,

— Ura asta față de bărbați de unde vine, mai exact?

— Nu e ură. E pur şi simplu dorința de a nu fi victimă.

— Victimă a ce?

— Sunteți un om cultivat. N-o să vă explic eu acum că în toate societățile umane şi în toate epocile a existat o dominație a bărbaților asupra femeilor. O pretinsă superioritate atât de înrădăcinată în mintea oamenilor, încât pare naturală şi de la sine înțeleasă. Şi dacă mai puneți la socoteală şi că suntem negrese…

— Dar nu toți bărbații sunt aşa.

Se uită la mine ca şi cum nu înțelegeam absolut nimic.

— Nu e o problemă individuală, zise ea iritată. E o problemă care ține de reproducerea socială, de… Haideți s-o lăsăm baltă! Sper că sunteți mai bun anchetator decât sociolog.

Luă o gură de ceai, apoi îşi deschise superba geantă roşie din piele de piton.

— Nu ştiu exact ce căutați aici, dar v-am făcut o copie după asta, zise ea scoțând o mapă de carton.

Am răsfoit primele pagini. Erau probele judiciare pe care le obținuse cândva Angela de la avocatul pe care-l angajase.

— Nu e tot dosarul poliției, dar aveți o perspectivă nouă. E posibil să descoperiți vreun detaliu care nouă ne-a scăpat.

Gladys mă cântări o clipă din privire, apoi se hotărî. Mai avea ceva pentru mine.

— Şi, pentru că trebuie să investigați, ați putea da o raită şi pe aici, mă sfătui ea întinzându-mi o cheie agățată de un breloc.

— Despre ce e vorba?

— De un depozit în care sunt păstrate o parte din lucrurile lui Joyce şi ale fiicei sale. Poate că veți găsi ceva acolo.

— Ce vă face să credeți asta?

— Cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Joyce, am închiriat un spațiu în clădirea asta ca să depozităm lucruri de-ale ei. În ziua în care ne-am dus acolo, boxa pe care o rezervaserăm nu era încă disponibilă din cauza chiriaşilor dinainte, care întârziaseră cu mutatul. Oferindu-ne o reducere, proprietarul ne-a propus provizoriu un alt depozit.

Vorbea atât de repede, încât îmi era greu s-o urmăresc, dar finalul poveştii se dovedea interesant.

— Şi ce credeți? A doua zi, boxa pe care trebuia s-o preluăm a ars în întregime. E prea de tot ca să fie doar o întâmplare, nu?

— Ce-au încercat să distrugă?

— Asta trebuie să aflați dumneavoastră, domnule romancier.

Am privit-o fără să spun nimic câteva secunde. Îmi făcea bine, pentru că unele expresii de pe chipul ei îmi aminteau de Claire.

Îmi aminteşte cât de mult îmi lipseşti.

— Mulțumesc că aveți încredere în mine.

Gladys făcu o față sceptică, apoi mă privi drept în ochi.

— Am încredere fiindcă n-am încotro, deşi tot nu sunt sigură că fata de care îmi vorbiți este, într-adevăr, Claire. Dar vă previn: ne-a luat ani buni, mie şi Angelei, să ne împăcăm cu moartea surorii noastre. Azi avem amândouă copii şi nu voi lăsa un vânzător de speranțe să ne distrugă căminul.

— Nu vând nimic, m-am apărat eu.

— Sunteți romancier. Vindeți poveşti frumoase.

— Se vede că nu mi-ați citit cărțile.

— Dacă, într-adevăr, Claire e în viață, găsiți-o, asta i tot ce vă cer.

2.

Ploua întruna de când plecase Marc din Nancy.

Ploaie şi iar ploaie. Mai avea o oră şi jumătate de mers spre est, dar era un traseu mai puțin plăcut ca cel de du- pă-amiază, din cauza numeroaselor camioane de mare tonaj şi a şoselei alunecoase.

Polițistul se întoarse la jandarmeria din Phalsbourg. Aşa cum se temea, Muselier nu era acolo, dar Solveig făcea ore suplimentare şi era la calculator,

cu pagina de Facebook deschisă.

— Aşadar, căpitane, aţi hotărât să vă petreceţi noaptea în frumoasa noastră regiune?

Caradec nu prea avea chef de glume:

— Unde este Muselier?

— Cred că s-a dus acasă.

— Unde, mai exact?

Poliţistul luă o foaie de hârtie din sertarul imprimantei şi i-o dădu ca să-i facă o schiţă rapid.

— Colonelul locuieşte aici, explică ea, făcând o cruce cu pixul. La Kirschatt, un cătun oarecum izolat, între Steinbourg şi Hattmatt.

Sprijinit cu coatele pe biroul de la recepţie, poliţistul îşi masă tâmplele ca să calmeze un început de migrenă. Toate denumirile astea aproape identice, cu rezonanţă alsaciană, începeau să-l calce pe nervi.

Puse schiţa în buzunar, îi mulţumi lui Solveig. Şi porni iar la drum prin ploaie. Până parcurse cei treizeci de kilometri, se făcu aproape miezul nopţii. În întuneric, lumina de avertizare a nivelului de ulei se aprinse. *Ce ghinion!* De luni întregi, Range Roverul avea o mică scurgere de ulei, dar avusese grijă să facă o „revizie generală" înainte să plece din Paris. Spera din tot sufletul să nu se agraveze. După câţiva kilometri, lumina de avertizare se stinse. Alertă falsă. Maşina era ca şi el: obosită, dezarticulată, o victimă potenţială a lipsei de energie, dar, până la urmă, indestructibilă.

Urmând indicaţiile lui Solveig, părăsi D6 şi o luă pe un drum îngust de pământ, care se afunda în pădure. Tocmai când credea că s-a înşelat, drumeagul dădu brusc într-o poieniţă, în mijlocul căreia se afla o fermă alsaciană în stil colombaj[26]. O fostă casă ţărănească, mai aproape de ruină decât de un articol din *Art & Decoration.*

Ploaia se oprise. Caradec parcă maşina şi păşi prin noroi. Aşezat pe un scăunel la intrare, la lumina unui bec, Franck Muselier era pe cale să termine un bax de bere.

— Te aşteptam, căpitane. Ştiam că te vei întoarce, zise el aruncându-i o cutie de bere.

Marc o prinse din zbor.

— Vino să stai jos, îi propuse arătându-i un scaun din scânduri de cedru pe care îl adusese lângă el.

Caradec preferă să rămână în picioare şi îşi aprinse o ţigară. Jandarmul izbucni într-un hohot de râs.

— Geanta galbenă, bineînţeles! Cai asta am dat-o în bară ca un răcan.

Marc nu clipi. Ca şi cum s-ar fi aflat în arest preventiv, Musclier era pregătit. Nu trebuia să te mai oboseşti să-i pui întrebări, era de ajuns să-i asculţi răspunsurile. Încet-încet, jandarmul începu să facă mărturisiri.

— Trebuie să ştii cum eram eu pe vremea aceea. Nu eram beţivanul pe care-l vezi acum. Eram însurat, aveam un fiu. Eram un poliţist bun şi ambiţios. Dă-mi o ţigară, te rog!

[26] Stil arhitectural germanic care îmbină zidăria cu bârnele vizibile.

Marc îi întinse pachetul şi bricheta. Muselier îşi aprinse o ţigară, trase un fum lung şi îl savura înainte de a-l da afară.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat în seara cu pricina, nu-i aşa? în acea zi de joi, 25 octombrie 2007, îmi petrecusem seara la Metz, acasă la amanta mea, Julie, vânzătoare la Galeriile Lafayette. Cunoşti vorba asta: „Du-te-ncolo, vino-ncoace, lasă-mă şi nu-mi da pace.“ Rezuma bine relaţia noastră. Ne certaserăm din nou. De data asta, exageraserăm cu alcoolul şi cocaina. M-am urcat în maşină şi am plecat pe la miezul nopţii. Eram beat pulbere şi drogat. A fost începutul căderii mele.

Trase lung din ţigară şi luă o gură de bere, apoi continuă:

— Conduceam deja de aproape o oră când s-a întâmplat. Eram atât de praf, încât greşisem drumul şi căutam o modalitate de-a ajunge înapoi pe drumul departamental. Atunci mi-a apărut în faţă, ţâşnind nu ştiu de unde, şi a încremenit, ca o căprioară, în lumina farurilor.

— Claire Carlyle, ghici Marc.

— N-am aflat decât mult mai târziu cum o chema. Era diafană, îmbrăcată doar cu nişte pantaloni de pijama şi un tricou. Era groaznic şi, în acelaşi timp, frumos. Am frânat cât am putut de tare, dar tot am lovit-o şi ea s-a prăbuşit la pământ.

Făcu o pauză şi se şterse cu mâneca la nas ca un copil.

— Nu ştiam ce să fac. Am ieşit din maşină şi m-am aplecat deasupra ei. Era o puştoaică, o metisă drăguţă, foarte slabă. Trebuie să fi avut cincisprezece, şaisprezece ani. O geantă de pânză galbenă zăcea pe jos, lângă ea. La început, am crezut c-am ucis-o, dar mi-am apropiat faţa de a ei şi mi-am dat seama că respiră. Avea câteva zgârieturi, dar nu părea să fie rănită grav.

— Ce-ai făcut?

— Te-aş minţi dacă ţi-aş spune că nu m-am gândit să fug. Dacă sunam la pompieri sau la ambulanţă, avea să vină şi poliţia. M-ar fi pus să suflu în fiolă şi ar fi trebuit să fac şi testul de salivă antidrog. Un jandarm cu două grame de alcool în sânge şi nasul plin de cocaină n-ar fi dat prea bine. Ar fi trebuit să mă justific în faţa nevesti-mii, căreia îi spusesem că lucrez până târziu.

— Deci?

— Am intrat în panică. Am luat-o pe fetiţă în braţe şi am întins-o pe bancheta din spate. I-am luat şi geanta şi mi-am continuat drumul spre Saverne, fără să fiu sigur de ce aveam să fac. Pe drum, am avut curiozitatea să-i scotocesc în geantă ca să văd dacă avea acte de identitate, iar acolo… Ptiu, drace! Nu mai văzusem atâta bănet în viaţa mea. Zeci de teancuri. Sute de mii de euro…

— Răscumpărarea micuţului Boisseau…

Muselier încuviinţă din cap.

— Luam şocat. Chestia asta n-avea niciun sens. Ce făcea fata asta cu o asemenea sumă de bani? Nici măcar nu voiam să mă gândesc. Aveam altceva mai important de rezolvat. Şi, vezi tu, e ciudat, fiindcă după o bucată de drum mi-am recăpătat speranţa. Încă mă gândeam că aş fi putut schimba lucrurile. Cumnata mea era infirmieră la spitalul universitar din Saverne. Am ezitat s-o sun. Până la urmă, am ales o altă soluţie: ca să nu fiu descoperit, am depus-o

pe puştoaică în spatele spitalului, în dreptul spălătoriei, cu geantă cu tot. Apoi am plecat mai departe. Am mers câțiva kilometri, după care am sunat la spital cu număr ascuns pentru a-i anunța că au un rănit şi am închis imediat telefonul.

Jandarmul turnă berea pe gât cum pui carburant într-un motor. Fața umflată îi era lac de sudoare. Cămaşa albastră-deschis de la uniformă îi era descheiată până la buric, lăsând să se vadă părul grizonant de pe piept.

— A doua zi, la prima oră, m-am grăbit spre spital. Pretextând că fac o anchetă despre furturile de medicamente care aveau loc de mai multe luni la depozitele unor farmacii din regiune, ceea ce era o scorneală, am putut să pun întrebări personalului şi am înțeles repede că fata nu era acolo. Am întrebat-o pe sora mea, obligând-o să păstreze secretul. Ea mi-a confirmat că cei de la recepție primiseră telefonul meu din seara precedentă, dar că infirmierii nu găsiseră pe nimeni în locul indicat. Nu-mi venea să cred: puştoaica îşi revenise probabil şi se cărase! Din fericire, crezuseră că era un telefon fantezist, cum mai primeau uneori, şi n-a fost niciodată consemnat sau semnalat cuiva.

Începuse din nou să plouă. Frunzele foşneau. Din cauza întunericului, pădurea din jur devenea apăsătoare şi înfricoşătoare. O centură de fortificații vegetale, dense, dar înşelătoare, care nu puteau să împiedice un eventual duşman să se strecoare până la casă. Picături mari cădeau pe fața şi pe umerii lui Caradec, dar, nerăbdător să afle continuarea poveştii, acesta părea să nu-şi dea seama.

— Eram depăşit de turnura pe care o luaseră evenimentele. Îngrijorat, m-am întors pe drumul pe care o accidentasem pe fată şi de acolo am zărit coloana de fum care se înălța din pădure.

Jandarmul părea că retrăieşte acele momente intens şi frenetic:

— Cum am aflat ce se întâmplase în casa aia, am înțeles că fata era o victimă a lui Kieffer care reuşise să evadeze! Din cauza analizelor ADN, care au durat mult, a trebuit să aştept aproape două săptămâni ca să-i aflu numele: Claire Carlyle. Toată lumea o credea moartă, dar eu ştiam că nu era aşa! Mereu m-am întrebat ce se întâmplase cu ea şi cum reuşise să se facă nevăzută. Nu înțelegeam de ce nimeni nu menționa niciodată suma astronomică de bani pe care Kieffer o avea în casă şi care, evident, îi fusese furată. În cele din urmă, răspunsul mi-a fost oferit pe tavă de Maxime Boisseau… nouă ani mai târziu.

Impasibil, cu fața impenetrabilă, Caradec continuă cu o întrebare:

— În afară de bani, mai era ceva în geantă?

— Poftim?

— Gândeşte-te.

Muselier încerca din răsputeri să-şi revină.

— Ăă… da, o cartelă de telefon şi un… un fel de caiet gros, cartonat, cu copertă albastră.

— Ai citit ce scria în el?

— Nu, aveam alte treburi, închipuie-ți!

Ploua din ce în ce mai tare. Considerând că aflase destul, Caradec îşi ridică gulerul şi plecă.

Muselier îl urmă până la maşină, târându-şi picioarele prin noroi şi

implorând:

— Mai e în viață fata asta? Sunt sigur că ştii, căpitane! Poți să-mi spui şi mie? Aşa, ca între polițişti.

Marc sări în Range Rover fără să-i arunce vreo privire colegului său.

— Povestea asta m-a terminat! țipă el în momentul în care Marc porni motorul. Dacă aş fi chemat autoritățile când am dat peste ea cu maşina, ar fi interogat-o şi ar fi salvat celelalte fete! La dracu'! N-aveam de unde să ştiu!

Maşina era deja departe, dar jandarmul continua să strige după Caradec:

— N-aveam de unde să ştiu! urlă el.

Avea ochii înroşiți şi înecați în lacrimi.

3.

Noaptea şi țânțarii se străduiseră să ne alunge din curtea interioară, dar nu ne lăsaserăm. Salonul Hotelului Bridge Club era un spațiu plăcut, cu lumini difuze, plin de lambriuri şi covoare vechi, care te îmbiau să iei loc pe una dintre canapelele ultraconfortabile. De câte ori mă aflam în această încăpere decorată cu obiecte pe cât de insolite, pe atât de eclectice, aveam impresia că sunt musafirul unui explorator englez întors dintr-o expediție. Ceva între Centaur Club, drag lui Blake şi lui Mortimer[27], şi biblioteca lui Henry Higgins din *My Fair Lady*.

Theo se apropiase de şemineu şi tocmai apucase un vătrai.

— Nu, nu, lasă-l jos, scumpule! Nu e pentru copii!

Am intervenit înainte să se rănească şi l-am ridicat ca să-l aşez lângă mine, în timp ce studiam dosarul pe care mi-l lăsase Gladys. II parcursesem deja, dar forma documentelor pe care le conținea mă descurajase: fotocopii făcute după fotocopii alb-negru. Pagini aproape ilizibile înțesate de termeni tehnici în engleză.

M-am dus direct la documentul care-mi trezise curiozitatea: transcrierea unui apel la 911, numărul de urgență. În 25 iunie 2005, la ora 15.00, o voce de femeie semnalase o „agresiune violentă" pe Bilberry Street, la numărul 6, casa lui Joyce. „Veniți repede! O omoară!" implorase vocea. Am căutat în teancul de pagini raportul autopsiei lui Joyce. Se estimase că moartea ei survenise la ora 16.00, cu o marjă de eroare de cel puțin două ore.

— Cobor, tati! Te rog!

Theo îmi lăsase aproximativ două minute şi jumătate de răgaz – adică o eternitate, l-am dat drumul şi mi-am reluat lectura.

O maşină de poliție fusese trimisă acasă la Joyce. La 15.10, doi polițişti, ofițerii Powell şi Gomez, interveniseră la fața locului. Din cât se vedea, casa era goală. Inspectaseră împrejurimile fără să descopere vreun suspect. Se uitaseră pe fereastră în living, în bucătărie, în baie şi în camera de la parter, dar nu observaseră nimic îngrijorător. Nicio urmă de efracție, de agresiune sau de sânge. Trăseseră concluzia că fusese o farsă. Un apel răuvoitor, cum primeau polițiştii cu zecile în perioada aceea, mai ales în Harlem. Pusă în aplicare de

[27] Francis Blake şi Philip Mortimer - eroi ai unei populare serii de benzi desenate belgiene.

primarul Rudolph Giuliani şi continuată de succesorul său, politica „toleranței zero“ atrăgea după sine tot felul de atitudini – controale faciale, exces de zel, politica cifrelor –, ale căror prime victime erau cetățenii negri şi latino. Probabil un început a ceea ce s-a petrecut mai târziu în Fergusson[28]. Exasperați de hărțuirea polițiştilor, unii locuitori ai cartierului aleseseră, la rândul lor, să îngreuneze sarcina forțelor de ordine dând telefoane bizare. Asemenea comportamente nu duraseră, dar în vara aceea atinseseră apogeul.

Totuşi, apelul fusese reperat. Fusese dat dintr-o cabină telefonică din Lower East Side, situată la colțul dintre Bowery şi Bond Street. Deci, la mai bine de cincisprezece kilometri de Plarlem…

Ce să deduci de aici? Că apelul fusese o farsă? Dacă nu era aşa însemna că femeia care sunase la 911 nu era în niciun caz martor ocular la pretinsul atac asupra lui Joyce. Atunci, cum de ştia de agresiune? Poate pentru că îi spusese Joyce la telefon. Dar, în acest caz, de ce nu sunase Joyce *ea însăşi* la 911? Şi de ce polițiştii trimişi la fața locului nu remarcaseră nimic? Era un cerc vicios. Era evident că cineva nu spunea adevărul. Ba chiar mintea cu neruşinare.

Am ridicat capul. Fiul meu tocmai încerca să seducă, făcând numărul lui special, o roşcată drăguță care savura un Martini lângă şemineu. Aceasta mi-a făcut un semn ispititor cu mâna, eu i-am zâmbit politicos, gândindu-mă la T., prietenul meu scriitor, divorțat, macho, care pretindea că fiul lui de doi ani era un veritabil „magnet de gagici“ şi că îl lua mereu cu el când mergea la agățat.

M-am cufundat din nou în dosar. Polițista care fusese însărcinată atunci cu ancheta asupra morții lui Joyce era o femeie de origine coreeană: detectiv May Soo-yun. Ea ceruse o analiză detaliată a listei convorbirilor telefonice ale lui Joyce de pe fix şi de pe mobil. Aceasta arătase că, în dimineața dinaintea morții, Joyce îl contactase pe un anume Marvin Thomas, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, condamnat deja de mai multe ori pentru trafic de stupefiante şi tâlhărie. Dealerul apărea de trei ori în numerele pe care le apelase în ultimele două săptămâni din viața ei. May Soo-yun ordonase arestarea lui încă din prima zi a săptămânii care urmase.

Pe hârtie, Marvin Thomas era vinovatul ideal: cazier judiciar stufos, antecedente de violență cunoscute. În timpul arestului preventiv, recunoscuse că îi vânduse lui Joyce cantități mari de heroină, dar fusese exclus în ceea ce privea o eventuală agresiune. Thomas avea un alibi beton: Ia ora morții lui Joyce, se afla împreună cu doi acoliți în New Jersey, la Atlantic City. Mai multe camere de supraveghere îi surprinseseră atitudinea belicoasă într-un hotel, într-un spa şi într-un cazinou. Ca urmare, fusese pus în libertate.

După aceea, raportul definitiv al autopsiei confirmase ipoteza supradozei şi, în absența elementelor contradictorii, locotenentul Soo-yun propusese clasarea cazului.

M-am frecat la ochi. Nu mai rezistam şi eram frustrat.

Aflasem o mulțime de lucruri, dar nu mă ajutau să avansez. Ce să fac acum? Să-l caut pe dealer? Să încerc să obțin informații mai precise de la ofițerii

[28] Aluzie la incidentul din Fergusson, Missouri, din 2014, când un polițist a ucis un afro-american neînarmat, ceea ce a declanşat ample proteste antirasiste.

Powell şi Gomez? S-o contactez pe May Soo-yun? Nicio pistă nu mi se părea cu adevărat utilă. Cazul avea unsprezece ani. Fusese clasat rapid. Erau puține şanse ca protagoniştii de atunci să-şi amintească de el cu precizie. Ca să nu mai pun la socoteală că eram în criză de timp şi că nu cunoşteam pe nimeni în NYPD.

— Suzi, tati!

Fiul meu terminase cu datul în spectacol şi se întorcea la mine frecându-se la ochi. În timp ce mă scotoceam prin buzunare în căutarea suzetei magice, am simțit cheia de la depozit pe care mi-o dăduse Gladys.

Era deja târziu, dar ne aflam în oraşul care nu doarme niciodată şi pe portchei scria: „Coogan's Bluff Seif Storage – Open 24/7".

Problema era că-i dădusem liber frumoasei Marieke şi că nu mai aveam nicio bonă la îndemână. M-am aplecat, aşadar, spre Theo şi i-am şoptit la ureche:

— Ştii ceva, uriaşule? Noi doi o să facem o mică plimbare.

12
Harlem nocturn

Moartea va veni şi va avea ochii tăi.
Cesare PAVESE

1.

Cuprins brusc de frig, Franck Muselier îşi abandonă cutiile de bere pe pavajul cărămiziu şi se întoarse în casă.

Sufrageria era după chipul şi asemănarea lui: uzată, decrepită, înduioşătoare. O încăpere neîngrijită, cu plafonul jos, înțesată de lambriuri care se scorojeau şi decorată cu trofee de vânătoare pline de praf: un cap de mistreț împăiat, coarne de cerb, o ieruncă de pădure naturalizată.

Aprinse focul în şemineu şi luă o duşcă de riesling, dar nu era de ajuns ca să se încălzească şi să uite de povestea lui Claire Carlyle. În rezerva lui personală nu mai avea decât un pic de haşiş şi două, trei tablete de LSD. Nu era chiar ceea ce îi trebuia în seara aceea. Îi trimise un SMS dealerului său, Laurent Escaut, un şmecheraş de licean care îşi spunea Escobar.

Era o realitate despre care nu se vorbea la ştiri în fiecare zi, dar stupefiantele erau peste tot şi în mediul rural. În cazurile de care se ocupa Muselier (furturi, agresiuni, reglări de conturi...), drogurile nu erau niciodată foarte departe. Chiar şi în sătucurile de trei sute de locuitori, pitoreşti şi pline de flori, găseai praf alb în spatele petalelor de trandafir.

„Ok, două grame“, răspunse dealerul aproape imediat. Aşteptându-l, Muselier se prăbuşi pe canapea. Îşi plângea de milă, dar mila nu era suficientă ca să facă vreo schimbare în viața lui. Din lupta care se dădea în el între voință şi apatie, mereu ieşea învingătoare cea din urmă. Jandarmul se descheie la cămaşă şi îşi masă gâtul. Respira greu, îi era frig. Ar fi avut nevoie de căldură şi de mirosul reconfortant al câinelui său, dar Mistoufle murise primăvara trecută.

Linia de demarcație. Vinovat sau nevinovat? Cum nu reuşea să se pronunțe asupra propriei sorți, se închipui apărându-şi cauza în fața unui tribunal imaginar. Faptele, nimic altceva decât faptele: în urmă cu nouă ani, lovise cu maşina o fetişcană care n-avea ce căuta pe acel drum în toiul nopții. O dusese la spital şi anunțase. Sigur, era trotilat bine şi pulbere de drogat, dar făcuse ce era mai important. După aceea, dacă puştoaica preferase să fugă înseamnă că era la fel de vinovată ca el!

Auzi zgomotul unei maşini care venea.

Escobar nu pierduse timpul.

Muselier, sclav al cocainei, se ridică în picioare dintr-un salt.

Deschise uşa şi ieşi pe terasă, distingând o siluetă în ploaie. Cineva înainta

spre el, dar nu era Escobar.

Când umbra deveni mai clară, jandarmul constată că spre el era îndreptată țeava unei arme.

Stupefiat, deschise gura, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

Linia de demarcație. Vinovat sau nevinovat? Era evident că altcineva hotărâse pentru el. Lăsă capul în jos în semn de supunere.

Până la urmă, poate că e mai bine aşa, se gândi Franck înainte să-i explodeze cutia craniană.

2.

Harlem. Ora 21.00.

Taxiul ne lăsă în dreptul stației de metrou Edgecombe Avenue. Coogan's Bluff Seif Storage, depozitul despre care îmi vorbise Gladys, era situat în incinta complexului Polo Grounds Towers, un ansamblu de locuințe ieftine din cărămidă. Nişte blocuri-turn înalte în formă de cruce, care dădeau impresia că se reproduc la infinit pe o zonă triunghiulară întinsă, înghesuită între fluviu, Harlem River Drive şi 155th Street.

Aerul era cald şi umed, cartierul, slab luminat. Numeroşi locatari erau totuşi afară, stând adunați în grupuri pe zidurile joase şi pe peluze.

Atmosfera era încărcată, dar nu foarte diferită de unele locuri din Essonne în care îmi petrecusem adolescența. Doar că aici toată lumea era neagră. Mi-am zis că eram într-un film de Spike Lee. Pe vremea când Spike Lee încă făcea filme bune.

În aerul călduț al nopții, desfăcusem căruciorul pliant şi îl pusesem pe Theo în el. Ca să-l distrez, conduceam maşinuța făcând un zgomot ca la Formula 1. Oamenii se uitau la noi curioşi, dar ne lăsau în pace.

După mai multe minute de plimbare, am ajuns gâfâind în fața clădirii pe care o căutam. Am intrat. Şi m-am prezentat. La ora aceea, responsabil era un student cam arogant care butona un MacBook. Silueta lui înaltă şi deşirată înota într-un bluză cu Columbia University. Fața lui serioasă era plină de coşuri şi părea turtită din cauza unei tunsori perie afro şi a unei perechi de ochelari *oversized,* ale căror rame, deşi groase, lăsau să i se vadă sprâncenele stufoase.

— Nu este chiar un loc pentru bebeluşi, zise el făcând o copie după cartea mea de identitate. Ar trebui să fie în pat, nu?

— E în vacanță, n-are grădiniță mâine.

Îmi aruncă o privire urâtă care părea să spună: „îți bați joc de mine, omule?" Şi chiar aşa era.

În pofida acestei discrete înfruntări verbale, îmi arătă pe un plan amplasamentul boxei.

I-am mulțumit şi am străbătut hangarul imitând din nou zgomotul unei maşini de curse.

— Ti-tit! Mai repede, tati! Mai repede! îmi zicea Theo ca să mă încurajeze.

Ajungând în fața garajului, am simulat un derapaj şi am oprit bolidul. Apoi

mi-am dat jos fiul din cărucior şi am ridicat uşa de Fier de tip rulou.

Bineînțeles, era praf, dar mai puțin decât îmi închipuisem. L-am luat în brațe pe Theo (care îl ținea, la rândul lui, pe Fifi, cățeluşul de pluş), am aprins lumina şi am intrat.

Memoria trecutului.

Trebuia să țin cont de contextul în care fuseseră adunate toate acele lucruri. Angela şi Gladys le depozitaseră după moartea lui Joyce, în 2006. Cu doi ani înainte să fie găsit ADN-ul lui Claire acasă la Heinz Kieffer. Pe atunci, surorile mai aveau, fără îndoială, o speranță slabă că fata va fi găsită şi că lucrurile mamei sale vor fi ale ei într-o bună zi.

Boxa era spațioasă, dar dezordonată. Am înaintat în acel spațiu ticsit de obiecte împreună cu fiul meu, ca şi cum l-aş fi dus să exploreze peştera lui Ali Baba. Mereu dornic de aventură, Theo se extazia în fața a tot ce avea în fața ochilor: piese de mobilier din lemn pictat, o bicicletă, o trotinetă, haine, ustensile de bucătărie.

— Jos, tati, te rog!

L-am pus jos ca să-l las să se joace. Avea să se aleagă cu o baie zdravănă când aveam să ne-ntoarcem la hotel.

Eu m-am apucat serios de treabă. Poate că se afla aici ceva suficient de compromițător sau de periculos pentru ca cineva să-şi asume riscul să dea foc.

DVD-uri, CD-uri, ziare, cărți. Multe eseuri şi romane, şi nu unele oarecare: *A People's History of the United States* de Howard Zinn, *Manufacturing Consent* de Noam Chomsky, *Jungla* de Upton Sinclair, *Oameni în beznă* de Jack London, *No Logo* de Naomi Klein. Erau şi biografii: Lucy Stone, Anne Braden, Bill Clinton, Malcolm X, Cei nouă de la Little Rock, Cesar Châvez. Am găsit chiar şi un exemplar din *Dominația masculină* a lui Pierre Bourdieu în traducere englezească. La fel ca surorile ei, Joyce era o femeie cultivată, cu sensibilități feministe şi apropiate de extrema stângă, ceea ce nu era atât de obişnuit în Statele Unite.

Am găsit şi haine de fetiță, care trebuie să fi fost ale lui Claire, la fel şi manuale. Puțin emoționat, i-am răsfoit caietele de şcolăriță pline cu un scris îngrijit. Printre alte teme, m-am oprit la un eseu de-ale ei: *De ce vreau să devin avocat.* O argumentație amplă în care îi cita atât pe Ralph Nader, cât şi pe Atticus Finch (era în 2005, cu mult înainte ca America să descopere ce ticălos era, de fapt[29]). Citind aceste rânduri, mi-am adus aminte de ceva: Marlene Delatour îmi spusese despre Claire că voia să devină avocat. În momentul dispariției, acest lucru părea deja un proiect profesional matur şi bine stabilit. Ce o făcuse, până la urmă, să ia hotărârea de a deveni medic? Sechestrarea, fără îndoială. Dorința de a-i ajuta pe ceilalți într-un mod poate mai concret. Am păstrat totuşi informația într-un cotlon al minții şi mi-am continuat cercetările.

După trei sferturi de oră, Theo era epuizat. După ce se târâse peste tot, era murdar ca un porc. Am înclinat căruciorul şi l-am culcat în el. Apoi, tatăl

[29] Aluzie la faptul că Atticus Finch, celebrul avocat antirasist din romanul *Să ucizi o pasăre cântătoare* de Harper Lee, reapare în ultimul roman al autoarei, publicat în 2015, ca un tip rasist.

denaturat care eram a înrăutăţit şi mai mult lucrurile punându-i un desen animat pe iphone-ul său crăpat ca să-l ajute să adoarmă.

Poate că aveam să-mi petrec noaptea acolo, dar nu se punea problema să plec cu coada-ntre picioare. Aveam ce să fac. Erau o groază de hârtii: facturi, extrase de cont, fluturaşi de salariu etc. Din fericire, Joyce era ordonată şi avusese grijă să-şi aranjeze toată arhiva în dosare de carton.

În timp ce fiul meu dormea buştean, m-am aşezat turceşte şi am început să verific minuţios totul. Nu era mai nimic interesant. De ani buni, Joyce era bibliotecară la o şcoală din zonă. Mama ei, care era adevărata proprietară a casei, i-o închiria pe nimica toată. Cheltuia puţin, n-avea alte surse de venit în afară de meseria ei. Din toate hârţoagele acelea, ceva mi-a atras atenţia: o scrie de articole pe care le decupase din *New York Herald* şi pe care le păstra într-o folie de plastic. Am citit titlurile: „Supraîndatorarea claselor de mijloc", „Inegalităţile ating cote-record în America", „Accesul la avort, tot mai limitat", „Jumătate din membrii Congresului sunt milionari", „Wall Street contra Main Street". Care era legătura dintre aceste articole, în afară de caracterul lor „progresist"? Le-am citit pe diagonală, dar n-am găsit niciuna.

M-am ridicat în picioare ca să mă dezmorţesc. Era greu să nu fii descurajat. Poate că Marc găsise totuşi ceva? Am încercat să-l sun, dar în subsol nu aveam semnal.

M-am cufundat din nou în dosarele lui Joyce. Nişte instrucţiuni pentru montarea unui dulap Ikea, manuale de utilizare şi certificate de garanţie de la cuptor, telefon mobil, maşină de spălat, cafetieră… Stop. Mă întorc. Broşura care îmi atrăsese atenţia era de la un telefon cu cartelă preplătită. Bonul de casă care rămăsese capsat avea data de 30 mai 2005. La două zile după răpirea lui Claire!

M-am ridicat din nou în picioare în culmea fericirii. Din elementele anchetei pe care mi le împărtăşise Gladys, reţinusem că poliţiştii cercetaseră listele convorbirilor telefonice de pe fix şi de pe mobilul „oficial" al lui Joyce. Dar ora evident că mai avea un telefon. Unul fără abonament, cu cartelă preplătită, mult mai greu de urmărit. Lucrul cel mai tulburător nu era însă atât existenţa acestui telefon, cât faptul că Joyce îl cumpărase la câteva zeci de ore de la răpirea lui Claire. Ipotezele mi se învălmăşeau în cap, dar încercam să nu mă ambalez prea tare. Entuziasmat, m-am apucat din nou de treabă. Norocul nu vine niciodată singur.

Hainele.

Un episod important din adolescenţa mea pornise de la un costum. Mama, care se temea să n-o înşele taică-miu, elaborase un sistem sofisticat de supraveghere (vorbim despre o perioadă preistorică, dinaintea internetului, a Facebookului, a programelor-spion şi a site-urilor de întâlniri on-line). Tatăl meu era foarte prudent, dar fusese suficient s-o dea în bară o dată. O dată e întotdeauna de ajuns. O notă de plată de la hotel uitată în buzunarul unui costum. Mama dăduse peste ea ducând costumul la curăţătorie. Nu suporta să trăiască în minciună, aşa că şi-a părăsit soţul, renunţând la casa primitoare şi la viaţa fericită pe care o aveam noi în Antibes. S-a întors la Paris – sau, mai degrabă, în suburbia pariziană. Şi eu m-am dus cu ea. Constrâns, mi-am

părăsit prietenii, am renunțat la atmosfera liniştită din vechiul colegiu Roustan, la posibilitatea de a vedea marea în fiecare zi, la plimbările prin păduricea de pini sau pe metereze. O urmasem în cenuşiul şi în betoanele din Essonne. O parte din mine o admira pentru această alegere; cealaltă o detesta.

Le-am aplicat acelaşi tratament şi hainelor lui Joyce şi am căutat în buzunarele de la toate rochiile, gecile, sacourile, cămăşile şi perechile ei de pantaloni. Am găsit un tichet de metrou, un pix, mărunțiş, bonuri fiscale, cupoane de reducere, un tampon, un tub de aspirină, o carte de vizată…

O carte de vizită pe care nu erau trecute decât un nume şi un număr de telefon. M-am uitat la ea cu atenție:

Florence Gallo
(212) 132 – 5278

Numele îmi era familiar. Cu siguranță îl văzusem undeva sau îmi fusese pomenit recent. Eram rupt de oboseală. Simțeam furnicături în mâini şi-n picioare, ochii mă înțepau din cauza prafului, dar inima îmi bătea cu putere. Era o senzație plăcută. Să ştii că ai descoperit ceva important şi să fii convins că, până la urmă, vei afla despre ce e vorba. Înțelegeam pasiunea lui Caradec pentru fosta lui meserie.

Se mai răcorise. L-am acoperit pe băiețel cu haina mea şi am plecat, punând sub cărucior câte dosare am putut, ca să le studiez la hotel. Am mai stat un moment în holul depozitului – sub privirea la fel de puțin binevoitoare a studentului plin de coşuri – ca să comand o maşină cu şofer de pe aplicație. În timp ce aşteptam, am încercat din nou să dau de Marc, dar nu răspundea nimeni. Imediat apoi, am încercat s-o sun pe această Florence Gallo: „Numărul apelat nu mai e alocat.” Apoi am primit un SMS care mă anunța că mi-a venit maşina. Am părăsit incinta complexului Grounds Towers şi m-am dus la berlină. Amabil, şoferul m-a ajutat să pliez căruciorul şi să-l pun în portbagaj împreună cu dosarele de carton.

M-am urcat în spate cu Theo în brațe, având grijă să nu-l trezesc. Interior cu tapițerie din piele, muzică clasică, sticlă de apă. Maşina rula în noapte. Spanish Harlem. Upper East Side. Central Park. Închisesem şi eu ochii. Simțeam pe gât răsuflarea prețioasă a fiului meu. În timp ce mă lăsam s-alunec într-o dulce toropeală, o imagine îmi trecu prin minte şi am strigat brusc la şofer:

— Stop! Opriți, vă rog!

Semnalizăşi opri pe banda întâi, lângă un şir de maşini parcate, aprinzând luminile de avarie.

— Puteți deschide portbagajul?

Am ieşit răsucindu-mă. Fiul meu a deschis, îngrijorat, un ochi:

— Fifi e-aici?

— Da, bineînțeles că e aici, am răspuns eu luând cățeluşul de pluş. Dă-i un pupic.

Am scotocit în portbagaj şi am înşfăcat, cu singura mână liberă, dosarul cu articolele din ziare. Acum ştiam cine era Florence Gallo: era jurnalista care

semnase toate articolele din *New York Herald* pe care le decupase Joyce. M-am uitat la datele de pe pagini: fuseseră scrise toate între 14 şi 20 iunie 2005. În săptămâna de după ce Joyce venise în Franța. Mi-am amintit imaginile de la ştiri în care o văzusem atât de abătută. O ipoteză nebunească îmi trecu prin minte: şi dacă, în realitate, cazul Claire Carlyle nu era decât o urmare tragică a cazului Joyce Carlyle? Dacă nenorocirea familiei Carlyle avea la oricine nu răpirea lui Claire, ci un alt eveniment mai vechi, legat în mod direct de mama ei? Oricum, un lucru era sigur: investigațiile mele ascundeau, ca păpuşile matrioşka, o anchetă cu mai multe sertare.

M-am urcat din nou în maşină lângă fiul meu. Aflasem multe lucruri în noaptea aceea. Mai întâi, că Joyce îşi luase un telefon care nu putea fi urmărit de poliție la două zile după răpirea fiicei ei. Apoi, că în săptămâna de după ce se întorsese din Gironde se întâlnise cu o jurnalistă de investigație, fără îndoială pentru a-i spune ceva important.

Câteva zile mai târziu, era moartă.

Maşina porni din nou. Am simțit un fior pe şira spinării.

Chiar dacă n-aveam nicio dovadă, acum eram convins că Joyce Carlyle fusese asasinată.

3.

Pentru că autostrada îl făcea să moțăie ca un film prost, Caradec preferase să se întoarcă la Paris pe scurtături. Se opri la o benzinărie la ieşirea din Vitry-le-Franşois. Lumina de avertizare a nivelului de ulei se aprinsese din nou în urmă cu câțiva kilometri. Benzinăria urma să se închidă, dar „tine- relul“ care tocmai oprea pompele acceptă să-i facă un plin. Marc îi întinse o bancnotă.

— Pune-mi şi ulei şi lasă-mi bidonul în portbagaj.

Din magazin, cumpără ultimul sandvici. Pâine nordică ambalată şi somon plin de E-uri. Ieşi să-l mănânce afară, în timp ce-şi verifica mesajele de pe mobil. Dădu peste un SMS de la Malika Ferchichi, asistenta medicală de la căminul Sainre-Barbe. Un mesaj pe cât de laconic, pe atât de surprinzător:

Dacă vreți să mă invitați la cină…
Sunt liberă la sfârşitul săptămânii. M. F.

Imediat, amintirea parfumului persistent al corpului ei îi reveni în minte. Miresme de mandarină, de pere şi de lăcrămioare. O lumină în noaptea sufletului său.

Tulburat de pulsiunea vieții pe care o simțea urcând în el, lăsă răspunsul pe mai târziu şi formă numărul lui Raphael. Căsuță vocală. Mesaj: „Am noutăți. Importante! Sună-mă ca să-mi spui dac-ai găsit ceva.“

Cafea, țigară, glumă cu mecanicul în timp ce ploaia începea iar.

Caradec se adăposti în Range Rover, băgă cheia în contact şi verifică simbolurile luminoase de pe tabloul de bord. Demară, se opri la „Stop“ la ieşirea din benzinărie şi profită de ocazie ca să-şi mai aprindă o țigară. În timp

ce se gândea visător la mesajul pe care i-l trimisese Malika, văzu ceva care îl luă pe nepregătite.

Ce mama mă-sii?!

Maşina care tocmai îi zburase prin față era un BMW X6 negru. Caradec recunoscuse geamurile fumurii şi grilajul dublu, cromat, al radiatorului. Ar fi băgat mâna-n foc că era maşina care o răpise pe Claire!

Traversând ca s-o ia în sensul opus, Caradec porni în urmărirea BMW-ului. Nu putea fi o coincidență. Ce făcea acel

SUV într-un colt uitat de lume? Reuşi să-l ajungă, dar rămase la distanță, sperând să mai strângă şi alte informații. Nu se putea lăsa reperat.

Porni ventilatorul şi şterse cu mâneca parbrizul aburit. Acum cădea o ploaie deasă şi înverşunată, biciuită de vânt.

Chiar după o curbă periculoasă, BMW-ul vită fără să semnalizeze şi o luă pe un drum de țară care nu avea niciun indicator. Caradec îl urmă fără să ezite.

Cu cât înainta, cu atât se înrăutățea starea şoselei. Nu se vedea nici la zece metri în față. Drumul era îngust, mărginit de mărăcini şi de stânci. Chiar dacă maşina de teren îi deschidea calea, Marc înainta cu dificultate. Abia când îşi dădu seama că i-ar fi fost greu să se întoarcă înțelese că i se întinsese o capcană. Într-adevăr, BMW-ul se opri brusc, înarmată cu o puşcă, o siluetă într-un mantou închis la culoare țâşni din maşină şi se îndreptă spre Caradec. În lumina farurilor, Marc îi recunoscu fața. *Măiculiță!*

Îşi ținu respirația. În mintea lui se amestecau trăsăturile a patru femei: Elise, fiica sa, Malika şi Claire.

În fața lui, agresorul ridică arma la nivelul umărului şi ochi. Nu, era prea aiurea. Nu putea să moară acum.

Nu când era atât de aproape.

Nu înainte să rezolve cazul Claire Carlyle.

Se auzi o bubuitură, care zgudui maşina şi făcu țăndări parbrizul.

13
În ochii celorlalți

O suferință (…) este o mocirlă înghețată,
un noroi negru, o escară dureroasă, care ne obligă
să facem o alegere: să o acceptăm sau să o învingem.
Boris CYRULNIK

1.

Numele meu este Claire Carlyle.

Trebuie că am cincisprezece sau şaisprezece ani. Totul depinde, de fapt, de numărul de zile în care am stat închisă în această temniță. Două sute? Trei sute? Şase sute? Mi-e imposibil să-mi dau seama cu exactitate.

Din celula mea, nu văd lumina zilei. N-am acces la niciun ceas, la niciun ziar, la niciun post TV. În cea mai mare parte a timpului, trăiesc într-o nebuloasă provocată de anxiolitice. Adineauri, de pildă, înainte să plece – cred că se pregătea să iasă pentru că avea o geacă groasă, căptuşită, şi un fular… — , a venit să-mi facă o injecție în braț. Înainte îmi dădea pastile, dar, în cele din urmă, şi-a dat seama că nu înghițeam decât una din două.

Înțepătura m-a durut pentru că era nervos şi agitat. Transpira, înjura şi clipea fără încetare. Avea fața suptă şi o privire de nebun. Am scos un țipăt din cauza durerii şi m-am ales imediat cu o palmă şi cu un pumn în piept. Exasperat, m-a făcut „târfuliță nenorocită", după care a scos acul şi a ieşit din încăpere trântind uşa. Nu mă legase, aşa că m-am ghemuit într-un colț al celulei, sub pătura murdară.

E un frig cumplit. Mă dor oasele, îmi curge nasul, îmi arde capul. În ciuda izolării fonice, mi se pare că aud ploaia, dar este imposibil, deci probabil că nu plouă decât în craniul meu. Întinsă pe jos, aştept să adorm, dar nu mi se face somn. E din cauza unei melodii care îmi răsună obsedant în minte. *Freedom,* un hit al Arethei Franklin. Am încercat s-o opresc, dar degeaba. Ceva nu e în regulă, nu ştiu ce, şi îmi ia o veşnicie să înțeleg: a uitat uşa descuiată!

Mă ridic dintr-un salt. De când sunt prizonieră, nu i s-a întâmplat să uite aşa ceva decât de două ori. Prima oară, nu mi-a folosit la nimic. Pe de-o parte, fiindcă eram legată cu cătuşe, pe de alta, fiindcă şi-a dat seama aproape imediat. A doua oară, am putut să ies pe culoar şi să urc scara din beton şlefuit, care ducea la o uşă protejată cu un cod de acces. După care m-am întors, pentru că el era încă în casă şi îmi era teamă să nu mă audă. Dar acum era pe punctul de a pleca!

Deschid uşa, străbat culoarul şi urc scara în pas alergător. Îmi lipesc urechea de uşă. Nu este acolo, sunt sigură. Mă uit la aparatul care luminează

în întuneric, invitându-mă să tastez codul. Inima îmi bubuie în piept. Trebuie să-l ghicesc! Uitându-mă la dimensiunea micuțului ecran dreptunghiular şi la numerele care se afişează când apeşi pe taste, ajung la concluzia că parola nu trebuie să depăşească patru cifre. Cum e pinul la telefonul mobil. Formez serii la întâmplare: „0000#“, „6666#“, „9999#“ etc. Apoi îmi spun că patru cifre sunt perfecte pentru o dată. Îmi amintesc ce mi-a declarat într-o zi: „întâlnirea noastră a fost cea mai frumoasă zi din viața mea.“ Mi-a venit să vărs. Ceea ce numeşte el „întâlnirea noastră” este ziua în care m-a răpit, 28 mai 2005. Fără prea mari speranțe, tastez „0528#“, apoi îmi amintesc că, în Europa continentală, data are ziua înaintea lunii. „2805#“.

Încercare nereuşită.

Nu-i de mirare. Cea mai frumoasă zi a unui psihopat de asemenea calibru nu poate fi decât o zi care se referă în întregime la el. O zi care să-i fie închinată lui. Şi dacă alesese pur şi simplu, ca un băiețel, data lui de naştere? O amintire. Într-o seară, la câteva săptămâni după ce m-a răpit, a apărut în camera mea cu un tort Pădurea Neagră, cu blatul uscat şi ars, acoperit cu o cremă grețoasă. M-a forțat să mănânc până am vomitat. Apoi s-a descheiat la şliț şi mi-a cerut „cadoul de ziua lui“. În timp ce stăteam în genunchi, am văzut data pe cadranul ceasului său. 13 iulie. Apoi am vomitat din nou.

Tastez cele patru cifre: „1307“, apoi validez cu „#“. Şi uşa se deschide. De data asta, aproape că-mi stă inima în loc. Nu-mi vine să cred. Înaintez într-o încăpere întunecată, fără a-mi asuma riscul să aprind vreo lumină. Toate obloanele sunt lăsate. Toate ferestrele sunt închise. Nu se aude niciun zgomot în afară de cel al ploii care răpăie pe acoperiş şi care bate în geamuri. Nu încerc nici măcar să urlu. N-am nicio idee unde mă aflu. Într-o casă izolată, bineînțeles (de foarte puține ori m-a lăsat să fac câțiva paşi pe un soi de păşune împrejmuită din spatele clădirii), dar în ce zonă din Franța? Şi în apropierea cărui oraş?

N-am timp nici măcar să explorez casa pentru că aud deja un zgomot de motor. În mod ciudat, acum sunt foarte calmă, chiar dacă sunt conştientă că n-o să mai am niciodată o asemenea şansă. Medicamentele îmi amorțesc corpul şi mintea, dar n-o să mă prăbuşesc. Cel puțin nu încă. Adrenalina şi spaima contrabalansează efectele anxioliticului. Am pus ochii pe un obiect. Primul pe care l-am văzut când am intrat în cameră: o veioză din bronz care pare grea. Îi scot abajurul şi smulg firul electric. Când îl aud venind, mă postez în spatele uşii. Simțurile îmi sunt exacerbate, îmi dau seama că aleargă, dar aud şi zgomotul motorului, care continuă să meargă. De ce? Pentru că a intrat în panică. Probabil a realizat că a uitat să încuie usa. Şi ştiu că este un fricos. Un anxios. Un tip fără coaie.

Uşa se deschide. Sunt hotărâtă. Nu-mi mai este frică. Aştept acest moment de atât timp. Ştiu perfect că nu am dreptul decât la o lovitură. *Totul sau nimic.* Am mâinile umede, dar țin bine piciorul veiozei deasupra umerilor. Îl lovesc în țeastă cu toată puterea în momentul în care îi văd capul. În fața ochilor mei, mişcarea se descompune ca şi cum ar fi redată cu încetinitorul. Văd mai întâi surpriza care îi crispează chipul, apoi piciorul tăios al veiozei care îi despică linia nasului, deformându-i trăsăturile într-un urlet de durere. Se clatină,

alunecă şi îşi pierde echilibrul. Las jos arma, care brusc cântăreşte iar o tonă, şi păşesc peste corpul lui.

2.

Sunt afară.

Noaptea, ploaia, exaltarea. Frica.

Alerg înainte fără să-mi pun întrebări. Sunt în picioarele goale – în tot acest timp, n-a catadicsit niciodată să-mi dea o pereche de încălțăminte –, îmbrăcată doar cu nişte pantaloni de trening care-mi sunt mici şi un tricou vechi, cu mânecă lungă.

Pământul. Noroiul. Silueta camionetei în mijlocul drumului, cu farurile aprinse. Fac greşeala să mă uit înapoi. Kieffer este pe urmele mele. Îmi îngheață sângele în vene. Deschid portiera, o închid la loc, îmi ia o veşnicie să găsesc de unde se blochează uşile. Ploaia curge şiroaie pe parbriz. O lovitură. Kieffer bate cu pumnul în geam, cu fața schimonosită de ură, cu o privire de nebun. Încerc să fac abstracție de presiunea asta. Mă uit la tabloul de bord, la cutia de viteze. N-am condus niciodată în viața mea, dar, din câte îmi dau seama, este o maşină cu transmisie automată. La New York am văzut deja femei încălțate cu pantofi Jimmy Choo cu tocuri de doisprezece centimetri şi cu manichiură perfectă la volanul unor enorme Porsche Cayenne. Nu sunt eu mai proastă ca… Socul mă face să urlu. Geamul tocmai s-a făcut țăndări.

Inima mi se opreşte în loc. Kieffer s-a dus după o rangă de fier. O ridică pentru a lovi din nou. Mă dau mai în față pe scaun şi apăs pedala. Camioneta porneşte. Dau drumul la ştergătoare. Sunt pe un drum forestier. În jurul meu domneşte întunericul. Tufişuri înspăimântătoare, un cer închis, siluetele negre ale copacilor amenințători. Sunt prudentă. Nu trebuie să fac nicio greşeală. După o sută de metri, drumul noroios se mai lărgeşte puțin. I.a dreapta sau la stânga? O iau pe drumul care coboară. Şi accelerez. Câteva viraje reuşite şi-mi recapăt încrederea. Aprind lumina şi descopăr o geantă pe scaunul din dreapta. *Geanta mea galbenă din pânză!* Cea pe care o aveam când am fost răpită. N-am timp să mă întreb de ce e aici, fiindcă aud un zgomot de motor în spatele meu. Mişc oglinda retrovizoare şi-l văd pe Kieffer pe motocicletă pe urmele mele. Accelerez, încerc să mă distanțez, dar se apropie inevitabil. Terenul este alunecos. Accelerez şi mai mult. Un nou viraj. De data asta, maşina iese de pe drum şi lovesc o stâncă. Încerc să dau înapoi, dar camioneta s-a împotmolit.

Groaza îmi îngheață sângele în vene. Iau geanta şi ies din maşină. Picioarele mi se înfundă în noroi. Motocicleta este la câțiva metri şi o să mă ajungă. Nu pot să rămân pe drumul principal. Aşa că o tai prin pădure. Alerg. Alerg. Ramurile îmi zgârie fața, mărăcinii îmi sfâşie pielea, pietrele îmi zdrelesc picioarele, dar asta îmi face bine. Alerg. Câteva secunde, sunt liberă, sunt în viață şi nimic nu e mai frumos pe lume. Alerg. Mă contopesc cu natura din jurul meu. Sunt ploaia care mă udă, sunt pădurea care mă protejează şi care mă înghite, sunt sângele care îmi pulsează în inimă. Alerg. Sunt efortul care

mă epuizează, prada rănită care refuză să audă cornul vânătorului.

Deodată, pământul se înmoaie şi mă rostogolesc câțiva metri, strângând în continuare geanta la piept. Aterizez pe un drum asfaltat, fără nicio lumină. N-am timp să-mi trag sufletul, pentru că aud zgomotul motocicletei care mi-a luat urma. Fac stânga-mprejur şi o iau în celălalt sens. Un viraj. Apoi, brusc, două faruri orbitoare, urletul asurzitor al unui claxon. O ciocnire.

O imensă gamă neagră.

Nu mai alerg.

3.

Scrâşnet de cauciucuri.

Zgomot de motor care scade în intensitate.

Deschid ochii.

Este încă noapte, presărată cu halouri gălbui de lumină în jurul felinarelor. Sunt întinsă în colțul unei parcări. Am spatele zdrobit, o migrenă care îmi dă ameţeli şi o durere de şolduri. Capul îmi sângerează. Geanta de pânză este lângă mine.

Ce naiba caut aici?

Îmi curg lacrimi pe obraji. Poate că visez. Poate că am murit. Mă sprijin pe brațe ca să mă ridic. Nu, n-am cum să fiu moartă.

Pun mâna pe geanta „mea“ şi o deschid ca să văd ce conține. Cred că am halucinații, căci în interior sunt zeci şi zeci de teancuri de bancnote. Mii de euro, fără îndoială, câteva zeci de mii. În mintea mea, totul este atât de confuz, încât nici măcar nu mă întreb de ce avea psihopatul ăla o asemenea sumă de bani în camionetă. Într-unul dintre buzunarele laterale mai găsesc un caiet gros, albastru, cu coperți cartonate, şi o cartelă de telefon, care în acest moment mi se pare mai valoroasă decât miile de euro. Fac câțiva paşi pe asfalt. Mă aflu în mijlocul unei construcții în formă de U. Prima clădire este destul de veche, din cărămidă brună, cu acoperiş de ardezie. Cealaltă este modernă, un paralelipiped perfect din beton şi sticlă.

Un zgomot de motor, un girofar albastru care clipeşte, o ambulanță cate intră rapid în parcare. Mi-e frică. Mă aştept în orice clipă să-l văd apărând pe Kieffer. Trebuie să plec de-aici. Dar unde să mă duc? Strecurându-mă printre maşini, văd un panou luminos: „Centrul spitalicesc Saverne”. Se pare că mă aflu la spital. Dar cine m-a adus aici? De ce în curtea asta din spate? Cât timp s-a scurs de când mi-am pierdut cunoştința?

Pentru o clipă, mă gândesc dacă să intru în hol, dar renunț. Trebuie s-o sun pe mama. E singura în care am încredere. Ea va şti să mă sfătuiască şi să-mi spună ce să fac.

Părăsesc incinta şi-mi continui drumul pe o şosea cu două benzi, mărginită de case. Un indicator anunță că centrul este aproape. Merg. Ploaia s-a oprit şi acum aerul este aproape călduț. Tot nu ştiu cât este ceasul şi nici în ce zi suntem. Trecând prin fața unei case, observ balconaşul de deasupra uşii de la intrare, în fata căreia toți membrii familiei şi-au lăsat la uscat impermeabilele

şi încălțămintea plină de noroi. Sar gardul şi iau o geacă şi o pereche de bascheți, care sunt probabil ai mamei. *Aproape măsura mea,* mă gândesc punându-mi-le şi băgând sub covoraş două bancnote de cincizeci de euro din geantă.

Merg. Mă ia cu amețeală. Tot nu-mi vine să cred că sunt liberă. Aştept să mă trezesc dintr-o clipă în alta. Merg. Ca o somnambulă. De data asta, medicamentele îmi taie picioarele şi îmi începțoşează mintea. Merg. Şi în curând ajung la Saverne, în Piața Gării. Orologiul arată 1.55. Mai departe, un panou indică: „Strasbourg 54 km". Aşadar, mă aflu în estul Franței. Asta nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Dacă cineva mi-ar fi zis că mă aflu la Lansa mic sau la Brest, la Ici de puțin mi-ar fi păsat. Totul mi se parc atât de ireal.

Piața este pustie, cu excepția a doi boschetari care dorm în fața vitrinelor unui magazin. La intrarea în gară este o cabină telefonică. Intru, dar nu închid uşa. Un miros înțepător şi sufocant de urină contaminează „sarcofagul". Mâinile îmi tremură când introduc cartela de telefon în fantă. Verific dacă mai are credit şi încerc să descifrez ce scrie pe eticheta plastifiată cu instrucțiunile pentru efectuarea de apeluri în străinătate. Citesc, dar nu înțeleg nimic, pentru că eticheta este plină de inscripții, unele mai idioate ca altele: „Asta-i Franța!", „Nelly suge pula la boşorogi", „Gewurztraminerul[30] va învinge", „Anne-Marie n-are nevoie de dată/Anne-Marie toată ziua şi-o freacă", „Sunt poet".

După cinci minute şi mai multe operațiuni, reuşesc să obțin un ton. Telefonul sună de şase ori cu o lentoare exasperantă şi mama răspunde, în sfârşit. În momentul acela, simt că mă eliberez cu adevărat:

— Mamă, sunt eu, Claire! Am fugit, mamă! Am fugit!

Dar, la celălalt capăt al firului, nu este mama mea. Este o doamnă care îmi explică pe-ndelete că mama mea a murit în urmă cu doi ani.

Mai întâi, am senzația că informația nu mă atinge, că mintea mea o refuză. Urechile îmi țiuie şi mă dor rău, ca şi cum cineva mi-ar bate cuie în timpane. Apoi mirosul de urină mi se urcă la cap. Mă las în genunchi ca să vomit. Dar nici măcar mi am puterea s-o lat. Şi din nou mă prăbuşesc într-o imensă gaură neagră.

4.

Era ora 6.00 când mi-am recăpătat cunoştința. Am intrat ca un zombi în gară şi am găsit un loc într-un tren care mergea la Paris.

M-am prăbuşit pe banchetă, cu fața lipită de geam, şi am ațipit din nou până când un controlor m-a sculat din somn. Cum n-aveam „tichetul de călătorie", am plătit amenda şi prețul biletului cash. Tipul a luat banii fără să clipească. Cred că nici el nu era prea treaz. Apoi am adormit la loc aproape imediat. Un somn prost, plin de vise neclare. Îmi amintesc doar că, la puțin timp după Reims, trenul s-a oprit în câmp şi nu s-a mai mişcat mai bine de-o

[30] Vin produs, cu precadere in Alsacia.

oră şi jumătate. Oamenii din vagon erau furioşi. Invectivele lor mă duceau cu gândul la inscripțiile vulgare din cabina telefonică: „Țară de căcat“, „Nu ne explică nimeni ce se petrece”, „încă una din grevele lor nenorocite”, „Să le privatizeze naibii odată”…

În cele din urmă, trenul a plecat şi, din cauza întârzierii, a ajuns la Paris abia la 10.30.

Şi acum?…

De la jumătatea drumului încolo, m-am gândit încontinuu la Candice Chamberlain.

Candice era o fată foarte drăguță şi foarte frumoasă, care locuia la o sută de metri de mine, în Harlem. Era mai mare ca mine, dar stăteam de vorbă adeseori când ne întorceam de la şcoală. Era o elevă bună, o fată atrăgătoare care voia să scape de acolo. Îmi împrumutase cărți, îmi dăduse sfaturi bune şi mă avertizase să nu-mi fac prea mari iluzii.

Totuşi, într-o zi, la puțin timp după ce a împlinit şaisprezece ani, s-a dus cu o gaşcă de băieți care locuiau în Batuner Appartments, un complex de locuințe sociale situat dincolo de 150th Street. Nu ştiu de ce ea, de obicei atât de rezervată şi de prudentă, s-a lăsat convinsă să meargă cu ei şi nici cum s-au întâmplat, mai exact, lucrurile. Tot ce ştiu este că tipii au ținut-o închisă într-un spațiu dezafectat plin de gunoaie din subsolul uneia dintre clădiri. Tot ce ştiu este că au violat-o rând pe rând, zile în şir, şi că polițiştilor le-a luat două săptămâni s-o găsească şi s-o elibereze.

După câteva zile de spitalizare, Candice s-a întors acasă, la părinții ei, pe 134th Street, lângă biserica episcopală. Din acel moment, mass-media s-a dezlănțuit. Zi şi noapte, reporteri, fotografi şi paparazzi au asediat casa familiei Chamberlain. În fiecare dimineață când plecam la şcoală, îi vedeam pe jurnaliştii şi pe cameramanii care filmau pentru a-şi ilustra intervențiile în direct la canalele locale şi naționale.

Tatăl lui Candice i-a rugat de mai multe ori pe jurnalişti să respecte durerea fiicei lor şi să plece, dar nimeni nu l-a ascultat. Candice era negresă, unul dintre violatori era alb. Comunitățile şi oamenii politici încercau să se folosească de o dramă care, după părerea mea, ținea mai mult de barbarie decât de vreo problemă rasială.

Aveam unsprezece sau doisprezece ani pe atunci şi acest episod mă traumatizase. Ce naiba căutau toți adulții aceia în fața casei ei? Erau oameni cu şcoală. Ce aşteptau strânşi în haită, înghesuiți în fața acelui gărduleț? Ce aşteptau scormonind prin pubelele trecutului, sperând să dea peste mărturia vreunui vecin, a vreunei vecine, a vreunui prieten din copilărie, pe care să-i toace, cărora să le scoată vorbele din context, pe care să-i manipuleze la infinit, delectându-se cu acel ulei grețos pe care l-ar pune ei înşişi pe foc? „E vorba de principiul libertății de a informa”, mi-a răspuns una dintre reporteriţele căreia i-am pus întrebarea într-o seară, când mă întorceam de la şcoală. Dar despre ce să informezi? O fată trăise ceva de neimaginat şi familia ei suferea alături de ea. Era nevoie de şi mai multă agresiune şi voaiorism? Chiar era nevoie de înregistrarea acelor imagini, care nu aveau alt scop decât să alimenteze conversații de cafenea şi să impresioneze un public pentru a vinde nişte

reclame idioate?

Şi ce trebuia să se întâmple se întâmplă. Într-o dimineață, doamna Chamberlain găsi corpul fiicei ei întins în cada plină cu o apă de culoarea sângelui. Candice îşi tăiase venele în timpul nopții. Din câte ştiu, prietena mea n-a lăsat nicio scrisoare pentru a-şi explica gestul, dar am crezut întotdeauna că a clacat când şi-a dat seama că nu va mai avea niciodată o viață normală. În ochii celorlalți, ea avea să fie mereu fata care fusese violată în gunoaiele din Baumer Appartments.

Înnebunit de durere, tatăl ei, Darius Chamberlain, îşi luase puşca şi ieşise pe terasă. Foarte calm, îşi încărcase arma şi, fără să se grăbească, trăsese de mai multe ori în mulțime, rănind-o grav pe jurnalista care îmi ținuse lecția despre „principiul libertății de a informa" şi ucigând un cameraman, care avea şi el doi copii.

Din ziua aceea, nu mai am nicio iluzie. Dementul ăla de Kieffer avea cărți. Era singura distracție pe care mi-o îngăduise: o bibliotecă micuță pe care o amenajase în celula mea pe nişte rafturi. Cărți vechi de filosofic şi psihologic, care fuseseră ale mamei lui. Doi ani, în afară de faptul că am scris puțin în nişte caiete pe care Kieffer mi le confisca de îndată ce le umpleam, n-am avut alt mod de a-mi petrece timpul decât lectura. Am citit şi răscitit unele cărți, astfel încât ştiam pe dinafară anumite pasaje: „Omul nu este nicidecum o ființă blajină, cu inima însetată de iubire", scria Freud în *Angoasă în civilizație.* Da, omul este cel mai aprig prădător al său. Omul este în război cu sine. În adâncul sufletului, omul este stăpânit de violență, agresivitate, impulsul de a ucide, voința de a-şi domina aproapele şi de a-l subjuga umilindu-l.

5.

Gara de Est. Scările rulante nu funcționează. Urcând treptele, mi-e greu să rezist mulțimii care mă calcă în picioare şi mă duce cu ea ca un val. Simt că leşin şi îmi găsesc refugiu în cafeneaua anostă a unui lanț de restaurante. Cum locul este înțesat de lume, sunt obligată să mă aşez la bar. Îmi chioră- ie stomacul. Înfulec o ciocolată şi doi croasanți. Pe obraji îmi curg lacrimi, dar încerc să mi le stăpânesc ca să nu-i atrag barmanului atenția. Si-asa sunt îmbrăcată ca naiba.

Şi acum?

Nu vreau să sfârşesc cum a sfârşit Candice, dar ştiu că nici eu nu voi mai putea să am vreodată o viață normală. În ochii celorlalți, voi fi mereu fata care a fost sechestrată şi violată mai bine de doi ani de un psihopat. Asta va fi eticheta mea. Pentru totdeauna. Voi fi ca o ciudățenie de la circ obligată să răspundă la întrebări. Ce vă făcea monstrul? De câte ori? Cum? Poliția va dori să ştie. Justiția va dori să ştie. Jurnaliştii vor dori să ştie. Eu voi răspunde, dar fiecare răspuns va atrage după sine altă întrebare. Ei vor cerc tot mai mult. Şi mai mult. Să mărturisesc tot. Iar şi iar.

Poate că, într-o bună zi, mă voi îndrăgosti. Voi întâlni un bărbat care mă va iubi, care mă va face să râd şi care îmi va respecta atât independența, cât şi

nevoia de a fi protejată, îmi place să cred asta. Să-mi imaginez întâlnirea noastră, ca într-un film. Se va întâmpla când mă voi aştepta mai puțin, în fine, aşa mi-l imaginez eu în mintea mea. Şi va veni momentul când va afla cine sunt. Fata răpită de Kieffer. O etichetă care le eclipsează pe toate celelalte. Şi poate că o să mă iubească şi după, ba chiar mai mult ca înainte. Cu mai multă compasiune şi mai multă milă. Dar eu nu vreau mila asta. Nu vreau să fiu fata din ochii celorlalți.

Tremur. Mi-e frig. Deja nu-mi mai simt evadarea ca pe o victorie şi o eliberare. Sunt puternică. Pot să trec peste tot ce s-a întâmplat. Am îndurat doi ani de infern. Nu vreau să ajung din nou un animal speriat. După ce am fost prada unui psihopat, nu voi schimba cu niciun preț un infern cu altul.

Mi se închid ochii. Sunt epuizată. Efectul fizic şi psihologic a ceea ce am trăit în ultimele ore. Aşezată pe taburetul meu, mă chinui să nu mă prăbuşesc. Îmi vine din nou în minte imaginea mamei mele şi iarăşi îmi dau lacrimile. Nu cunosc împrejurările morții ei, dar ştiu deja că, într-un fel, eu am ucis-o.

Timpul s-a dilatat. Nu mai am repere. În mintea mea, unele lucruri sunt clare, altele, total confuze.

Deodată, pe ecranul televizorului suspendat într-un colț al cafenelei, zăresc nişte imagini care-mi par suprarealiste. O

adevărată halucinație. Mă frec la ochi şi ciulesc urechea ca să-l aud pe crainicul de la postul de ştiri:

„Descoperire macabră în Alsacia, unde un incendiu mare a izbucnit azi-dimineată într-o locuință din Pădurea Petite Pierre, în apropiere de Saverne.

Alertați de un jandarm, pompierii au acționat eficient ca să stingă flăcările, care începeau să se extindă spre zonele împădurite din jur. Ancheta rămâne să determine cauzele incendiului, după intervenție pompierii descoperind cel puțin patru cadavre în respectiva casă, proprietate a lui Heinz Kieffer, un arhitect german care…“

Mi se sfâşie inima. În gât mi se pune un nod care mă împiedică să respir.

Să fug.

Pun o bancnotă pe bar şi mă ridic fără să mai aştept restul. Îmi iau geanta şi ies din cafenea.

Claire Carlyle nu mai există.

De acum înainte, sunt altcineva.

A treia zi, dimineața
Cazul Joyce Carlyle

14
Angel Falls

Cel care se teme de ape să rămână pe țărm.
Pierre DE MARBEUF

1.

Noaptea fusese scurtă.

Fragmentat, agitat, frământat, somnul meu nu depăşise ora 6.00. Odată trezit, după un duş care îmi dăduse un pic de tonus, închisesem uşa glisantă care separa camera – în care fiul meu continua să doarmă – de un salonaş cu bovindou, care străjuia apele încă închise la culoare ale fluviului Hudson. Acolo mi-am făcut un espresso, apoi mi-am deschis laptopul şi mi-am verificat telefonul. Caradec încercase să dea de mine şi îmi lăsase un mesaj. Am încercat să-l sun, dar a intrat căsuța vocală. *Fir-ar să fie!* De ce nu răspundea Marc? Eram mai mult indignat decât îngrijorat cu adevărat. Caradec nu era un fan al telefonului mobil. Din cât îl cunoşteam, ar fi fost chiar în stare să-şi uite încărcătorul la Paris când plecase să investigheze în estul Franței.

Am terminat dintr-o înghițitură restul de cafea, cu care am luat şi un paracetamol. Îmi țiuiau urechile, ca şi cum zecile de întrebări care mă chinuiseră în timpul somnului ar fi revenit acum, izbindu-mi-se de pereții craniului.

Aşezat în fața laptopului, la lumina zorilor, speram ca netul să mă ajute să fac lumină. Google. Prima căutare: „May Soo-yun“, detectivul de la NYPD care condusese ancheta despre moartea lui Joyce. Din câteva clickuri, am înțeles că polițista nu mai era polițistă. May părăsise poliția la începutul anilor 2010. Acum lucra ca purtător de cuvânt la Transparency Project, o puternică organizație non-profit cunoscută pentru asistența juridică pe care o oferea victimelor erorilor judiciare.

I-am găsit uşor adresa de e-mail pe site-ul Transparency şi i-am trimis un mesaj, solicitându-i o întâlnire. Ca să-i reîmprospătez memoria, i-am amintit în linii mari, în câteva cuvinte, de cazul Joyce Carlyle, la care lucrase în urmă cu nouă ani. Nu mă bazam pe un răspuns rapid – ba chiar, cel mai probabil, n-avea să-mi răspundă deloc –, dar era de datoria mea să încep cu asta.

A doua căutare: *New York Herald,* ziarul pentru care lucra Florence Gallo, jurnalista care se pare că o contactase pe Joyce la câteva zile după răpirea lui Claire. Şi a doua surpriză: cotidianul nu mai apărea. Victimă a crizei presei, *New York Herald* dispăruse din chioşcuri în 2009. După ce cunoscuse perioada de glorie în anii 1970, ziarul începuse să acumuleze datorii. În ciuda mai multor restructurări, nu supraviețuise dificultăților de pe piața publicitară şi, în cele din urmă, criza financiară îi venise de hac.

Uitându-mă mai atent, am văzut că site-ul cotidianului mai exista totuşi, permițând consultarea arhivelor, fără a mai publica însă articole noi. Alan

Britiges, fostul redactor-şef, şi o mică parte dintre jurnalişti fondaseră între timp un ziar exclusiv on-line. Finanțat prin abonamente, #Wintersun era un soi de Mediapart[31] american, specializat în jurnalismul politic de investigații. Gândindu-mă mai bine, mi-am amintit că auzisem deja de Alan Bridges şi de site-ul lui când, pe urmele afacerii Snowden, #Wintersun publicase documente furnizate de alți avertizori de integritate cu privire la supravegherea electronică de masă orchestrată de NSA.

Am tastat „Florence Gallo" în motorul de căutare al ziarului *Herald* ca să văd ce anchete făcuse după articolele care apăruseră despre Joyce.

Cel mai recent rezultat mă înspăimântă.

Jurnalista murise.

2.

Incredibil…

Mă foiam pe scaun. În arhivele on-line ale cotidianului *Herald*, anunțul decesului lui Florence apărea sub forma unui text scurt, publicat în ediția din 27 iunie 2005:

Cu profundă durere, vă facem cunoscută moartea neaşteptată a prietenei şi colegei noastre Florence Gallo în urma unui accident de BASE jumping.

Florence avea douăzeci şi nouă de ani. Trăia prin şi pentru meseria ei. Nu-i vom uita niciodată entuziasmul, buna dispoziție, energia, intuiția şi hotărârea, care făceau din ea o femeie şi o jurnalistă de excepție.

Toți membrii redacției noastre sunt copleşiți de durere. Prezentăm condoleanțe familiei sate şi celor care o iubeau.

Articolul era ilustrat cu o fotografie uimitoare. Cu părul de un blond solar şi debordând de tinerețe, cu cizme peste genunchi şi şort de piele, Florence poza pe motocicleta ei. O copie aproape perfectă a lui Brigitte Bardot de la sfârşitul anilor 1960, perioada Harley Davidson şi Roger Vivier.

Şi eu eram şocat. Tocmai când mă gândeam că găsisem, în sfârşit, pe cineva care ar fi putut să mă ajute substanțial, aflam, iată, că murise.

Cu mintea asaltată de întrebări, mi-am mai făcut o cafea. M-am aşezat iar în fata ecranului şi am deschis mai multe ferestre de browser, ca să pot căuta în paralel. Ştiam că informația era acolo, la un click distanță.

În prima etapă, am adunat suficiente informații ca să schițez o biografie a ziaristei. De naționalitate elvețiană, Florence prinsese gustul jurnalismului de timpuriu. Tatăl ei era reporter sportiv la *Matin* şi mama ei realizase mult timp o emisiune culturală la postul de radio RTS. Făcuse liceul la Geneva, apoi, la nouăsprezece ani, făcuse practică în diferite redacții, printre care *24 heures,* cotidianul cantonului Vaud. În paralel, urmase studii la CRFJ, Centrul Romand de Formare a Jurnaliştilor. În 2002, lucrase un an la Londra pentru postul de economie Bloomberg TV, apoi traversase Atlanticul şi se stabilise la

[31] Unul dintre puținele ziare franțuzești exclusiv on-line.

New York, unde redactase, mai întâi, articole pentru *France-Amerique,* jurnalul francofon al Statelor Unite, după care intrase în redacția *New York Herald* în 2004.

A doua fereastră. Google Imagini. Toate fotografiile lui Florence disponibile on-line înfățișau o fată drăguță, sportivă, sănătoasă, mereu în mișcare, mereu cu zâmbetul pe buze. O frumusețe accesibilă, lipsită de aroganță, care inspira simpatie. O femeie care semăna un pic cu articolele pe care le scria. Am descărcat câteva zeci: multe portrete, articole de fond şi anchete despre viața politică, chestiuni sociale, probleme de societate. Fără exagerări, scurt şi la obiect. Scriitura ei curgea bine şi era echilibrată. Binevoitoare fără să fie indulgentă. Lipsită de concesii, dar şi de cinism. Puse cap la cap, articolele ei schițau un New York polivalent, complex, caleidoscopic. O societate americană uneori debusolată şi în suferință, dar străbătută de energie şi cu privirea spre viitor. Şi, lucru de netăgăduit, Florence iubea oamenii. Empatiza cu protagoniştii articolelor sale aşa cum unii romancieri pot empatiza cu personajele lor.

Citindu-i textele, am încercat să ghicesc ce anume o lega de Joyce. Cum se cunoscuseră cele două femei? Oare Florence o contactase pe Joyce sau invers? Intuiția îmi spunea că era a doua variantă. După ce fiica ei fusese răpită, văzând că şansele de a o găsi în viață scădeau, Joyce se hotărâse să solicite ajutorul presei. Ce urmărea, mai exact? Nu ştiam încă, dar eram gata să pun pariu că alesese, pur şi simplu, un om ale cărui articole îi plăceau.

O pagină nouă de net. Păstrasem la sfârşit ceva ce totuşi îmi sărise în ochi imediat. Cel mai tulburător adevăr: data morții lui Florence – atât de apropiată de cea a lui Joyce, încât mi-era greu să cred că ar fi putut fi doar o întâmplare. Am început să caut informații mai detaliate, temându-mă totodată de ce aveam să descopăr. Acum nu mai era vorba doar despre dispariția sau despre răpirea femeii pe care o iubeam. Era poate vorba despre descoperirea adevărului în cazul unor crime în serie rămase nepedepsite: Joyce, Florence, alții, de ce nu…

În adâncurile internetului, am dat peste un articol mai detaliat despre moartea lui Florence Gallo. O ştire apărută într-un ziar local din Virginia, *Fayette Tribune*:

FAPT DIVERS

O tânără a fost găsită moartă ieri-dimineață, duminică, 26 iunie, în zona Silver River Bridge Park (West Virginia).

Potrivit direcțiunii parcului, victima – domnişoara Florence Gallo, o jurnalistă newyorkeză – şi-a ratat, din câte se pare, exercițiul de BASE jumping, o formă extremă de paraşutism care constă în a sări dintr-un punct fix, nu dintr-un avion. Autoritățile au fost anunțate de nişte excursionişti, care au găsit trupul sportivei în apropiere de malul râului. Florence Gallo cunoştea bine regiunea şi era o practicantă experimentată de BASE jumping. În trecut, efectuase mai multe salturi de pe structura de oțel a Silver River Bridge, mai ales în timpul demonstrațiilor de BASE jumping organizate în cadrul festivităților de Ziua Podului.

De data aceasta, a fost vorba despre un salt fără martori, care s-a desfăşurat

în afara sectoarelor autorizate pentru practicarea acestei activități. Ancheta a fost încredințată biroului şerifului din comitatul Fayette. Pista accidentului este privilegiată deocamdată. Potrivit primelor constatări, paraşuta domnişoarei Gallo nu s-a deschis dintr-un motiv care urmează a fi elucidat.

M-am uitat la câteva fotografii cu podul. Silver River Bridge era un loc celebru în cercurile amatorilor de sporturi extreme. Situată în Munții Apalaşi, impresionanta structură de oțel trecea pe deasupra cursului de apă la o înălțime de peste trei sute de metri. Faptul că cineva putea sări cu paraşuta de acolo îmi dădea fiori.

Mult timp, podul fusese mândria regiunii, înainte să fie închis circulației la mijlocul anilor 1990, după mai multe alerte de securitate. Cu toate acestea, era întreținut în continuare şi rămânea deschis excursioniştilor şi celor care vizitau Silver River Park. Salturile de BASE de pe tablierul podului erau autorizate, dar supuse unei supravegheri stricte şi unor măsuri de siguranță drastice, pe care era evident că Florence Gallo nu le respectase.

Am căutat în arhivele ziarului ca să aflu dacă ancheta fusese continuată, dar n-am găsit nimic. O nouă pagină de căutare, site-ul #Wintersun. Completând un formular, puteai trimite un e-mail redactorului-şef, Alan Bridges. Nu aşteptam nimic deosebit de la el, dar mi-am încercat norocul din nou şi i-am propus să ne întâlnim, ca să-mi împărtăşească amintirile pe care le avea despre Florence Gallo.

Tocmai trimisesem mesajul, când mi-a sunat mobilul. Alexandre. Acum era 9.30 la New York, adică 15.30 în Franța.

— Salut, Alex.

— Salut, vere. Sunt în pauză şi am profitat ca să te sun.

— Apreciez. Veşti bune?

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat.

— Din păcate, nu. De ce ne temeam n-am scăpat. Noaptea trecută, spre dimineață, lui Clotilde Blondel i s-a depistat un hematom.

— Fir-ar să fie…

— A fost operată de urgență, acumularea de sânge era masivă şi localizată într-un loc periculos. Operația în sine n-a decurs rău, dar prietena ta era în detresă respiratorie. Momentan, e tot în comă.

— O mai tii sub observație?

— Stai liniştit, mă ocup.

Abia închisesem, că am descoperit două e-mailuri pe care le primisem aproape în acelaşi timp. May Soo-yun şi Alan Bridges păreau să se fi vorbit: contrar oricărei aşteptări, îmi stăteau la dispoziție şi mă primeau când voiam. Am stabilit cele două întâlniri pentru mai târziu, în cursul zilei, punându-mi totodată întrebări în legătură cu rapiditatea şi sinceritatea cu care mi-au răspuns. Teoretic, niciuna dintre aceste două persoane publice n-avea vreun motiv întemeiat să mă ajute. Singura explicație era că încercau să afle ce ştiam *eu* despre acest caz…

Ora 9.30. În mod evident, fiul meu se săturase de atât somn. De partea cealaltă a uşii care ne despărțea, îi auzeam fericit şi amuzat gânguritul. Încerca

să fredoneze o versiune onomatopeică destul de convingătoare a piesei *Get Back* de la Beatles, cântecul lui preferat din ultimele două săptămâni. Am deschis uşa pentru a-i fura nişte zâmbete în timp ce sunam la recepţie să chem o bonă. Cu siguranţă în mare formă, Theo continuă cu o variantă proprie a *Papaoutai*[32]. În următoarea jumătate de oră, nu m-am ocupat decât de el: baie, toaletă completă cu săpun de Marsilia, scutec, body, haine curate care miroseau a lavandă.

— Bicuit! Bicuit!

Imediat în picioare, Flămânzilă jinduia deja la o cutie de Oreo, pe care o reperase într-un coşuleţ de lângă minibar.

— Nu, nu, nu biscuiţi acum. E timpul pentru biberon. Hai, repede! O să-l bem jos.

— Hai, 'epede! repetă el.

Ne-am pus într-o geantă toate lucrurile şi, înainte să închid uşa, mi-am verificat în minte lista cu ce nu trebuia să uit. Fifi: luat! Biberon: luat! Bavețică: luat! Cartea cu T'choupi: luat! Maşinută: luat! Scutece de schimb: luat! Şervetele umede: luat! Batiste din hârtie: luat! Creioane colorate: luat! Carte de colorat: luat!

Liniştit, am ieşit pe culoar. Tocmai luasem liftul când… „Taţi, suzi." Ei, drăcie, uitasem nenorocita aia de suzetă.

— Nu puteai să spui înainte, nu?

Supărare. Lacrimi de crocodil pentru impresia artistică. Refuzul meu să-mi recunosc greşeala:

— Încetează cu circul, şmecherule!

Întors în cameră, cinci minute pentru găsit suzeta (sub pat, plină de praf), spălat suzetă, alertă miros suspect, verificat, confirmat dezastru, oftat adânc, din nou schimbat scutec, foame, psihodramă, culpabilitate, negocieri de tot felul. Pierdere fenomenală de timp. Lift *again.* Profităm de oglindă ca să ne aranjăm părul. Eu, apoi el. Un zâmbet şi totul e bine. El, apoi eu.

Era trecut de 10.00 când liftul a ajuns jos. În aceeaşi clipă, în partea cealaltă a holului, uşa grea de la intrarea în hotel s-a deschis şi în cadrul ei a apărut o figură impozantă. Chipul lui Theo s-a luminat.

— Mac! Mac! strigă el, arătând cu degetul spre un client din mijlocul holului.

Am întors capul şi m-am încruntat. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, dar eram extrem de uşurat: Marc Caradec venise după mine la New York!

3.

— Ploua cu găleata. Eram singur în maşină, în mijlocul buruienilor înalte de pe drumul ăla, care în spatele meu se înfunda. Înarmată cu o puşcă, o siluetă întunecată a ţâşnit din 4x4 şi a luat-o spre mine prin ploaie.

Aşezaţi la o masă din curtea interioară a hotelului, eu şi Caradec discutam de jumătate de oră. Făcuserăm schimb de informaţii. Încă o dată, acestea se

[32] Titlul unei melodii a lui Stromae, al cărei titlu echivalează fonetic cu „*Papa, ou t'es*" („Tată, unde eşti?").

confirmau şi se completau în mod neaşteptat, aruncând asupra trecutului lui Claire şi al mamei ei lumini complementare din ce în ce mai dramatice.

— Omul a îndreptat arma spre mine, continuă Marc. Farurile erau aprinse şi l-am văzut bine. Un fizic atipic, statură scundă şi îndesată, păr lung şi ruginiu şi o barbă deasă. Era la trei metri de mine, cu degetul pe trăgaci.

În timp ce-i sorbeam cuvintele, Caradec se opri ca să-l şteargă pe Theo la gură. Pe scaunul lui înalt, fiul meu dădea impresia că ne urmăreşte conversaţia atent, devorând o tartină cu ricotta.

— A tras şi mi-a făcut ţăndări parbrizul, continuă Marc. Am simţit glonţul şuierând la câţiva milimetri de tâmplă.

— Şi apoi?

Mă lipisem de scaun, eram uluit de proporţiile pe care le lua ancheta.

Caradec ridică din umeri luând o gură de cappuccino.

— Tu ce crezi? Nu l-am mai lăsat să tragă a doua oară. De frică, m-am băgat sub volan. Torpedoul se deschisese din cauza împuşcăturii şi pistolul îmi alunecase pe podea. L-am luat şi am tras. Era care pe care şi, de data asta, norocul a fost de partea mea.

În vreme ce eu simţeam fiori reci pe şira spinării, Marc nu părea foarte afectat de aventura lui. Totuşi, îl cunoşteam suficient de bine şi ştiam că, în spatele figurii împietrite, se ascundea un om sensibil şi zbuciumat, conştient de fragilitatea vieţii.

— T'soupi! T'soupi!

Faţa lui Theo, plină de ricotta, cerea exemplarul personal din *T'choupi fait des betises.*

Am căutat în geantă şi i-am întins cartea. Ce mi-a mărturisit Caradec apoi m-a lăsat cu gura căscată:

— Tipul ăsta nu-mi era necunoscut, a continuat el. Era poliţai. Îl întâlnisem cu mult timp în urmă. Pe atunci, lucra la Brigada de Protecţie a Minorilor, unde toată lumea îi spunea „Tăietorul de lemne", dar numele lui adevărat era Stephane Lacoste.

Mi se puse un nod în gât. Nu-mi venea să cred că prietenul meu Caradec omorâse un om. Eram uluit şi îngrozit de ce declanşasem. Şi când te gândeşti că totul începuse cu o simplă ceartă. O ceartă pe care eu o începusem. Doar fiindcă eram gelos. Doar fiindcă eram suspicios faţă de trecutul femeii cu care urma să mă căsătoresc.

Marc mă trezi din nou la realitate:

— Am verificat maşina, l-am controlat şi pe individ, dar n-am găsit nimic. Nicio urmă a lui Claire. Niciun indiciu. Probabil Lacoste era foarte precaut, pentru că nu avea nici telefon.

— Fir-ar să fie! Poliţia o să ajungă, până la urmă, la tine, Marc.

El clătină din cap.

— Nu, nu cred. Mai întâi, fiindcă nu vor recupera glonţul pe care l-am tras. Am aşezat cadavrul pe scaunul şoferului şi am pus de un grătar de toată frumuseţea. Maşina era furată, sunt sigur. Aşa că din Stephane Lacoste nu se va mai găsi decât un corp carbonizat. Înainte să-l identifice, vor trebui să obţină o amprentă dentară, şi asta va dura al dracu' de mult.

— Şi maşina ta?

— Ai dreptate, asta-i partea cea mai delicată. Nu puteam să merg prea mult cu parbrizul zob. Am condus cu prudență zece kilometri până la Châlons-en-Champagne. Acolo am şutit o maşină ca pe vremuri, frecând cablurile. O rablă, o să zici: un Renault Supercinq din 1994. Ştiai că mai există? Trebuie să fi costat vreo 200 de curo pe L'Argus…

— Dar o să-ți găsească Range Roverul.

— Nu-ți face griji, l-am rugat pe un prieten mecanic să se ducă după el. La ora asta, hârbul meu se face iar o frumusețe la Paris.

Am închis ochii pentru a mă concentra. Erau lucruri pe care trebuia să le pun cap la cap.

— Polițistul ăsta, Stephane Lacoste, ce legătură crezi că are cu dispariția lui Claire?

Marc îşi scoase carnețelul din buzunar şi îl răsfoi.

— Drept să-ți spun, habar n-am. Am dat o serie de tele- foane-n aeroport ca să înțeleg mai bine parcursul lui Lacoste. În primii ani, a făcut parte din BRP Orleans, apoi a trecut pe la BPM[33] şi pe la PJ Versailles. A urmat mereu, pas cu pas, traseul unui alt polițist, căpitanul Richard Angeli. După spusele unora dintre foştii mei colegi, Angeli a încercat să-l ia cu el la BRI Paris, dar Lacoste a picat probele de admitere.

M-am foit pe scaun.

— Stai aşa! Ştiu numele ăsta, Richard Angeli! L-am auzit foarte recent.

Am încercat să-mi amintesc, dar creierul îmi mergea în gol.

— Cu ce ocazie?

— Nu mai ştiu exact. O să-mi amintesc. Ție nu-ți spune nimic?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată. Dar, din câte am înțeles, tipul a avut o ascensiune fulgerătoare. La patruzeci de ani abia, are un trecut de toată lauda. Trebuie să fie un polițist bun. Nu ajungi căpitan la Antigang din întâmplare. Mai ales la…

Am sărit deodată de pe scaun şi i-am smuls, surescitat, cartea din mâini fiului meu.

Surprins, Theo a izbucnit în plâns şi s-a refugiat în brațele lui Marc. Am dat paginile nerăbdător, până am găsit însemnările pe care le făcusem în taxi, pe drumul spre aeroport.

— Ştiu cine era Richard Angeli! am zis eu arătându-i cartea lui Caradec. Era iubitul lui Marlene Delatour. Polițistul tânăr de la Brigada Criminalistică din Bordeaux care a lucrat la cazul Carlyle în 2005.

Caradec procesă informația, apoi emise o ipoteză.

— Şi dacă era el?

— El?

— Detectivul pe care l-a angajat Joyce în secret. Ce om mai potrivit decât un polițai francez care lucrează deja la caz, pentru a dobândi acces la toate informațiile şi a investiga în paralel?

---

[33] Brigade de Recherche et d'Intervention - Brigada de Investigație şi Intervenție, unitate a Poliției Judiciare (PJ), supranumită şi „Antigang".

Scenariul nu era absurd. Am încercat să mi-o închipui pe Joyce recrutându-l în mare secret pe acest polițist tânăr şi promițător. Dar prin intermediul cui? Şi, dacă ancheta nu scosese atunci nimic la lumină, de ce dădeam azi peste urma lui Angeli şi a locotenentului său, Stephane Lacoste?

— *Hello, Theo, how are you, adorable young boy?*

Am ridicat capul. Marieke, bona fiului meu, tocmai aterizase în patio. La fel de fandosită, era îmbrăcată cu o rochie mulată din bumbac imprimat şi dantelă care, dat fiind că era perioada *fashion week*, te putea face să te gândeşti că tocmai fugise de pe podium.

Lui Theo nu-i trebui mult să-şi recapete buna dispoziție. Cu un zâmbet strengăresc în colțul gurii, făcea frumos în fața splendidei nemțoaice.

M-am uitat la ceas şi am plecat. Era timpul să mă întâlnesc cu Alan Bridges.

15
Cazul Joyce Carlyle

Iubeşte-mă mai mult ca înainte, pentru că sunt tristă.
George SAND

1.

Sediul #Wintersun ocupa un etaj întreg din clădirea Flatiron, celebra clădire newyorkeză pe care o recunoşteai după forma triunghiulară care te ducea cu gândul la un fier de călcat. În soarele dimineții târzii, ornamentele ca nişte coloane ale fațadei de calcar dădeau clădirii un aer de templu grecesc.

În interior, birourile #Wintersun semănau cu cele ale unei companii startup care făcuse destui bani pentru a-şi permite serviciile unui designer renumit. Toți pereții despărțitori dispăruseră pentru crearea unui spațiu de lucru deschis, organizat în jurul unor zone de socializare informale. Un parchet cu nervuri, aproape alb, se întindea între mesele din lemn, taburetele, canapelele joase şi scaunele Eames multicolore.

În mijlocul încăperii, în spatele unui bar, oficia un *ba- rista,* care făcea nişte cappuccino spumoase. Mai departe, câțiva angajați se întreceau la o masă de ping-pong şi la una de foosball. Media lor de vârstă nu depăşea, probabil, douăzeci şi cinci de ani. Unii păreau chiar elevi care mai aveau puțin până la bac. În privința stilului, găseai tot ce voiai. De la hipsteri bărboşi la clone ale lui Zuckerberg, în cazul băieților, în timp ce fetele oscilau între uniforma tip geacă de piele şi rochie cu floricele de la un second-hand din Williamsburg şi lookuri mai sofisticate, care aminteau de fotografiile pe care le postau unele bloggerițe de modă.

Cu celularul lipit de palmă şi laptopul pe genunchi, lumea asta minunată butona, mâncând semințe germinate şi chipsuri de leale din boluri mari de salată aranjate pe mese. Ceva nu înceta să mă uimească: cum depăşea realitatea adeseori caricatura.

— Mă scuzați pentru întârziere, e nebunie pe-aici de trei zile!

Alan Bridges ne-a întâmpinat într-o franceză aproape perfectă.

L-am salutat, la rândul meu, şi i l-am prezentat pe Caradec ca pe un fost polițist de elită care mă ajuta în anchetă.

— Iubesc mult Franța, zise el strângându-ne mâna. Am făcut un an de facultate la Aix-en-Provence când aveam douăzeci de ani. A trecut o veşnicie de-atunci. Giscard d'Estaing tocmai fusese ales preşedinte, imaginați-vă!

La vreo şaizeci de ani, dichisit, redactorul-şef de la #Wintersun era îmbrăcat cu o cămaşă albă, pantaloni de pânză deschişi la culoare, haină lejeră de tweed şi pantofi sport din piele. Cu silueta lui atletică, vocea caldă şi charisma incontestabilă, Alan Bridges semăna cu omonimul său, actorul Jeff Bridges.

Era destul de amuzant, fiindcă citisem pe net că adevăratul său nume era Alan Kowalkowski şi că îşi luase acest pseudonim la şaptesprezece ani, când scria pentru ziarul facultății.

— Haideți cu mine, propuse el poftindu-ne în singurul spațiu închis de pe etaj.

De fiecare dată când venisem la New York şi trecusem prin fața clădirii Flatiron, mă întrebasem cum este în interior acest ciudat zgârie-nori, şi nu eram dezamăgit. Situat într-o încăpere triunghiulară, lungă şi îngustă, biroul lui Bridges avea o vedere spectaculoasă spre Broadway, Fifth Avenue şi Madison Square Park.

— Luați loc, ne invită el. Un ultim telefon şi al dumneavoastră sunt. Lucrurile au cam luat-o razna din cauza Convenției.

Era imposibil să nu fi remarcat. Prevăzută inițial la Minneapolis, Convenția Republicană fusese mutată în ultima clipă la New York din cauza unui risc mare de uragan în Minnesota. Începuse în urmă cu două zile pe arena Madison Square Garden şi trebuia să se încheie în seara aceea cu discursul lui Tad Copeland, care tocmai câştigase cursa pentru învestitura republicană.

Pe ecranele plate a trei televizoare fixate pe pereți, care erau date în surdină pe canale de ştiri, rulau imagini cu diferiți tenori ai partidului: Jeb Bush, Carly Fiorina, Ted Cruz, Chris Christie, Tad Copeland.

Aruncând o privire pe masa de lucru a lui Bridges – de fapt, o uşă patinată veche, din lemn masiv, pusă pe două capre metalice folosite pe şantier –, am zărit printat articolul meu de pe Wikipedia, pe care se pare că jurnalistul îl adnotase cu seriozitate.

În timp ce Bridges încerca să obțină un interviu în exclusivitate cu candidatul republican, mi-am luat libertatea să fac câțiva paşi prin încăpere.

De inspirație budistă şi taoistă, biroul era original. Sobrietate, simplitate, punerea în valoare a imperfecțiunilor şi a uzurii: se simțea că cel care îl concepuse se lăsase ghidat de principiile *wabi-sabi.*

Pe o etajeră rustică, într-o ramă minimalistă, era o poză cu Bridges şi Florence Gallo ținându-se de mână în Battery Park. Era singura fotografie din toată încăperea. Deodată, evidența îmi sări în ochi: Florence şi Bridges fuseseră amanți! Acesta era singurul motiv pentru care redactorul-şef acceptase să mă primească. Dovadă era fotografia: Florence era iubirea pierdută, absenta la care încă se gândea probabil în fiecare zi.

Genul de imagine sfâşietoare care îmi amintea cât de mult detestasem, o lungă perioadă, aparatele foto, aceste necruțătoare maşini de nostalgie. Miile lor de clicuri înşelătoare încremeneau instantaneu o spontaneitate deja dispărută. Mai rău, ca puştile cu țeavă dublă, de multe ori ele nu-şi atingeau ținta decât peste ani, dar nimereau întotdeauna în inimă. Pentru că, în viața multor oameni, nimic nu este mai puternic decât trecutul, inocența pierdută şi iubirile îngropate. Nimic nu ne emoționează mai tare ca amintirea ocaziilor pierdute şi parfumul fericirii pe care am lăsat-o să scape.

Acesta era un alt motiv pentru care îmi dorisem să fiu tată. Să ai un copil este antidotul acestei nostalgii şi al acestei prospețimi veştejite. Să ai un copil te obligă să te lepezi de un trecut prea greu, singura condiție ca să poți merge

mai departe. Să ai un copil face ca viitorul lui să devină mult mai important decât trecutul tău. Să ai un copil înseamnă să fii sigur că trecutul nu va mai învinge niciodată viitorul.

2.

— Sunt al dumneavoastră, ne spuse Bridges închizând telefonul. V-am citit e-mailul cu interes, domnule Barthelemy, dar n-am înțeles de ce vă interesează Florence Gallo.

Am hotărât să n-o iau pe ocolite, ca să câştig timp.

— Nu v-ați gândit niciodată că accidentul lui Florence ar fi putut să fie o înscenare?

În timp ce jurnalistul se încrunta, Caradec insistă răspicat:

— Nu v-ați gândit niciodată că Florence ar fi putut să fie *asasinată?*

Stupefiat, Bridges clătină din cap.

— Nici măcar o clipă nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, zise el categoric. Din câte ştiu, ancheta a confirmat fără dubii ipoteza accidentului. Florence mergea de multe ori acolo ca să sară atunci când era deprimată şi voia să uite de toate. Maşina i-au găsit-o în parc, la câțiva metri de pod.

— Şi paraşuta care nu i s-a deschis a fost doar o chestie de ghinion?

— Încetați cu tâmpeniile. Nu sunt specialist în BASE jumping, dar e genul de accident frecvent în astfel de sporturi. Şi apoi, dacă vrei să ucizi pe cineva, există modalități mai la îndemână decât să-l arunci de pe un pod într-un colț uitat de lume din Virginia, nu?

— Cine ar fi putut să-i vrea răul?

— Într-atât încât s-o omoare? Nimeni, din câte ştiu eu.

— Vă amintiți la ce lucra Florence atunci când a murit?

— Nu prea, dar nu era nimic exploziv.

— Nu vâna subiecte de senzație?

— Nu tocmai. Să zicem mai degrabă că subiectele de senzație veneau la ea. Pentru că îmbina forța de persuasiune cu înțelegerea. Florence era specială. O fată genială, într-adevăr. Inteligentă, independentă, dotată cu o empatie veritabilă, pentru care etica nu era vorbă goală. Avea o eleganță rar întâlnită în meseria asta, o chestie un pic *old school,* un pic de modă veche.

Păstră tăcerea câteva secunde, apoi aruncă o privire spre fotografie. Ochii îi luceau. Când îşi dădu seama că observasem cât de tulburat era, preferă să nu-şi ascundă sentimentele.

— O să fiu foarte sincer cu dumneavoastră şi, de altfel, nu este un secret pentru nimeni. Pe vremea aceea, eu şi Florence aveam o relație. Şi ne iubeam.

Oftă, apoi se prăbuşi. În zece secunde, îmbătrânise cu zece ani.

— Era o perioadă complicată pentru mine, reluă el. Eu şi Carrie, soția mea, aveam deja un copil de patru ani, iar ea era însărcinată în opt luni. N-aveți decât să mă considerați un nemernic sau cum doriți dumneavoastră, dar asta este. Da, o iubeam pe Florence, da, aveam de gând să-mi părăsesc soția însărcinată pentru ea. Pentru că era femeia pe care o aşteptasem întotdeauna.

Persoana aceea potrivită care apărea, în sfârşit, în viaţa mea. Din păcate, nu în cel mai bun moment…

În timp ce-l ascultam, am simţit pentru Bridges o reală simpatie. După un scurt moment de tristeţe, o flacără se reaprinsese în ochii jurnalistului. Amintirea lui Florence trebuie că era atât de vie, încât nu-i luase mult s-o trezească.

— Domnule Barthelemy, de ce vă interesează Florence? întrebă el din nou.

În timp ce mă pregăteam să răspund, Caradec mă avertiză cu o privire, care mă opri brusc. Şi avea dreptate. Bridges era un vulpoi bătrân din presă şi avea la dispoziţie o armată de anchetatori. Încă o vorbă şi secretul lui Claire ar fi ieşit la iveală. Aşa că nu m-am grăbit şi m-am gândit mai bine cum să formulez înainte să-i dau un răspuns.

— Avem motive serioase să credem că moartea lui Florence n-a fost un accident.

Alan Bridges oftă:

— Domnilor, cred că ne-am jucat destul. În meseria asta, regula e informaţie contra informaţie. Eu vi le-am împărtăşit pe-ale mele. Acum e rândul dumneavoastră. Ce-aveţi în desagă?

— Vă pot spune ce ancheta Florence atunci când a murit.

Aproape fără voia lui, redactorul-şef încleşta pumnii atât de tare, încât îşi înfipse unghiile în carne. Informaţia asta îl interesa şi îi era greu să ascundă acest lucru. Marc simţi că raportul de forţe putea să se răstoarne în favoarea noastră.

— Să. Ştiţi că. Suntem în aceeaşi tabără, îl asigură el. A celor care caută adevărul.

— Fir-ar să fie, dar despre ce adevăr vorbiţi?

— O să ajungem şi acolo, dar înainte lăsaţi-mă să vă pun o ultimă întrebare. Aţi spus adineauri că Florence obişnuia să se ducă să sară cu paraşuta când era cu moralul la pământ.

— Aşa este.

— Ce vă face să credeţi că era deprimată în acel weekend?

Un nou oftat. De data asta, amintirile nu erau doar dificile, ci şi dureroase.

— Cu două zile înainte să moară Florence – era într-o vineri –, soţia mea a descoperit relaţia noastră. La începutul după-amiezii, Carrie a venit la redacţie, cu burta la gură, furioasă foc. A urlat la mine de faţă cu toţi angajaţii. Zicea că o umilisem şi că o să-şi taie venele acolo, în faţa mea. Când a văzut-o pe Florence, a sărit la ea, apoi i-a vandalizat biroul, a răsturnat tot ce se putea, a dat cu calculatorul de perete. Cu o asemenea violenţă, încât i s-a făcut rău şi a trebuit s-o ducem la spital, unde a născut prematur.

Povestea asta m-a lăsat cu gura căscată. În viaţa fiecărui om apare, într-o bună zi, un astfel de seism: momentul acela în care sentimentele devin nişte beţe de chibrit aprinse în mijlocul unei păduri uscate. Preludiul unui incendiu care ne poate distruge din temelii şi conduce spre prăpastie. Ori spre renaştere.

— Când aţi vorbit ultima dată cu Florence?

Caradec nu-şi pierdea firul ideilor. Se simţea în largul lui când făcea un interogatoriu şi îl cântărise bine pe Bridges.

— Mi-a lăsat un mesaj pe robot a doua zi. Un mesaj pe care l-am ascultat abia seara.

— Care ce zicea?

Redactorul-şef se gândi câteva secunde.

— „Alan, tocmai ți-am trimis un e-mail. Fă o copie după fişierul ataşat. N-o să-ți vină să-ți crezi urechilor. Sună-mă."

Marc se uită la mine. Descoperisem ceva, asta era sigur. Bridges continuă:

— După cum v-am zis, în după-amiaza aia de sâmbătă eram la clinică, unde soția mea tocmai născuse. Vă imaginați în ce stare eram. Totuşi, mi-am verificat e-mailul, dar n-am găsit niciun mesaj de la Florence. Nimic pe adresa personală, nimic pe adresa de serviciu. Nimic în Spam. Mesajul ei era ambiguu: nu ştiam dacă era ceva legat de noi sau de serviciu.

— Totuşi, probabil că ați fost intrigat, nu?

— Bineînțeles. Seara, am fugit de la spital la Florence, la apartamentul ei din Lower East Side, dar nu era acasă. M-am uitat în fundătura din spatele blocului unde obişnuia să parcheze. Lexusul ei mic nu era acolo.

O jurnalistă cu părul roşu ciocăni în uşa de sticlă şi intră în birou.

— Tad Copeland acceptă interviul! exclamă ea arătându-i lui Bridges laptopul pe care îl ținea în brațe. Avem exclusivitate pentru prima lui ieşire publică: doar dumneavoastră şi cu el, mâine-dimineață, pe un teren de baschet în apropiere de Columbus Park. E bine, dar nu vă temeți că am putea lăsa impresia că-i cântăm în strună?

— Ai încredere-n mine, Cross, o să-i pun întrebările potrivite, răspunse redactorul-şef.

Bridges aşteptă să iasă angajata lui ca să se cufunde iarăşi în trecut.

— Vestea morții lui Florence a fost ca un tsunami. Până la urmă, am divorțat şi soția mea a angajat o trupă de gherilă care să-mi ia şi cămaşa de pe mine şi care să facă în aşa fel încât să nu-mi pot vedea copiii decât ocazional. Iar la serviciu era un coşmar: nu mai eram jurnalist. Până la falimentul previzibil din 2009, jobul meu a fost să dau oameni afară. Una dintre cele mai negre perioade din viața mea.

Caradec se agăță de ideea care nu-i dădea pace:

— N-ați căutat e-mailul de la Florence prin alte mijloace?

— Pe moment, nu m-am mai gândit la mesajul ăla. Apoi m-am dus să arunc o privire în e-mailul ei de serviciu, dar n-am găsit nimic nici acolo. În perioada aia, redacția a fost atacată de hackeri pe toate fronturile. Mi-au spart chiar şi căsuța personală de e-mail. Era o adevărată harababură.

— Şi asta nu v-a trezit bănuieli?

— La drept vorbind, amenințările, atacurile cibernetice, astea erau la ordinea zilei. *New York Herald* era un ziar progresist. Ne aflam în al doilea mandat al lui George W. Bush. Nu făceam altceva decât să-i atacăm pe vulturi şi să denunțăm minciunile acestei administrații, aşa că…

— Credeți, într-adevăr, că atacurile astea veneau din sfera politică?

— Nu neapărat. Duşmani aveam cu grămada: asociațiile programe, organizațiile antiavort, cei care erau împotriva căsătoriilor gay, împotriva imigrației, libertarienii… Altfel spus, jumătate din Statele Unite ale Americii.

— Şi în calculatorul lui Florence nu era nimic?

— Tocmai asta e, nu ştiam ce calculator folosise, fiindcă pe-al ei îl distrusese soția mea.

— În general, pe ce adresă de e-mail vă scria Florence?

— Având în vedere că eram împreună, începuse să-mi scrie pe adresa personală. De altfel, asta funcționează încă.

Scoase o carte de vizită din buzunarul de la sacou şi, lângă datele de contact de la serviciu, notă cu pixul o altă adresă: alan.kowalkowski@att.net.

— Bridges nu este numele meu adevărat, dar suna mai bine când am început să scriu. În plus, le plăcea fetelor…

Cu ochii în gol, mai zăbovi două secunde gândindu-se la tinerețea lui pierdută, după care reveni la realitate.

— Bun, e rândul dumneavoastră acum! La ce lucra Florence când a murit?

De data asta, am vorbit eu:

— Cu câteva zile înainte de accident, Florence intrase în legătură cu o femeie, Joyce Carlyle.

Alan notă numele pe un blocnotes din fața lui. Am continuat:

— O femeie a cărei fiică fusese răpită de un obsedat sexual în Franța – nu vă spune nimic chestia asta?

Jurnalistul clătină din cap, în timp ce pe chip i se citea o oarecare dezamăgire.

— Nimic de care să-mi amintesc, oricum. Dar nu-mi dau seama prea bine ce legătură ar putea avea cazul ăsta sordid cu…

— Joyce Carlyle a murit cu câteva ore înaintea lui Florence, l-am întrerupt eu.

Fața i se învioră.

— Cum a murit?

— Oficial, de o supradoză, dar cred că a fost asasinată.

— Ce vă face să credeți asta?

— O să vă spun când o să ştiu mai multe.

Bridges îşi împreună mâinile şi se frecă la ochi cu degetele mari.

— O să fac cercetări despre această Joyce Carlyle.

Se ridică şi arătă spre furnicarul zgomotos de dincolo de geamul biroului.

— Puştii pe care-i vedeți acolo nu prea se pricep să scrie, dar sunt cei mai buni *muckrackers*[34] pe care-i ştiu. Dacă e ceva de găsit despre femeia asta, vor găsi.

Am scos din buzunar cheile pe care mi le dăduse Gladys.

— Dacă aveți timp, duceți-vă să aruncați o privire şi aici.

— De la ce sunt? întrebă el luând legătura de chei.

— De la boxa unui depozit în care surorile lui Joyce i-au dus lucrurile.

— O să dăm o raită, promise el.

În timp ce ne conducea la lift, am simțit că lăsasem ceva neterminat. Era aceeaşi senzație pe care o aveam uneori când terminam de scris un capitol. Un

[34] Termenul *muckracker* („scormonitor în gunoaie“) a fost folosit de Theodore Roosevelt pentru a-i desemna pe jurnaliştii de investigație care au denunțat primii metodele mafiote ale marilor trusturi care încercau să-i corupă pe unii politicieni. (N. a.)

capitol bun trebuie să aibă un început, un mijloc şi un sfârşit. În cazul de faţă, mi se părea că trecusem pe lângă subiect. Pe lângă esenţial. Ce ar fi trebuit să văd? Ce întrebare nu pusesem?

Bridges-Kowalkowski ne strânse mâna şi, în timp ce uşile de la lift se închideau, le-am împins tare ca să le blochez.

— Unde locuia Florence? l-am întrebat pe Alan.

Redactorul-şef se întoarse.

— V-am spus deja, în Lower East Side.

— Dar la ce adresă?

— E un bloc mic la intersecţia dintre Bowery şi Bond Street.

I-am aruncat o privire înfrigurată lui Caradec. Era exact locul de unde fusese dat telefonul care semnalase că Joyce era agresată!

3.

Părăsind clădirea Flatiron, o luaserăm spre sud, pe trotuarele însorite de pe Broadway şi University Place, până ajunseserăm în Greenwich Village. Manhattanul era plin din toate părţile. Convenţia republicană adunase o grămadă de lume: jurnalişti, reprezentanţi, activişti, susţinători. Nu era cazul aici, dar, în jurul arenei Madison Square Garden, mai multe străzi fuseseră închise sau rezervate doar autocarelor care îi duceau pe participanţii la Convenţie de la hotel la locul de desfăşurare a evenimentului.

Totuşi, prin tradiţie, New Yorkul era orice, numai un bastion republican nu. În toamna anului 2004, mă aflam în Manhattan, documentându-mă pentru un roman. Îmi aminteam atmosfera detestabilă care domnea pe atunci, pentru că prietenii lui G. W. Bush aleseseră să-şi ţină Convenţia aici, sperând să revigoreze astfel emoţia pe care o trezeau atentatele teroriste din 11 septembrie. În perioada aceea, New Yorkul îi ura pe republicani. Aduşi mai ales de Michael Moore, sute de mii de manifestanţi anti-Bush invadaseră oraşul ca să protesteze împotriva minciunilor şi a războiului ilegitim pe care îl ducea în Irak preşedintele lor. Manhattanul părea în stare de asediu. Manifestaţiile degeneraseră în nenumărate înfruntări, care se soldaseră cu sute de arestări. Imaginile cu republicanii refugiaţi pe arena Madison Square Garden, înconjurată de baricade din cărămizi de beton şi păzită de mii de poliţişti, făcuseră înconjurul lumii. Asta nu-l împiedicase pe Bush să fie reales, dar nici nu făcuse The Old Party mai puternic.

Doisprezece ani mai târziu, apele se mai liniştiseră. În acea sâmbătă după-amiaza, în ciuda numărului masiv de forţe de ordine, atmosfera era uimitor de plăcută. Trebuie să spun că, măcar o dată, republicanii aleseseră un candidat tânăr şi moderat, care părea dintr-un serial TV de Shonda Rhimes. Tad Copeland, guvernatorul de Pennsylvania, apărea în sondaje cot la cot cu Hillary Clinton.

Declarat proavort, ecologist, pentru controlul armelor şi apărător al drepturilor homosexualilor, Copeland dezorienta, ba chiar oripila o bună parte a propriei tabere. Dar, la capătul unei înfruntări necruţătoare din timpul

alegerilor preliminare, făcuse surpriza de a-i învinge pe rând pe Donald Trump şi pe Ted Cruz, extremiştii conservatori ai Partidului Republican.

Acum, campania se învârtea în jurul lui „Barack Obama cel alb“, aşa cum îl supranumise presa. Ca şi preşedintele în exerciţiu, Copeland îşi începuse cariera lucrând în cadrul serviciilor sociale înainte să ajungă profesor de drept constituţional la Philadelphia University. Provenind din clasa muncitoare şi arătând foarte bine la cei cincizeci de ani ai lui, Copeland îi ridiculiza ca demodaţi şi îi scotea din minţi pe unii dintre susţinătorii candidatei democrate, care era mai în vârstă şi percepută ca trăgându-se dintr-o dinastie politică.

M-am uitat la ceas. Mai aveam mult până la următoarea întâlnire şi tocmai constatasem că Marc şchiopăta.

— Ce-ai zice de-o porţie de stridii?

— Nu zic „nu“, răspunse el. Încep să mă simt cam obosit. Decalajul orar…

— … şi, fără îndoială, şocul emoţional că l-ai împuşcat pe Lacoste.

Mă privi fără să clipească.

— Nu te-aştepta să-l plâng p-ăsta.

Am înălţat capul ca să mă orientez mai bine.

— Hai după mine!

Ştiam un loc în zonă. Un bar în care se serveau scoici, la intersecţia dintre Cornelia Street şi Bleecker Street, şi la care mă dusese de mai multe ori prietenul meu Arthur Costello, un scriitor newyorkez publicat în Franţa la aceeaşi editură ca mine.

Caradec veni în urma mea şi se lăsă condus până la o străduţă îngustă cu clădiri din cărămidă galben-brună, presărată pe margini cu copaci colorați.

— *Hello guys, join us anywhere at the bar!*

De câte ori intram în Oyster Bar, eram uşurat că nu dădeam peste turişti.

— E drăguţ aici, zise Marc aşezându-se pe unul dintre scaunele din jurul barului.

— Ştiam că o să-ţi placă.

La Oyster Bar, timpul încremenise cândva pe la începutul anilor 1960. Ne aflam într-un restaurant dintr-un port de pescuit din Noua Anglie, în care chelneriţa îţi spunea *„darling* când îţi servea *crackers* ca aperitiv. Unde la radio se ascultau Ritchie Valens, Johnny Mathis şi Chubby Checker. Unde patronul îşi ţinea creionul după ureche. Unde căpşunile aveau gust de căpşuni. Unde nu se ştia de existenţa internetului şi a lui Kim Kardashian.

Ne-am comandat un platou de specialităţi şi o sticlă de vin alb Sancerre. Situaţia era gravă, dar asta nu ne împiedica să ciocnim şi, în timp ce ridicam paharele, mă cuprinse un sentiment puternic de recunoştinţă. De când îl cunoşteam,

Caradec fusese mereu alături de mine şi de fiul meu. Iar acum nu ezitase să ia avionul şi să vină după mine până la New York. Din cauza mea, fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa şi se trezise într-o situaţie care-l obligase să ucidă un om.

Măcar să am luciditatea de a recunoaşte: în afară de el şi de Claire, n-aveam pe nimeni. Cu sora mea n-aveam nimic în comun. Mama, care locuia acum în Spania, cred că venise să-şi vadă nepotul de două ori de când se născuse. Cât

despre tatăl meu, el trăia tot în sudul Franței, dar îşi mai refăcuse viața o dată cu o fată de douăzeci şi cinci de ani.

Oficial, nu eram certat cu nimeni, dar relațiile noastre erau distante, ba chiar inexistente. Tristă familie.

— Mulțumesc că eşti aici, Marc. Îmi pare sincer rău că te-am băgat în povestea asta sinistră.

Privirile ni s-au întâlnit. Făcut cu ochiul, complicitate, pudoare.

— Nu-ți face griji. O s-o salvăm pe Claire a ta.

— Nu spune asta ca să mă linişteşti.

— Nu, chiar o cred. Investigațiile noastre progresează. Facem echipă bună.

— Chiar?

— Mda, nu te descurci prea rău ca anchetator.

Vizita la Alan Bridges ne băgase iar în viteză. Descoperiserăm elemente noi, dar tot aveam impresia că mă aflu în fața unui imens ghem de lână pe care trebuia să-l descâlcesc.

Marc îşi puse ochelarii şi scoase din buzunar o hartă, pe care o luase probabil din holul hotelului.

— Bun, arată-mi unde s-au petrecut faptele în ziua morții lui Joyce.

La indicațiile mele, a marcat cu o cruce locuința lui Joyce din Harlem, apoi pe cea a lui Florence Gallo în Lower East Side, cincisprezece kilometri mai jos.

— Tu ce scenariu ai? mă întrebă el mai turnându-şi vin.

Am gândit cu voce tare:

— „N-o să-ți vină să-ți crezi urechilor", asta i-a zis Florence lui Alan chiar după ce i-a trimis e-mailul pe care el pretinde că nu l-a primit niciodată.

— Hm.

— N-a zis: „N-o să-ți vină să crezi" sau „N-o să-ți vină să-ți crezi ochilor". A zis „urechilor". Deci, pentru mine este evident: i-a trimis un fişier audio.

— De acord, dar ce fişier?

— O conversație pe care tocmai o înregistrase cu telefonul mobil.

Caradec făcu o figură sceptică: poate că da, poate că nu. Dar nu m-am lăsat contaminat de scepticismul lui.

— Vrei un scenariu? Iată unul: la început, Florence n-a înregistrat-o pe Joyce fără ştirea ei.

— Ce te face să spui asta?

— Mai întâi, nu era genul, şi, apoi, am crezut întotdeauna că Joyce s-a dus prima la Florence ca să-şi spună povestea.

— Deci, tu crezi că se înțeleseseră să înregistreze o a treia persoană?

— Da, pe cineva pe care Joyce îl invitase acasă la ea. Iată planul: Joyce îşi ademeneşte prada ca s-o facă să vorbească, iar în timpul ăsta sună de pe telefonul ei cu cartelă. La celălalt capăt al firului, Florence ascultă şi înregistrează conversația. Când deodată…

— … conversația degenerează în ceartă, continuă Marc, intrând în joc. Poate că cealaltă persoană îşi dă seama că e înregistrată. În orice caz, devine violentă şi începe s-o lovească pe Joyce, care începe să urle.

— Atunci, Florence intră în panică. Coboară până la telefonul public din colțul străzii ca să semnaleze agresiunea. Exact ce scrie în documentele pe care

mi le-a dat Gladys.

În timp ce ni se aducea platoul cu stridii, am scos fotocopiile din servietă, şi i le-am întins lui Marc. Avu din nou nevoie de ochelari ca să poală cili transcrierea apelului la 911.

Data: sâmbătă, 25 iunie 2005. Ora: 15.00.

„Vă sun ca să vă semnalez o agresiune violentă pe Bilberry Street, numărul 6, casa lui Joyce Carlyle. Veniți repede! O omoara!

Până aici, totul se potrivea de minune. Doar că polițiştii se duseseră efectiv la fața locului şase minute mai târziu şi nu remarcaseră nimic suspect. Am aruncat o privire peste umărul lui Marc ca să înconjor cu pixul pasajul în care se spunea că cei doi ofițeri avuseseră acces vizual în toată casa, inclusiv în baie, şi că nu descoperiseră nicio urmă de efracție, de încăierare sau de sânge.

— Şi, totuşi, acolo a fost descoperit cadavrul lui Joyce… murmură Caradec.

— Da, a doua zi. Sora ei Angela a găsit-o căzută lângă chiuvetă. Mi-a zis chiar ea că era sânge peste tot.

— Este ciudat, recunoscu Marc. Chestia asta aruncă în aer tot ce-am construit pân-acum.

Am oftat şi am strâns din dinți. Apoi, de furie, am dat cu pumnul în masă.

16
Cold case

Tempus tantum nostrum est.
Timpul este singurul care ne aparține.
SENECA

1.

Cioburile nu-şi aveau locul la Oyster Bar şi câțiva clienți de-ai casei îmi aruncară priviri chiorâşe. Am încercat să-mi stăpânesc exasperarea.

— Polițiştii ăia doi, Powell şi Gomez, au minţit mai mult ca sigur!

— N-aş băga mâna-n foc, răspunse Marc întinzând un pic de unt pe o bucată de pâine de secară.

— Explică-mi de ce.

El ridică din umeri.

— De ce ar minți polițiştii? În ce scop?

— Poate că nu s-au dus niciodată la fata locului. Erau multe apeluri fanteziste pe-atunci, care…

Marc ridică mâna ca să mă-ntrerupă:

— Mesajul pe care l-a lăsat Florence era suficient de credibil ca să fie luat în serios. Procedura de intervenție în cazul agresiunilor cu violență este foarte bine reglementată şi nimeni n-ar risca să ignore un asemenea apel de ajutor. Şi, chiar şi în cazul în care ar fi făcut o inspecție de mântuială, polițiştii ar fi trebuit să spună, mai bine, că erau trase draperiile. Era mult mai puțin riscant pentru ei decât declarația asta care-i obligă.

Pe jumătate convins, am cântărit bine argumentele, apoi am întrebat:

— Deci, explicația ta care e?

— Mă tem că n-am niciuna, răspunse polițistul terminându-şi de mâncat pâinea.

Marc îşi savură apoi scoicile, continuând să citească extrase din raportul poliției pe care mi-l dăduse Gladys. Ştia engleză destul de bine, dar mă întreba de multe ori când apăreau termeni tehnici sau construcții ambigue.

Reveni de două ori asupra unui detaliu care mie îmi scăpase sau pe care mai degrabă nu-l considerasem relevant. Isaac Landis, patronul magazinului de băuturi alcoolice tari de pe 132nd Street, numărul 2E, declarase că îi vânduse lui Joyce Carlyle o sticlă de votcă în sâmbăta cu pricina, 25 iunie, la ora 14.45. Am spus:

— Ştim deci cu certitudine că Joyce era în cartier şi că era încă în viață la ora aceea, dar ce mai avem în afară de asta?

Caradec făcu un gest cu mâna, rugându-mă să-i arăt pe hartă unde se afla magazinul. Era cam la vreo şapte sute de metri de numărul 6 de pe Bilberry

Street, casa mamei lui Claire.

— Mi-e greu să-mi imaginez zona, mărturisi el după ce se gândi o vreme. Ştii că eu n-am pus niciodată piciorul în Harlem?

— Vorbeşti serios? Când ai fost la New York ultima oară?

Şuieră printre dinți.

— Am fose cu Elise şi cu fetița în 2001, în vacanța de Paşte, cu câteva luni înainte de atentate.

I-am întins telefonul în care aveam toate pozele pe care le făcusem în cartier în după-amiaza zilei dinainte, când mă întâlnisem cu Ethel Faraday şi cu cele două surori Carlyle. Marc le privi metodic, mărindu-le cu degetul pe ecranul tactil şi punând o mulțime de întrebări.

— Şi asta unde e?

Îmi arătă firma unei prăvălii. „Discount Wine and Liquor – Since 1971".

— La intersecția dintre Lenox Avenue şi Bilberry Street.

— Deci, foarte aproape de Joyce, nu-i aşa?

— Da, la douăzeci de metri.

Ochii lui Caradec sclipeau. Era sigur că descoperise ceva, chiar dacă eu nu prea-mi dădeam seama ce. Îşi lăsă mâna pe brațul meu.

— Dacă Joyce avea chef de un mic întăritor, de ce să meargă aproape un kilometru pe jos ca să-şi cumpere poşirca, din moment ce avea un magazin de băuturi alcoolice în fața uşii?

Acest detaliu mi se părea superfluu.

— Poate că era închis, am presupus eu.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Într-o sâmbătă după-amiaza? Glumeşti! Suntem în Statele Unite, nu în Franța. Ăştia n-au aşteptat legea Macron[35] ca să țină magazinele deschise în weekend!

— Mda.

Tot nu eram convins, dar Caradec o ținea una şi bună.

În timp ce mă uitam la harta desfăcută de pe bar, mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese Angela Carlyle. În weekendul cu pricina, ea şi Gladys fuseseră la Philadelphia s-o vadă pe mama lor. Deci, casa lor era liberă. Un fior de exaltare mi-a străbătut şira spinării.

— Am găsit! i-am zis eu lui Marc.

Am început să-mi expun teoria sub privirea lui uluită: dintr-un motiv pe care încă nu-l ştiam, Joyce preferase să-şi primească vizitatorul *acasă la surorile ei,* şi nu acasă la ea, dar nu considerase necesar să-i dea de veste şi lui Florence. Asta explica totul: că se dusese să cumpere votcă aparent atât de departe şi, mai ales, că polițiştii nu găsiseră nimic suspect Ia ea acasă. Nu găsiseră fiindcă jurnalista le dăduse, pur şi simplu, fără să ştie, o adresă greşită!

Luat de val, am făcut o mişcare bruscă şi am vărsat paharul pe bar.

— Hai că sunt de speriat!

Piciorul paharului se spărsese. Băutura îmi stropise hainele, lăsându-mi o

[35] Inițiată de Emmanuel Macron cu scopul de a „debloca economia franceză", legea Macron a schimbat, printre altele, reglementările privind lucrul duminica. A fost adoptată în 2015.

pată în mijlocul cămăşii.

Am umezit un şervețel, dar nu făceam decât să întind vinul.

— Mă întorc, am zis dându-mă jos de pe scaun.

Am traversat barul ca să mă duc la toaletă, dar, cum era ocupată, am aşteptat Ia uşă. În acel moment, mi-a sunat telefonul. Era Marieke. Mă suna înnebunită pentru că Theo căzuse şi îşi făcuse un cucui.

— Cred că e bine să ştiți şi dumneavoastră! zise ca pasându-mi problema.

În fundal, îl auzeam pe Theo smiorcăindu-se. I-am zis să mi-l dea să vorbesc cu el şi, în câteva secunde, am înțeles că omulețul n-avea nimic grav.

— Termină cu circul, caraghiosule!

Acest Machiavelli al gropilor cu nisip făcea doar o manevră de toată frumusețea ca să fie compătimit şi să-i fure bonei lui nişte pupici. Deja uitase de durere şi, în timp ce-mi povestea cu lux de amănunte ce mâncase, eu îl urmăream de departe pe Caradec. Trebuia să recunosc: polițistul avea darul de-a le inspira oamenilor încredere. În acel moment pălăvrăgea vesel, ca şi cum ar fi fost prieteni de-o viață, cu vecinul nostru de masă, un student la arte, cu ochelari cu rame groase din carapace de țestoasă, care desenase tot timpul cât mâncase. Am mijit ochii. Marc tocmai îl rugase să-i împrumute telefonul. Mă avertizase că vechiul său Nokia nu funcționa în Statele Unite. Polițistul nu suna pe nimeni. Se uita pe net. *Ce căuta?*

Uşa toaletei se deschise. Am intrat şi am încercat să repar stricăciunile cu săpun lichid, apă călduță şi aer cald de la uscătorul de mâini. Când am ieşit, miroseam a vetiver de Java şi aveam aerul unui bețiv îmbibat cu poşircă.

Însă Marc nu mai era la bar.

— Unde e tipul care mă însoțea? l-am întrebat pe student.

— Nu ştiam că sunteți un cuplu.

Idiotul naibii!

— Unde este?

— A plecat, răspunse ochelaristul.

— Ce?

Tânărul arătă spre uşa mare de sticlă de la Oyster Bar. Eram stupefiat.

— Mi-a spus să vă dau asta, zise luându-şi geaca pe el. Îşi trase fermoarul şi îmi întinse harta oraşului New York, cea pe care ne uitaserăm şi pe spatele căreia Caradec scrijelise în grabă câteva fraze cu un scris înghesuit:

Raph,

Iartă-mă că te las singur, dar trebuie să verific ceva. Poate că e absurd. Dacă e o fundătură, mai bine să merg singur. Continuă-ți ancheta. Ți-ai descoperit metoda: anchetează aşa cum scrii. Continuă să urmăreşti *ghost-ul,* fantoma fiecărei Carlyle în parte.

Cred că aveai dreptate: toate adevărurile din lume au rădăcini pe tărâmul copilăriei.

Te anunț imediat ce am veşti. Îmbrățişează-l pe Theo din partea mea.

Marc

Nu-mi venea să cred. L-am prins de mânecă pe student înainte să plece.

— De ce-ți ceruse telefonul?

Pustiul îşi scoase mobilul din buzunar.

— Uitați-vă singur.

Am deschis browserul şi primul apăru site-ul White Pages. Pagini Albe. Cartea de telefoane americană.

Marc căutase un număr şi o adresă. Dar site-ul nu reținuse ce anume.

I-am dat telefonul înapoi proprietarului şi am rămas pentru o clipă derutat, nefericit ca un copil, cu senzația că fusesem abandonat.

De ce toți oamenii la care țineam se îndepărtau de mine, în cele din urmă?

2.

Fostul detectiv May Soo-yun îmi dăduse întâlnire la sediul Transparency Project, situat în sânul unei facultăți de drept, Manhattan University School of Law, din zona Washington Square.

Biroul în care un asistent mă rugă să aştept, o încăpere cu pereți de sticlă, ieşea în afară deasupra sălii de lectură a universității. La începutul acelei după-amiezi, biblioteca era plină ochi. Cursurile începuseră cu o săptămână în urmă şi, cu cărțile şi cu laptopurile deschise în față, studenții lucrau într-o atmosferă de studiu şi relaxată în acelaşi timp.

În fața acestui mediu propice studiului, mi-am amintit de facultatea nasoală pe care o terminasem eu: amfiteatre înțesate, cursuri plictisitoare, profesori înregimentați politic şi nepăsători, clădiri urâte şi dărăpănate din anii 1970, lipsa oricărei emulații, atmosfera împovărată de perspectiva şomajului şi a oportunităților limitate. Desigur, nu se putea compara. Studenții înscrişi aici îşi plăteau studiile cu bani grei, dar cel puțin aveau ce învăța de banii ăştia. Era unul dintre lucrurile care mă revoltau cel mai mult în Franța: cum era posibil ca societatea să se mulțumească, de zeci de ani, cu un sistem educațional atât de înțepenit, atât de puțin stimulator şi, în definitiv, la fel de inegalitar, dincolo de discursurile de fațadă?

Alungând aceste gânduri sumbre, pe care mi le provocase, în parte, plecarea lui Caradec, am profitat de moment ca să citesc, pe telefon, toată documentația pe care o descărnasem de dimineață de pe net.

Fondată la începutul anilor 1990 de Ethan şi Joan Dixon, un cuplu de avocați, militanți fervenți împotriva pedepsei cu moartea, Transparency Project venea în ajutorul posibilelor victime ale erorilor judiciare.

Pentru a-şi derula propriile contraanchete, organizația încheiase de la bun început parteneriate cu mai multe facultăți de drept din țară. Sub îndrumarea unor avocați experimentați, studenții începuseră, aşadar, să redeschidă cazuri mai vechi, în care unii indivizi, adeseori defavorizați, îşi văzuseră viața distrusă din cauza unor anchete făcute de mântuială şi a unor procese judecate rapid de tribunale supraaglomerate.

De-a lungul anilor, banalizarea testelor ADN, inclusiv în cazurile care fuseseră deja judecate, scosese la iveală un număr înspăimântător de erori judiciare. Opinia publică americană descoperise atunci că justiția nu numai că

era inechitabilă, dar devenise totodată o maşină de condamnare în masă a unor nevinovați. Astfel că erau nu zeci, ci sute, ba chiar mii de cetățeni care, uneori pe baza unei singure mărturii, se treziseră închişi pe viață sau trimişi la moarte.

Desigur, ADN-uI nu era nicidecum Graalul, dar, mulțumită unor organizații ca Transparency, numeroase persoane condamnate pe nedrept dormeau acum la ele acasă „şi nu între cei patru pereți ai unei celule.

— Bună ziua, domnule Barthelemy.

May Soo-yun închise uşa în urma ei. În vârstă de vreo patruzeci de ani, avea un mers țeapăn şi semeț care contrasta cu ținuta lejeră: blugi deschişi la culoare, sacou de catifea albastru-închis cu sigla facultății, o pereche de Adidas Superstar uzați. Părul, de un negru strălucitor, era primul lucru pe care îl remarcai la ea. Răsucit în jurul unui beţişor turcoaz, era aranjat într-un coc care îi conferea un soi de distincție patriciană.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți aşa repede.

Luă loc în fața mea şi puse pe birou un teanc de dosare, cu care venise sub braț, dar şi unul dintre romanele mele, tradus în coreeană.

— E al cumnatei mele, explică ea întinzându-mi-l. Cărțile dumneavoastră sunt foarte populare în Coreea. Ar fi încântată dacă i-ați scrie o dedicație. O cheamă Lee Hyo-jung.

În timp ce mă achitam de această sarcină, ea îmi mărturisi:

— Îmi amintesc foarte bine cazul Carlyle pentru că a fost unul dintre ultimele de care m-am ocupat înainte să ies din poliție.

— Chiar aşa, de ce ați trecut de partea cealaltă a baricadei? am întrebat eu dându-i înapoi romanul.

Pe fața ei frumoasă şi foarte machiată, o sprânceană se ridică uşor.

— De cealaltă parte a baricadei? E un mod de-a spune just şi eronat în acelaşi timp. În esență, fac acelaşi lucru: anchetez, analizez rapoarte de interogatoriu, revizitez scene ale crimei, găsesc martori…

— Doar că încercați să-i scoateți pe oameni din închisoare în loc să-i băgați.

— Încerc să fac întotdeauna în aşa fel încât să se facă dreptate.

Simțeam că May Soo-yun era prudentă şi că folosea clişee ca să se protejeze. Înainte să intru în miezul problemei, mi-am luat cea mai amabilă expresie şi am încercat să-i mai pun o întrebare despre munca ei, dar mi-a dat de înțeles că timpul ei era prețios:

— Ce vreți să ştiți despre cazul Carlyle?

I-am arătat dosarul pe care mi-l dăduse Gladys.

— Cum ați intrat în posesia ăstuia? a exclamat ea răsfoindu-l.

— În modul cel mai cinstit cu putință. Este un dosar pe care familia victimei l-a obținut din cauza bramburelii din anchetă.

— N-a fost nicio bramburea lă în anchetă, răspunse ea ofensată.

— Aveți dreptate, să zicem atunci că a fost o bramburea lă între informațiile comunicate la 911 şi ce au constatat polițiştii care au ajuns primii la fața locului.

— Da, îmi amintesc de acest episod.

Ochii ei deveniseră negri. Se uita prin dosare, căutând evident probe care nu

erau acolo.

— Familiei i-au fost comunicate numai nişte extrase, preciza ea.

— Asta văd şi eu.

Mi-a luat zece minute să-i explic descoperirile pe care le făcusem recent: faptul că Joyce cumpărase un telefon cu cartelă preplătită cu câteva zile înainte să moară, legătura pe care o avea cu jurnalista Florence Gallo, al cărei apartament se afla în perimetrul din care fusese iniţiat apelul de ajutor. În sfârşit, i-am împărtăşit ipoteza pe care o aveam, potrivit căreia Joyce fusese ucisă în casa surorilor ei, după care corpul fusese mutat la ea în baie.

Fosta poliţistă rămase tăcută în timpul expunerii mele, dar, pe măsură ce înaintam cu pionii, o vedeam cum se schimba la faţă, gata să cadă pe spate de uimire.

— Dacă ceea ce-mi spuneţi este adevărat înseamnă că dosarul a fost clasat prea repede, dar pe-atunci n-aveam toate informaţiile astea, recunoscu ea, după ce încheiasem.

Miji ochii şi mă luă drept martor:

— Chiar şi ofiţerul de la Poliţia Judiciară a conchis că e vorba de o supradoză cât se poate de banală, în pofida acelui apel telefonic tulburător.

Avea faţa albă ca varul. Îşi plecă din nou capul şi se uită fix la foile înşirate în fata ei. Atunci, am avut o intuiţie:

— Doamnă, mai era ceva important în dosar? Ceva ce nu figurează aici?

May Soo-yun privi pe fereastră. Cu ochii în gol, mă întrebă:

— De ce vă interesează ancheta asta de acum zece ani?

— Asta nu vă pot spune.

— Atunci, nu vă pot ajuta.

Într-un acces de furie, mi-am apropiat faţa la câţiva centimetri de a ei şi am ridicat vocea:

— Nu numai că o să mă ajutaţi, dar o să mă ajutaţi imediat! Pentru că *dumneavoastră* aţi dat-o rău de tot în bară acum zece ani! Şi pentru că discursurile frumoase pe care le ţineţi despre justiţie nu pot rămâne simple incantaţii!

3.

Înspăimântată, May Soo-yun se dădu înapoi şi mă privi ca pe un psihopat. Cel puţin, acum, gheaţa se spărsese, închise ochii pentru câteva secunde şi mi-a fost greu să-mi dau seama ce avea să urmeze. Avea oare să scoată un hwando[36] din geantă şi să-mi taie capul? În loc de asta, încheie atrăgându-mi atenţia:

— Teoria dumneavoastră tot nu ne spune cine a asasinat-o pe Joyce.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutor.

— Pe cine suspectaţi? Pe vreuna dintre surorile ei?

— Habar n-am. As vrea doar să aflu dacă mai era ceva util în dosar.

---

[36] Sabie coreeană.

— Nimic care să se poată folosi la tribunal, mă asigură ea.

— Nu-mi răspundeți la întrebare.

— O să vă spun o poveste, domnule Barthelemy. Sunteți scriitor, ar trebui să vă intereseze.

În încăpere era un automat de băuturi. May Soo-yun se ridică, scoase monede din buzunarul de la blugi şi luă o cutie de ceai matcha.

— Eu am o formație științifică, începu ea să povestească, rezemându-se cu spatele de aparat. Dar am vrut întotdeauna să fac muncă de teren şi să intru în contact cu viața oamenilor în ce are ea mai concret. După ce mi-am luat doctoratul în biologie, am dat examen de admitere în New York City Police Department. La început, îmi plăcea meseria asta şi mă descurcam destul de bine, dar totul a luat-o razna în 2004.

Bău o gură de ceai verde şi continuă:

— Pe vremea aceea eram repartizată la Secția 52, cea din Bedford Park, în Bronx. La un interval de câteva zile, am anchetat două cazuri care semănau ca două picături de apă. Un bărbat care intra în casă peste victimele lui, femei tinere, le viola şi le tortura, după care le omora. Două cazuri pe cât de atroce, pe atât de sordide, dar în aparență uşor de rezolvat, pentru că ucigaşul lăsase o mulțime de amprente genetice: gumă de mestecat, chiştoace, fire de păr, unghii. Şi, cireaşa de pe tort, tipul figura în CODIS, baza de date cu profiluri genetice a FBI-ului.

— Deci, l-ați arestat?

Ea dădu din cap.

— Da, imediat ce am avut primele rezultate ale analizelor. Se numea Eugene Jackson. Un negru tânăr de douăzeci şi doi de ani, student la o şcoală de design. Homosexual, timid, evident inteligent. Se trezise în baza de date după o condamnare pentru exhibiționism cu trei ani înainte. Făcuse cu prietenii un pariu care degenerase, aşa pledase el atunci. O chestie nu foarte gravă, dar pentru care fusese condamnat să urmeze un program de terapie psihiatrică. În timpul interogatoriului, Eugene a negat violurile şi crimele, dar alibiurile lui erau slăbuțe şi îl înfunda mai ales proba ADN. Era un puşti fragil. În săptămâna în care a fost încarcerat la Rikers, a fost snopit în bătaie de ceilalți deținuți. Transferat la spitalul închisorii, s-a spânzurat chiar înainte de proces.

Moment lung de tăcere. May oftă şi se aşeză din nou în fața mea. Văzându-i chipul abătut, am ghicit că ce era mai rău abia acum urma. Unele amintiri sunt precum cancerul: remisiunea nu înseamnă întotdeauna vindecare.

— Un an mai târziu, plecasem din Bronx, dar mai fuseseră cazuri de acelaşi fel. Femei tinere violate şi torturate înainte de a fi executate. De fiecare dată, asasinul figura în CODIS şi ne făcea cadou amprentele sale genetice. Anchetatorului care venise în locul meu i s-a părut prea simplu ca să fie aşa şi a avut dreptate. Diavolul care se ascundea în spatele acestor monstruozități se numea Andre de Valatte.

— N-am auzit niciodată de el.

— Criminaliştii şi presa l-au supranumit „hoțul de ADN“. Era un infirmier canadian care lucra la un centru medical unde făceau terapie psihiatrică delincvenții sexuali. În special cei de la care colecta metodic amprentele

genetice ca să le plaseze la locurile crimelor pe care le săvârşea.

Andre de Valatte era un ucigaş în serie unic în felul lui. Adevăratele lui victime nu erau doar nefericitele femei pe care le omora, ci şi bărbaţii pe care îi făcea să fie acuzaţi în locul lui şi cărora le distrugea viaţa. Asta îl interesa, de fapt.

Eram uluit de istorisirea fostei poliţiste. Povestea asta era demnă de scenariul unui film poliţist, dar nu vedeam ce legătură avea cu asasinarea lui Joyce.

— Din cauza mea s-a sinucis Eugene, se lamentă asiatica. De doisprezece ani am moartea lui pe conştiinţă şi este insuportabil să ştiu că am căzut în capcana întinsă de Valatte.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi?

— Că ADN-ul este cel mai bun, dar şi cel mai rău lucru. Şi, contrar a ceea ce se crede, nu este o dovadă în sine.

— Ce legătură are asta cu Joyce?

— Exista o amprentă ADN la locul crimei, îmi mărturisi ea, ţintuindu-mă cu privirea.

Pentru o clipă, timpul încremeni. Momentul adevărului, în sfârşit.

— O amprentă diferită de cea a lui Joyce sau a surorilor ei?

— Da.

— A cui era amprenta, aşadar?

— Nu ştiu.

— Cum aşa, nu stiti? De ce n-aţi folosit-o?

— Pentru că tocmai ieşisem din cazul Valatte. Eram într-o poziţie vulnerabilă şi niciun tribunal nu m-ar fi luat în seamă dacă veneam numai cu proba asta.

— De ce?

Ceva îmi scăpa. May Soo-yun mergea pe ocolite şi nu îmi spunea tot.

— Dacă vreţi să înţelegeţi, trebuie să citiţi singur dosarul complet al anchetei.

— Cum îl pot obţine?

— Nu puteţi. Şi, oricum, după zece ani, toate probele sigilate au fost distruse.

— Probele sigilate poate, dar dosarul încă există pe undeva prin arhivele NYPD, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Ajutaţi-mă să-l recuperez. Am citit nişte articole pe site-ul Transparency. Ştiu că aveţi ciripitori în poliţie, inclusiv printre ofiţerii cu grad înalt, care vă informează despre anumite abateri.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiţi despre ce vorbiţi.

Am blufat un pic.

— Poliţişti care vă ajută pentru că le este ruşine că fac parte dintr-o instituţie în care cetăţenii nu au încredere. O instituţie brutală şi abuzivă cu cei lipsiţi de apărare. O instituţie care, pentru a raporta rezultate bune, ţinteşte mereu aceleaşi comunităţi. O instituţie care are mâinile mânjite de sânge, dar care beneficiază totuşi de o siguranţă aproape totală. O instituţie care…

Ea îmi întrerupse înşiruirea:

— OK! Opriți-vă! O să încerc să iau legătura cu cineva care o să vă găsească dosarul.

— Mulțumesc.

— Nu îmi mulțumiți şi, mai ales, nu vă bucurați degeaba. Când o să-nțelegeți de ce n-am putut să fac nimic atunci, o să vă dați seama că v-ați pierdut timpul şi-o să vă zgâriați pe ochi.

17
Florence Gallo

Şi tu, inima mea, de ce baţi?
Ca un străjer melancolic
Pândesc noaptea şi moartea.
Guillaume APOLLINAIRE

1.

Sâmbătă, 25 iunie 2005

Mă numesc Florence Gallo.

Am douăzeci şi nouă de ani şi sunt jurnalistă.

Peste opt ore, voi fi moartă, dar încă nu ştiu nimic.

Deocamdată, stau aşezată pe un scaun de toaletă, încercând să urinez pe un test de sarcină. Câteva picături care-mi vin al naibii de greu fiindcă sunt foarte încordată.

După ce am terminat, în sfârşit, mă ridic şi pun dispozitivul de plastic pe marginea chiuvetei. Peste trei minute, voi şti.

Ies din baie, rabd în tăcere şi iau o sticlă de apă din frigider. Fac câţiva paşi prin salonaş, respir adânc ca să mă calmez. Mă aşez pe pervazul ferestrei şi stau cu faţa la soare. Este o sâmbătă frumoasă de început de vară. Străjuit de un cer albastru-intens şi străbătut de o briză uşoară, oraşul vibrează de energie pozitivă. Îi privesc pe newyorkezii grăbiţi care merg pe trotuar. Aud mai ales, dinspre stradă, strigăte de copii care se joacă şi asta mă umple de bucurie, ca şi cum aş asculta Mozart.

Îmi doresc să fiu însărcinată. Îmi doresc să am un copil, chiar dacă nu ştiu cum va reacţiona Alan. O parte din mine este nebună de fericire. Sunt îndrăgostită. În sfârşit! Am întâlnit bărbatul pe care-l aşteptam. Trăiesc intens fiecare dintre momentele pe care le împărtăşim şi sunt gata să fac totul pentru ca povestea noastră să continue. Dar această euforie este umbrită de un sentiment de vinovăţie care îmi taie aripile. Detest ceea ce sunt: „amanta“ lui. O femeie care, fără să se ascundă, a încercat să seducă soţul altei femei. Nu m-aş fi gândit niciodată că voi ajunge să joc un rol care îmi aminteşte cu durere de propria mea poveste. Aveam şase ani când tatăl meu a părăsit-o pe mama ca să-şi refacă viaţa cu una dintre colegele lui. Mai tânără, mai proaspătă decât mama. Am detestat-o pe femeia aceea aşa cum detest astăzi senzaţia că fur fericirea altei femei.

Soneria telefonului îmi alungă brusc aceste amintiri. O sonerie veselă pe care o recunosc imediat. Şi nu fără motiv: eu am setat-o pe mobilul cu cartelă al lui Joyce Carlyle. Dar nu m-aşteptam să sune decât abia peste vreo oră.

Răspund, dar n-apuc să rostesc niciun cuvânt.

— Florence? Sunt Joyce. A schimbat ora întâlnirii, *el!*

— Cum aşa? Dar…

— Vine! Nu pot să mai vorbesc!

Fiindcă o simt înnebunită de frică la celălalt capăt al Firului, încerc să o calmez:

— Urmează pas cu pas planul pe care l-am făcut împreună, Joyce. Lipeşte telefonul sub masa din sufragerie cu bandă adezivă, ai înțeles?

— O… o să încerc.

— Nu, Joyce, nu încerca, fă-o!

Panică la bord. Nici eu nu sunt pregătită deloc. Închid fereastra ca să nu mai aud zgomotul din stradă, conectez difuzorul telefonului. Mă aşez pe blatul din chicineta mea şi ridic capacul laptopului pe care mi l-a împrumutat fratele meu mai mic. Edgar se află la New York de trei săptămâni. După trei ani de studii la Ferrandi[37], s-a angajat la Cafe Boulud şi stă la mine ilegal, aşteptând să primească prima leafă.

Mă mişc greoi: n-am suportat niciodată PC-urile, dar Carrie, soția lui Alan, mi-a distrus Macul ieri după-amiază, dând cu el de pereți. Deschid o aplicație şi conectez microfonul calculatorului ca să înregistrez conversația.

Un minut nu se întâmplă nimic. Chiar cred că s-a întrerupt legătura, dar imediat aud o voce de bărbat, hotărâtă, agasată. Minutele care urmează sunt cutremurătoare. Sunt uluită de ce aud. Apoi conversația scapă de sub control. Argumentele fac loc amenințării, țipetelor, lacrimilor. Şi, deodată, înțeleg că iremediabilul este pe cale să se producă. Viața deraiază, moartea împroaşcă totul. Aud urletul sfâşietor al lui Joyce, care *mă* cheamă în ajutor.

Am mâinile umede. Mi se pune un nod în gât.

O clipă rămân încremenită, ca şi când aş avea picioare de cârpă. Apoi mă reped afară din apartament. Cobor scara. Trotuarul. Mulțimea. Sângele care îmi zvâcneşte în vene. Cabina telefonică din față de Ia Starbucks. Trecere de pietoni. Busculadă. Mâinile îmi tremură formând 911, apoi vocea mea care zice dintr-odată: „Vă sun ca să vă semnalez o agresiune violentă pe Bilberry Street, numărul 6, casa lui Joyce Carlyle. Veniți repede! O omoară!”

2.

Nu-mi mai pot potoli inima. Bubuie ca şi cum ar încerca să-mi iasă din corp spărgându-mi pieptul.

Lift defect. Scara. Urc înapoi în casă, îmi lipesc telefonul de ureche, dar nu mai este nimeni la celălalt capăt al firului, încerc să vorbesc cu Joyce, însă telefonul sună în gol.

La dracu. Ce s-o fi întâmplat?

Tremur. Nu ştiu ce să fac. Să mă duc acolo? Nu, nu încă. Deodată, îmi dau seama că nu mi-e frică numai pentru Joyce, ci şi pentru mine. Impresia că pericolul este peste tot. Cunosc bine senzația asta. O intuiție, un al saselea simt care face adesea diferența în meseria mea. Pun mâna pe laptopul „meu“ şi

[37] Şcoală pariziană renumită de bucătari şi profesionişti în industria alimentației publice.

cobor pe Bowery. Să nu rămân singură. Să mă folosesc de mulțime ca de un scut.

Intru în Starbucks, comand o cafea. Găsesc un loc liber, deschid laptopul. Cu căştile de la ipod în urechi, ascult din nou înregistrarea. Spaimă. Groază. Câteva operații şi o com- presez şi o convertesc în mp3.

O gură de macchiato. Pe bonul de la cafea, găsesc parola de wi-fi. Internet. E-mail. *La dracu*! Bineînțeles că se deschide clientul de poştă electronică al fratelui meu, datele mele nu sunt înregistrate aici. Asta e. Degetele îmi aleargă pe tastatură. Ataşez înregistrarea şi tastez cât de repede pot adresa lui Alan: alan.kowalkowsky@att.net.

Gata, e-mailul a fost trimis. Răsuflu uşurată, apoi îl sun pe Alan pe mobil. Sună de trei ori. *Răspunde, te rog!* Căsuța vocală. Îi las un mesaj: „Alan, tocmai ți-am trimis un e-mail. Fă o copie după Fişierul ataşat. N-o să-ți vină să-ți crezi urechilor. Sună-mă. Te iubesc."

Nu pot să rămân aici. O să-mi iau maşina, pe care am lăsat-o pe o străduță în spatele fostului club CBGB, şi o să mă duc în Harlem să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat. Urc din nou până-n casă ca să-mi iau cheile. Pe culoar, de departe, mi se pare că zăresc o adolescentă în fața apartamentului meu. Mică de statură, blugi drepți închişi la culoare, o cămaşă în carouri Vichy, tenişi Converse roz, un rucsac din pânză şi o geacă Levi's cambrată, ca cea pe care o aveam eu în liceu. Când se întoarce, îmi dau seama că este o femeie în toată firea, cam de seama mea. Un ten neted, a cărui frumusețe se pierde aproape în întregime sub un breton negru şi în spatele unor ochelari de vedere Wayfarer.

O cunosc pe femeia asta şi o admir. O cheamă Zorah Zorkin. I-am citit cărțile, i-am ascultat conferințele, am încercat de zeci de ori să-i iau un interviu, dar m-a refuzat de fiecare dată. Iar astăzi ştiu despre ce a venit să vorbim.

Sau cel puțin cred că ştiu. Dar mă înşel. Zorkin n-a venit să vorbim. Înaintează încet spre mine şi, cu cât se apropie mai mult, cu atât sunt mai hipnotizată de ochii ei de şarpe, despre caic nu ştiu dacă suni verzi sau căprui. Acum este la mai puțin de doi metri de mine şi tot ce găsesc să murmur este:

— Ați venit: repede.

Ea bagă mâna în buzunarul de la geacă şi scoate un pistol cu şocuri electrice, pe care îl îndreaptă spre mine şi apoi îmi zice:

— Sunteți, într-adevăr, foarte drăguță.

Situația este suprarealistă într-o asemenea măsură, încât mă lasă cu gura căscată. Creierul meu nu reuşeşte să realizeze că tot ce se întâmplă este real. Totuşi, Zorah Zorkin apasă pe trăgaciul armei şi cele două săgeți ale Taserului mi se înfig în gât, descărcând un curent electric fulgerător, care mă face să mă prăbuşesc la pământ şi deschide o imensă gaură neagră.

3.

Când îmi recapăt cunoştința, am mintea înceţoşată, încorsetată într-un înveliş țesut din fire hipnotice. Am febră, mi-e greață şi tremur. Gura îmi este

cleioasă şi limba mi s-a umflat, încerc să fac câteva mişcări. Coloana vertebrală îmi trosneşte de parcă s-ar fărâmița.

Am brațele imobilizate la spate, încheieturile prinse cu cătuşe, picioarele legate cu un colier de plastic. Mai multe straturi de bandă adezivă ultrarezistentă îmi astupă gura.

Încerc să-mi înghit saliva în ciuda căluşului. Panica pune stăpânire pe mine cu totul.

Mă aflu în spate într-un adevărat mastodont – un Cadillac Escalade cu geamuri fumurii –, care, de la înălțimea lui de doi metri, domină şoseaua şi îți dă senzația că zboară pe deasupra asfaltului. Bancheta este separată de habitaclul din față printr-un perete de plexiglas. Dintr-un motiv pe care nu îl cunosc încă, am pe mine combinezonul de BASE jumping. Echipamentul este complet: casca, hamul integral care îmi strânge coapsele şi umerii, rucsacul cu paraşuta strânsă înăuntru.

Prin placa transparentă disting silueta masivă a şoferului: umeri lați de militar, ceafă rasă, păr grizonant, tuns perie. Lângă el, Zorah Zorkin stă cu ochii pironiți în telefon. Fiind protejată de cască, dau cu capul în peretele despărțitor cu toată forța. Zorkin se uită la mine rapid, privindu-mă fără să mă vadă, apoi se întoarce la celularul ei. Mijind ochii, zăresc cesulețul de pe tabloul de bord. E trecut de ora 22.00.

Nu pricep ce se-ntâmplă. Ce sens au toate astea? Cum au putut să se precipite aşa lucrurile?

Mă deplasez târându-mă ca să văd peisajul care se derulează dincolo de geamul din spate. Noaptea. Un drum izolat. Cât vezi cu ochii, numai brazi, ale căror vârfuri, scuturate de vânt, se conturează pe un cer de cerneală.

După mai mulți kilometri, încep să bănuiesc unde ne aflăm. Dacă mergem de şase, şapte ore, trebuie că am traversat Pennsylvania, Maryland şi Virginia de Vest. Suntem în Munții Apalaşi, în apropiere de Silver River Bridge.

Pentru scurt timp, îmi recapăt speranța când zăresc o maşină în urma noastră. Lovesc în geamul din spate ca să-i atrag şoferului atenția, apoi, privind mai de aproape, îmi recunosc maşina, Lexusul micuț, roşu metalizat, şi îmi dau seama că se ține după noi.

Atunci, brusc, înțeleg care e planul şi încep să plâng.

4.

Avusesem dreptate: de douăzeci de minute, cu propria mea maşină pe urme, enormul 4x4 urca pe cărările abrupte ale Silver River Park. Nu după mult timp, cele două vehicule parchează unul lângă celălalt pe promontoriul pustiu care străjuieşte valea şi permite coborârea spre rampa de acces a podului vechi.

După ce se opreşte motorul, totul se derulează foarte repede: militarul – căruia Zorah îi spune Blunt – deschide o portieră laterală a SUV-ului şi mă apucă de mijloc cu o forță supraomenească, ridicându-mă pe umăr ca să mă ducă pe pod. Fără să ne scape din ochi o clipă, Zorah Zorkin merge la câțiva metri în urma noastră. Încerc să urlu, dar, imediat ce deschid gura, banda

izolatoare îmi taie colțurile buzelor. Oricum n-ar folosi la nimic. *În spațiu, nimeni nu te poate auzi țipând.* La ora aceea, Silver River Park era cam acelaşi lucru.

Până în ultimul moment, refuz să cred inevitabilul. Poate că vor doar să mă sperie. Dar nu parcurgi şase sute de kilometri doar ca să sperii pe cineva.

Cum le-a venit ideea asta? Cum au aflat? Uşor. Mi-au scotocit, pur şi simplu, prin apartament şi mi-au găsit echipamentul, pozele şi hărțile adnotate.

Ajuns la mijlocul structurii de oțel, Blunt mă aruncă pe pământ. Mă ridic şi încerc să fug, dar, fiind legată, mă prăbuşesc aproape imediat.

Mă ridic din nou. Aud râul de argint care curge trei sute de metri mai jos. Noaptea este splendidă, senină. Un cer fără nori, un frig uscat, o lună aproape plină, grea, imensă.

Zorah Zorkin stă pe pod în fața mea. Şi-a băgat mâinile în buzunarele de la geaca Barbour din bumbac cerat şi poartă o şapcă de baseball cu NYU, universitatea pe care a absolvit-o.

Citesc în privirea ei o hotărâre de neclintit. În clipa asta, pentru ea nu mai sunt o ființă umană. Doar o problemă care trebuie rezolvată cât mai repede.

Mă sufoc, transpir, fac pe mine. O viziune de coşmar îmi acaparează mintea. Sângele îmi îngheață. Ce văd este de neconceput, dincolo de panică. Corpul îmi este țeapăn, aproape paralizat. Când banda adezivă cedează, îmi folosesc ultimele forțe ca să mă târăsc în fața ei. Urlu. Mă prosternez, o rog stăruitor, o implor.

Dar indiferența ei este de gheață.

— Mergem, zice Blunt aplecându-se spre mine şi tăind frânghia de la paraşuta extractoare.

Nu pot face nimic. Este o matahală tăiată în stâncă. Un colos grăbit, la rândul lui, să termine.

Şi atunci se produce incredibilul. Înainte să-l lase pe călău să-şi facă treaba, o lumină se aprinde în ochii lui Zorah.

— Nu ştiu dacă eşti la curent, îmi zice ea. Dacă nu, m-am gândit că ai vrea să ştii.

Nu înțeleg la ce se referă până când scoate ceva din buzunar. Testul meu de sarcină.

— E pozitiv. Eşti însărcinată, Florence, felicitări!

Câteva secunde, rămân încremenită, uluită. Nu mai sunt pe lumea asta. Am ajuns deja dincolo.

Apoi, dintr-o singură mişcare aproape, Blunt îmi taie legăturile, mă apucă de picioare, mă ridică şi mă aruncă peste parapet.

5.

Cad.

Şi nici măcar nu mă mai gândesc să țip.

Mai întâi, groaza mă împiedică să gândesc.

Apoi, cele câteva secunde cât durează căderea se dilată.

Şi, încet-încet, mă fac mai uşoară.

Frica se transformă în nostalgie. Nu-mi trece viața prin fața ochilor. Mă gândesc doar la lucrurile care-mi plăceau: limpezimea cerului, energia pe care mi-o dă lumina, forța vântului.

Mă gândesc mai ales la copilul meu.

Copilul pe care-l port în pântec şi care va muri împreună cu mine.

Ca să nu plâng, îmi spun că trebuie să-i găsesc un nume.

Pământul se apropie, de-acum mă contopesc cu cerul, cu munții, cu brazii. N-am crezut niciodată în Dumnezeu – totuşi, în clipa asta am impresia că Dumnezeu este peste tot. Sau, mai degrabă, că natura este Dumnezeu.

Cu o fracțiune de secundă înainte de impact, am o revelație.

Copilaşul meu este fată.

O va chema Rebecca.

Nu ştiu încă unde mă duc, dar mă duc împreună cu ea.

Şi asta mă face să nu-mi mai fie atât de frică.

A treia zi, după-amiaza
Dragonii în noapte

18
Drumul spre Vest

Nu iubim niciodată decât o fantomă.
Paul VALfiRY

1.

Soarele. Praful. Asfaltul.

Căldura de sfârşit de vară. John Coltrane la radioul maşinii.

Cu geamul deschis, cu braţul îndoit pe portieră şi părul vâlvoi, Marc Caradec gonea pe şosea.

Peisajul se derula prin faţa ochelarilor săi fumurii. Ferme, păşuni, tractoare şi silozuri de cereale. Peisajul unei Americi rurale, încremenite în timp. Câmpuri cât vezi cu ochii. Fâşii monotone de culoarea grâului, porumbului, soiei, tutunului.

Era prima dată când Marc punea piciorul în Vestul Mijlociu. Se gândise imediat la lecţiile de geografie la care o verifica pe fiica lui când era la colegiu. Acele hărţi colorate cu creioane care delimitau marile zone agricole americane: Corn Belt, Fruit Belt, Wheat Belt, Dairy Belt... Teme plictisitoare, complet abstracte când ai paisprezece ani şi n-ai călătorit prea mult, dar care astăzi deveneau pentru el o realitate impresionantă.

Caradec îşi îndreptă braţul ca să nu-i amorţească şi se uită la ceasul de la mână. Era puţin trecut de ora 17.00. Se scurseseră patru ore de când îl abandonase pe Raphael în barul cu stridii. Mânat de o intuiţie, dăduse fuga la Aeroportul JFK şi cumpărase un bilet de avion pentru Ohio. După două ore de zbor, aterizase la Columbus. La aeroport, închinase un Dodge. În timp ce străbatea primii kilometri, încercase să pună în funcţiune GPS-ul, apoi renunţase. O luase spre nord-vest, mulţumindu-se să urmeze panourile indicatoare în direcţia Fort Wayne.

Nu dormise cu o noapte în urmă şi foarte puţin în precedentele două. Având în vedere decalajul orar şi anxioliticele pe care le luase, ar fi trebuit să cadă lat, dar se întâmpla exact contrariul: deborda de energie. Adrenalina care îi inunda organismul îl menţinea într-o stare de exaltare, în care toate simţurile îi erau în alertă. La bine şi la rău.

Partea bună era o acuitate a gândirii. Gândurile ţâşneau, se îmbulzeau, se iuţeau, se învălmăşeau în capul lui într-un haos fecund, care până acum îl făcuse să ia deciziile bune. Partea mai sumbră era o formă de hipersensibilitate. Amintirile dădeau năvală: Elise, fetiţa lui, ireversibilitatea atroce a anumitor evenimente.

Uneori, o lacrimă călduţă îl lua prin surprindere şi îi curgea pe obraz. Fantomele dădeau târcoale şi doar medicamentele le mai ţineau la distanţă. Se gândi la acel citat din Louis Aragon: „Să fii om înseamnă să poţi să cazi la infinit.” El cădea de aproape doisprezece ani. În ultimele zile, durerea înviase.

În cele din urmă, avea să pună stăpânire pe el, o ştia prea bine. Avea să vină o zi când ea avea să-şi asmuță câinii, care aveau să devoreze totul. Acea zi era aproape, dar nu era ziua aceea, încă nu.

Marc respiră adânc. În acea clipă, pe acel drum izolat, simțea că are harul clarviziunii. Avea chiar impresia că merge pe apă. De când îl omorâse pe polițistul acela, pe nemernicul de Stephane Lacoste, era mânat de ceva care îl depăşea. Când glonțul îi şuierase pe lângă ureche, frica i se spulberase dintr-odată. Îşi reaminti ce se întâmplase apoi, derulând imaginile în minte cu încetinitorul. Pusese mâna pe armă, se ridicase şi trăsese. Îi luase viața cu un soi de puritate şi de grație. Ca şi cum nu el trăgea cu adevărat.

Evidenta îi sărise în ochi.

Avea s-o găsească pe Claire pentru că asta era misiunea lui.

Avea s-o găsească pe Claire pentru că era în *ordinea firească a lucrurilor.*

Într-o anchetă a poliției, ordinea firească a lucrurilor este acel moment special în care nu mai eşti tu cel care caută adevărul, ci adevărul e cel care te caută pe tine.

La mai bine de zece ani de la începutul evenimentelor, cazul Carlyle îşi scotea la iveală ramificațiile tentaculare şi neaşteptate. O avalanşă teribilă de piese de domino, care se întindea pe ambele maluri ale Atlanticului. În capul său, Marc auzea zgomotul pieselor dreptunghiulare care cădeau unele după altele: Clotilde Blondel, Franck Muselier, Maxime Boisseau, Heinz Kieffer, Joyce Carlyle, Florence Gallo, Alan Bridges…

Dispariția sau moartea unui copil nu afectează niciodată o singură familie. Ea pârjoleşte totul în calea ei, mistuie totul, distruge ființele, amestecă responsabilitățile, aruncându-l pe fiecare în brațele neputințelor şi coşmarurilor lui.

Marc ajunse la o intersecție, dar nici măcar nu frână. O luă la dreapta fără a mai privi harta sau panoul indicator. Nu era sigur că ştie unde avea să-l ducă drumul acela, dar era sigur de un lucru: zarurile fuseseră aruncate. Printr-o aliniere a planetelor, adevărul îşi reintra cu brutalitate în drepturi. El revenea la suprafață, țâşnea, răbufnea cu toată forța pe care unii o folosiseră ca să-l ascundă. Procesul era inevitabil şi devastator.

Iar el, Marc Caradec, nu era decât un simplu instrument al adevărului.

2.

După ce mă întâlnisem cu May Soo-yun, trecusem pe la hotel ca să-mi văd fiul. Mă luptasem cu el ca să doarmă un pic după masa de prânz. Şi pierdusem. Ca de atâtea ori, lupta se terminase în fața calculatorului, cu un film vechi cu Louis de Funes. În cele din urmă, la ora 15.00 a adormit în timp ce se uita la *Marele restaurant* şi, fără să vreau, mă lăsasem şi eu să alunec împreună cu el în brațele lui Morfeu.

M-a trezit clinchetul discret al unui SMS. Am deschis ochii lac de transpirație. Theo gângurea la celălalt capăt al patului, culcat pe spate, cu picioarele în aer, jucându-se cu Fifi, cățeluşul de pluş. M-am uitat la ceas: era

trecut de ora 18.00.

— Fir-ar al dracu'! am strigat sărind din pat.

— Fi'-al a dacu'! repetă fiul meu amuzat.

Am inspirat adânc ca să nu izbucnesc în râs.

— Nu, Theo! E urât, n-ai voie să spui asta!

În timp ce fiul meu ezita, cu o figură nostimă, să repete găselnița, m-am uitat în telefon. Tocmai primisem un mesaj de la May Soo-yun: Aveți o întâlnire peste 20 de minute. Perlman's Knish Balcery.

Fără să mai trec pe la recepție, am sunat-o pe Marieke de pe fixul din cameră. Tânăra babysitter ieşise la un pahar cu prietenele la Raouls, un bistro din Soho. În timp ce comandam o maşină de pe mobil, am negociat cu ea ca să accepte să stea cu Theo până seara. Putea să fie la hotel într-un sfert de oră, dar, ca o bună capitalistă ce era, a profitat de poziția în care se afla ca să-mi impună un tarif exagerat, pe care am fost nevoit să îl accept.

Am ajuns, aşadar, la întâlnire cu o jumătate de oră întârziere. Periman's Knish Bakery era o prăvălie de pe Essex Street, situată la doi paşi de Secția 7, comisariatul din Lower East Side.

Magazinul era gol, cu excepția unui cuplu de japonezi care se jucau de-a pozatul în fața tejghelei. În spatele unei vitrine frigorifice mari, un bătrân vindea specialități culinare evreieşti. În fundul magazinului erau câteva mese cu banchete din scai roşu.

Mirându-mă că May nu era acolo, m-am aşezat pe locul cel mai apropiat de intrare şi am comandat o sticlă de apă. Pe masă, clientul dinaintea mea lăsase un *New York Times* din ziua aceea. Eram nervos şi furios că adormisem.

Am răsfoit mecanic cotidianul, stând cu un ochi pe uşa de la intrare. Era o căldură sufocantă. Un ventilator vechi vântura un aer călduț îmbâcsit cu mirosuri de usturoi, pătrunjel şi ceapă prăjită. Îmi vibră telefonul. De data asta, era un SMS de la Alan:

Veniți repede pe la mine, AB.

Ce s-a întâmplat? l-am întrebat imediat.

Am noutăți despre Joyce Carlyle.

Ce noutăți?

Nu vă pot spune la telefon.

Vin cât de repede pot, am promis eu.

În timp ce butonam telefonul, un bărbat intră în Bakery. De vârsta mea, bine legat, păr negru, barbă de trei zile. Cu un aer epuizat, îşi slăbi nodul de la cravată şi îşi suflecă mânecile de la cămaşă. Cum mă zări, traversă restaurantul cu paşi hotărâți şi se aşează în fața mea.

— *Detectiv* Baresi, se prezentă el. Sunt fostul coleg al lui May. Eu am lucrat cu ea la cazul morții lui Joyce Carlyle.

— Raphael Barthelemy.

Polițistul îşi sterse fruntea cu un şervețel de hârtie.

— May m-a rugat să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Dar, vă previn, n-am mult timp la dispoziție. Din cauza Convenției Republicane, muncim ca idioții de trei zile.

Baresi trebuie să fi fost de-ai casei, pentru că proprietarul îi aduse imediat

ceva de mâncare.

— Am nişte knish-uri abia scoase din cuptor, Ignazio, îl asigură el, punându-i în faţă un platou cu nişte gogoşele din cartofi, salată coleslaw şi castraveciori.

O întrebare îmi ardea buzele:

— Aţi reuşit să găsiţi dosarul?

Baresi îşi puse un pahar cu apă clătinând din cap.

— Dosarul ăsta e de acum zece ani. Dacă mai există, se află în arhivele Secţiei 25. Concret, asta înseamnă că e stocat în nişte depozite din Brooklyn sau din Queens. Nu ştiu ce v-a promis May, dar nu poţi scoate un dosar aşa de vechi pocnind din degete. E nevoie de autorizaţii. E complicat şi, în plus, durează săptămâni întregi.

M-am străduit să nu-mi arăt dezamăgirea.

— May mi-a zis că la locul crimei s-a găsit o amprentă.

Baresi se strâmbă.

— S-a cam pripit cu concluziile. Scena crimei era complet *clean,* tocmai. Singurul lucru pe care l-a găsit a fost un ţânţar.

— Un ţânţar?

Credeam că face aluzie la vreun termen din argoul poliţiştilor, dar era vorba chiar despre o insectă.

— Mda… Un ţânţar strivit, doldora de sânge, care a fost găsit pe gresia din baia victimei. Ca întotdeauna, May a vrut să facă pe deşteaptă. Şi-a zis că poate ucigaşul fusese pişcat de ţânţar şi că, în acest caz, ADN-ul lui se afla încă în corpul insectei. Aşa că, din clipa aceea, şi-a pus în gând să-l ducă la analize.

— Eraţi împotrivă?

Baresi înghiţi una dintre gogoşelele de cartofi.

— Bineînţeles, pentru că, şi cu mult noroc, ar fi fost asta vreo dovadă? Nicidecum. Iar proba n-ar fi ţinut nici măcar o secundă în faţa unui tribunal. Deci, nu ne folosea la nimic. Pe atunci, May era „Doamna Orice-numai-să-dau-bine“: avea o ambiţie exagerată, nesănătoasă. Spera să se vorbească despre ea, încercând ceva ce nu se mai făcuse niciodată în New York.

Baresi mai mestecă fără a se grăbi câteva knish-uri, apoi continuă:

— Tehnicienii criminalişti s-au ocupat totuşi de ţânţar. Au reuşit să recolteze un eşantion de sânge, pe care l-au trimis la laborator. Acolo, băieţii au reuşit să extragă ADN-ul şi să stabilească un profil genetic.

— Şi apoi?

Poliţistul ridică din umeri.

— Apoi s-a urmat procedura clasică. Cea pe care o vedeţi în serialele TV: laboratorul a introdus noul profil în baza de date şi l-a comparat cu profilurile care figurau deja acolo.

— Şi ce a rezultat?

— Nimic. *Nada,* m-a asigurat Baresi, întinzându-mi o foaie de hârtie. Iată copia raportului de la laborator. Am găsit e-mailul de la ei pe server. După cum puteţi vedea, nu se potriveşte cu niciun profil înregistrat deja.

Muşcă dintr-un castravecior şi, cu gura plină, remarcă:

— Oricum, celor de la laborator le-a luat aşa de mult să ne trimită rezultatele, încât, între timp, dosarul a fost deja clasat.

M-am uitat peste raport. Profilul genetic apărea sub forma unui soi de cod de bare sau a unei histograme, prezentând sintetic treisprezece segmente de ADN, cei treisprezece loci necesari ca să identifici cu uşurinţă un individ. Era frustrant: asasinul se afla, fără îndoială, acolo, în faţa ochilor mei, dar n-aveam niciun mijloc să-i descopăr identitatea.

— Câte persoane înregistrate erau pe-atunci?

Baresi ridică din umeri.

— În CODIS? La mijlocul anilor 2000? Nu ştiu exact. Poate vreo două milioane.

— Şi astăzi câte sunt?

— Peste zece milioane. Dar înţeleg unde bateţi: nici nu se pune problema să facem o nouă căutare.

— De ce?

Exasperat, poliţistul îndreptă spre mine un deget acuzator:

— O să vă spun ce cred eu cu adevărat. În poliţie, suntem în mod constant sub efectivul necesar. Treaba noastră este să cercetăm crimele şi delictele *în momentul* în care sunt comise. Nu după zece ani. Un caz care se tărăgăneză este un caz nociv. Pentru mine, aşa-zisele *cold cases* sunt un soi de fiţe de intelectuali şi n-am niciun respect faţă de colegii care se complac în aşa ceva.

Am rămas tablou.

— Cunosc mulţi poliţişti, şi sunt aproape sigur că niciunul nu gândeşte ca dumneavoastră.

Baresi oftă şi ridică tonul, devenind mitocan:

— Cazul ăsta pute a rahat, OK? Aşa că lăsaţi-o baltă! N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să plângeţi moartea unei drogate?

Era cât pe-aci să mă enervez şi eu când, brusc, am înţeles: poliţistul nu credea o iotă din ce spunea. Dacă încerca să mă descurajeze să anchetez, o făcea deoarece cunoştea identitatea asasinului.

3.

Soarele începea să apună pe plantaţiile din Vestul Mijlociu. Lumina lui aurie inunda lanurile de porumb, se furişa printre plantele de soia, atacând din spate şi din sens opus siluetele masive ale hambarelor şi ale fermelor de lapte.

La volanul monovolumului său, Marc Caradec gonea în continuare spre vest.

Mulţi percepeau peisajele din Ohio ca exasperant de monotone. El, dimpotrivă, se strecura cu o oarecare bucurie printre aceste culori strălucitoare, savurând miile de intensităţi ale luminii şi mulţimea de detalii care se perindau de-a lungul drumului: profilul suprarealist al unei combine ruginite, o cireada de vaci care rumegau liniştite, un şir de eoliene învârtindu-se pe cerul de culoarea şofranului.

Panourile se ţineau lanţ, indicând locuri cu nume ca din westernuri: Wapakoneta, Rockford, Huntington, Coldwater… Locul pe care îl căuta era

puțin mai înainte de Fort Wayne, la granița dintre Ohio şi Indiana. Câțiva kilometri numai şi avea să ştie dacă avusese o intuiție genială sau dacă nu cumva doar pierduse timp prețios.

Un General Store se contura la orizont. Marc aruncă o privire la indicatorul de combustibil. Rezervorul încă nu era gol, dar se hotărî să nu mai amâne şi să scape de pe-acum de corvoada alimentării.

Semnal. Încetinire. Nor de praf. Opri în fața singurei pompe, nu departe de o camionetă antică venită parcă dintr-un roman de Jim Harrison.

— Plinul, domnule?

Un puşti apăruse în spatele lui. Îmbrăcat cu o salopetă prea mare şi purtând pe cap o şapcă cu Cincinnati Reds, avea o figură zâmbitoare. Treisprezece ani cel mult, dar aici se pare că nu era o problemă să-i pui la muncă pe puşti.

— *Yes, please,* răspunse el întinzându-i cheile de la SUV.

Marc intră în *diner*-ul lipit de „magazinul general" şi făcu câțiva paşi pe parchetul deteriorat acoperit cu rumeguş. Particulele de praf care dansau în razele soarelui se risipiră când trecu el. Polițistul cercetă încăperea din priviri. Era seara devreme, iar restaurantul din prefabricate era cufundat într-un fel de somnolență. La bar, câțiva clienți de-ai casei goleau halbe de bere, injectându-şi colesterol direct în vene sub formă de hamburgeri cu bacon, *BBQ ribs* şi *fish and chips*[38], care pluteau în grăsime. Într-un colț al plafonului, un televizor obosit transmitea în direct Convenția Republicană, dar sonorul era oprit şi nimeni nu-i dădea atenție. Dintr-un radio pus pe o etajeră se auzea un hit vechi al lui Van Morrison.

Marc se urcă pe un scaun de bar şi comandă o bere Bud, pe care o savura recitindu-şi însemnările. Pe hârtie, ipoteza pe care mizase nu avea nicio valoare, dar el se agăța de ea cu toată forța. Dacă-şi amintea bine lecțiile de latină, conceptul de intuiție deriva dintr-un termen care însemna „imagine reflectată de o oglindă".

Imaginea. Imaginile. Exact la asta fusese atent: filmul pe care-l văzuse în mintea lui atunci când încercase să se pună în locul lui Florence Gallo. Era o metodă pe care o învățase la începutul carierei de la un polițist mai vârstnic din BRB, adept al exercițiilor yoga, al sofrologiei şi al hipnozei. Să încerci să intri literalmente în empatie cu victima. Să te pui intuitiv în locul ei, să simți acelaşi lucru ca şi ea şi, pentru o clipă, *să devii ea.*

Marc era sceptic în ceea ce priveşte capacitatea de a stabili un fel de conexiune mentală cu victima, dar era convins că deducția şi raționalitatea nu dădeau rezultat decât în cadrul unor parametri psihologici. Din acest punct de vedere, conversația pe care o avuseseră cu Alan Bridges – pe numele lui adevărat Alan Kowalkowski – fusese deosebit de edificatoare. Ea îi pusese la dispoziție materialul necesar pentru „a intra în mintea" lui Florence.

Raphael avea dreptate. Florence îi trimisese, într-adevăr, lui Alan pe e-mail un fişier audio: o conversație pe care o înregistrase cu telefonul între Joyce Carlyle şi asasinul ei. O făcuse chiar după ce sunase la numărul de urgență ca să semnaleze agresiunea asupra mamei lui Claire. O făcuse sub imperiul

[38] Costițe cu sos barbecue şi peşte pane cu cartofi prăjiți (în eng. în orig.).

emoției, într-o stare de stres maxim. Şi, mai ales, o făcuse de pe un calculator care nu era al ei, fiindcă soția lui Alan îi vandalizase biroul şi computerul cu o zi înainte. Un calculator cu care nu era obişnuită şi o căsuță de e-mail în care nu avea contactele ei.

Închizând ochii, Marc aproape că putea s-o vadă pe Florence: urgența, frica, transpirația, degetele care îi aleargă pe tastatură în momentul în care scrie adresa lui Alan. Între paginile carnețelului său, Marc găsise cartea de vizită pe care redactorul-şef de la #Wintersun le-o dăduse şi pe care îşi scrisese caligrafic adresa personală: alan.kowalkowski@att.net.

Doar că Florence, în grabă, nu scrisese adresa aceasta exact. Florence tastase alan.kowalkowsky@att.net – asta era ipoteza lui Marc.

Un „y“ în loc de „i“. „Kowalkowsky“ în loc de „Kowalkowski“. De ce? Pentru că, fără îndoială, în minte îi venise prima formă. Mai întâi, eroarea era frecventă în cazul acestui tip de terminație. Şi apoi, ea locuia la New York de mult timp, iar americanii aveau tendința să prefere „y“-ul pentru unele nume de origine rusă. Americanii scriau „Tehaikovsky“, „Dostoyevsky“, „Stanislavsky“, în timp ce francofonii optau pentru „Tehaikovski“, „Dostoievski“, „Stanislavski“. Doar că numele „Kowalkowski“ era, cu siguranță, de origine poloneză. Nu rusă.

4.

— Ştiți cine a omorât-o pe Joyce?

Periman's Knish Bakery fusese inundat de un aer jilav, de linişte şi de mirosuri de ceapă, mentă şi arpagic.

— Nu, îmi răspunde polițistul cu o figură impasibilă.

Am reformulat întrebarea:

— *Detectiv* Baresi, n-ați aşteptat să vă cer eu să consultați fişierul, nu-i aşa?

Polițistul oftă.

— Din cauza asta am întârziat, recunoscu el. May mi-a spus povestea dumneavoastră şi trebuie să vă mărturisesc că m-a tulburat.

Îşi întoarse privirea şi lăsă tăcerea să se aştearnă. Nu mai aveam stare, mă tot foiam pe scaun. Aveam să aflu în sfârşit.

— Cei ele la laborator au făcut toată treaba acum zece ani, îmi explică el fluturându-mi prin fața ochilor documentul în care era trecut profilul genetic. Nu trebuia decât să intru pe serverul de la CODIS şi să introduc datele.

— Şi de data asta au corespuns! am ghicit eu.

Un nou SMS de la Alan apăru pe ecranul telefonului meu, dar l-am ignorat. Baresi scoase din buzunarul de la cămaşă o foaie de hârtie îndoită în patru.

— Iată suspectul nostru.

Am desfăcut foaia şi am descoperit fotografia unui bărbat cu fața lată şi pătrată. Părul scurt, tuns perie, şi capul lui de buldog îmi amintiră vag de Ernest Borgnine în *Duzina de ticăloşi.*

— Se numeşte Blunt Liebowitz, precizează Baresi. Născut la 13 aprilie 1964 la Astoria, în Queens. Se angajează în forțele terestre în 1986 şi rămâne acolo

până în 2002 fără să depăşească gradul de locotenent. De remarcat că participă la primul război din Irak şi la operaţiunile americane din Somalia.

— Şi după ce pleacă din armată?

— N-am făcut cercetări, dar, când a fost arestat, în urmă cu patru ani, a menţionat că avea o firmă mică de securitate.

— Numele lui n-a apărut niciodată în ancheta despre Joyce Carlyle?

— Nu, în niciun context.

— De ce figurează în fişier?

— O nimica toată. Poliţia rutieră l-a arestat în Los Angeles, în 2012, pentru conducere în stare de ebrietate. Spiritele s-au încins şi Liebowitz l-a ameninţat pe agentul de circulaţie care îl controla. A stat o noapte în celulă, dar a ieşit apoi fără cauţiune.

— N-a avut altă condamnare?

— Nu, din câte ştiu eu.

Baresi lăsă o bancnotă pe masă şi se şterse la gură, după care se ridică şi mă puse în gardă:

— Ascultaţi-mă bine. Aveţi, fără îndoială, dreptate să dezgropaţi ancheta asta străveche, dar eu nu vreau să ştiu nimic. V-am dat informaţii pentru că îi datoram un serviciu lui May. În prezent, cazul ăsta nu mă mai priveşte. Descurcaţi-vă singur şi nu mai încercaţi să luaţi legătura cu mine, s-a-nţeles?

Fără să mai aştepte să-i răspund, făcu stânga împrejur şi traversă restaurantul. Am strigat după el:

— Deci, n-aţi vrea să aflaţi adevărul?

Mi-a răspuns fără să se întoarcă.

— Ştiu deja adevărul. Şi, dacă n-aţi fi fost orb, aţi fi înţeles că el e chiar sub ochii dumneavoastră!

În timp ce ieşea pe uşă, m-am gândit o clipă la vorbele lui. Ce înţelegea, mai exact, prin „Adevărul e chiar sub ochii dumneavoastră”?

Am plecat capul, recitind cu atenţie toate informaţiile pe care mi le dăduse despre acest Blunt Liebowitz. Turbam de furie că fusesem luat de imbecil de tipul ăsta pe cât de înfumurat, pe atât de nesuferit.

Apoi, brusc, privirea mi-a căzut pe ziarul pe care-l aveam împăturit pe masă. Şi am înţeles.

Ca toate celelalte ziare, *New York Times* consacra prima pagină Convenţiei Republicane. În fotografia care ocupa cea mai mare parte din pagină, se vedea Tad Copeland, candidatul partidului, croindu-şi drum prin mulţime împreună cu soţia lui. În planul din spate al pozei, cu casca în ureche, se zărea cel care trebuie să fi fost bodyguardul lui Copeland.

Nimeni altul decât Blunt Liebowitz.

19
Biopic

Wikipedia
[Extras]

TAD COPELAND

Pentru alte sensuri, vedeți Copeland (dezambiguizare). Thaddeus David „Tad" Copeland, născut în 20 martie 1960 în Lancaster, Pennsylvania, este un om politic american, membru al Partidului Republican. A fost primar al oraşului Philadelphia din 2000 până în 2006 şi guvernator de Pennsylvania din ianuarie 2005.

Studii şi carieră profesională

Provenit dintr-o familie modestă (tatăl lui este mecanic auto şi mama, asistentă socială), Tad Copeland îşi ia licența în drept la Temple Law School din Philadelphia în 1985.

După absolvire, lucrează pentru celebrul cabinet de avocatură Wise & Ivory. Aici o întâlneşte pe viitoarea lui soție, Carolyn Ivory, fiica lui Daniel Ivory, unul dintre cofondatorii cabinetului. După căsătorie, în 1988, Tad Copeland părăseşte cabinetul socrului său şi devine profesor de drept constituțional, mai întâi la Corneli Law School din Ithaca, apoi la Philadelphia, la prestigioasa University of Pennsylvania.

În paralel cu cariera universitară, înființează Take Back Your (TBY), o organizație non-profit a cărei activitate este dedicată susținerii cauzei minorităților în cartierul Northeast din Philadelphia.

Copeland desfăşoară acțiuni importante în domeniul educației, al locuirii şi al luptei împotriva consumului de droguri. Mai mult, el convinge municipalitatea să demareze un vast program de informare pentru reducerea ratei sarcinilor precoce la adolescente şi încurajarea tinerilor să se înscrie pe listele electorale.

Primar al Philadelphiei

În 1995 este ales membru în consiliul municipal al Philadelphiei, reprezentant al cartierului Northeast, devenind unul dintre puținii republicani din sânul acestei structuri majoritar democrate.

Foarte popular în anumite cartiere, Copeland reuşeşte să încheie alianțe care, spre surprinderea generală, îi permit să fie ales primar al Philadelphiei în anul 2000.

Primul său mandat aduce o reechilibrare a finanțelor publice, o scădere a taxelor municipale şi o modernizare a funcționării instituțiilor şcolare din oraş.

Copeland încheie parteneriate între municipalitate şi sectorul privat pentru a lansa un vast proiect de reabilitare a centrului oraşului. După modelul

„toleranță zero” experimentat la New York, el reformează poliția orașului şi combate cu succes criminalitatea.

Copeland este, de asemenea, inițiatorul proiectului Rail Park, un spațiu verde şi ecologic de peste 5 kilometri, amenajat pe ruinele unei vechi căi ferate.

Tentativă de asasinat

În 2003, în timpul campaniei pentru obținerea unui nou mandat, Copeland este victima unei tentative de asasinat la ieşirea din sediul cartierului său general. Un individ de 53 de ani cu probleme psihice, Hamid Kumar, deschide focul, trăgând mai multe gloanțe în direcția primarului. Două dintre ele îl nimeresc. Unul îi perforează plămânul, celălalt, abdomenul. Transportat la spital în stare gravă, Copeland va avea nevoie de câteva luni să se recupereze complet, ceea ce îl va împiedica să candideze pentru un al doilea mandat, dar îi va aduce susținerea opiniei publice. Deja partizan al controlului armelor de foc, Copeland devine şi mai ferm pe poziție după acest eveniment.

Guvernator de Pennsylvania

În noiembrie 2004, datorită popularității sale, îl detronează pe guvernatorul democrat şi este ales guvernator de Pennsylvania. Intră în funcție în ianuarie 2005 şi adoptă un program de stabilitate fiscală. O serie de cheltuieli sunt sistate, iar fondurile sunt redistribuite în sprijinul educației, al căminelor de bătrâni şi mai ales al implementării unei reforme în domeniul asigurărilor de sănătate, care să le permită rezidenților din Pennsylvania să beneficieze de una dintre puținele şi cele mai performante asigurări de sănătate universale din Statele Unite.

Câştigă din nou alegerile detaşat în 2008 şi 2012. Următoarele mandate îi cultivă şi îi consolidează imaginea de reformator şi de om politic pragmatic. Copeland pozează, de asemenea, în apărător al mediului, propunând la vot o serie de texte de lege pentru sporirea măsurilor de protecție a patrimoniului natural al statului.

În decembrie 2014, este clasat al şaselea în topul celor mai populari guvernatori ai țării, rata încrederii depăşind 65%.

Ambiţii prezidenţiale

În ciuda popularității locale, Copeland nu corespunde în niciun fel profilului de candidat al Partidului Republican la alegerile prezidențiale.

Proavort, favorabil căsătoriilor gay şi controlului mai strict al armelor de foc, direcția politică pe care o apără pare prea moderată pentru a obține sprijinul membrilor cu greutate din partid.

Unii analişti politici au remarcat totuşi că popularitatea sa în sânul unui electorat în mod tradițional mai puțin apropiat de republicani – lationoamericanii, femeile şi tinerii – îl recomandă ca pe un candidat puternic pentru turul al doilea, în vederea următoarelor alegeri prezidențiale.

Între 2014 şi 2015, toate sondajele referitoare la potențialii candidați la alegerile de desemnare a reprezentantului republican la prezidențiale, Copeland nu obține niciodată mai mult de 3% din intențiile de vot.

Aceste rezultate nu-l împiedică să continue, iar la 1 septembrie 2015 se lansează oficial în cursa alegerilor prezidențiale din 2016.

[...]

Viaţa privată

Soția lui, Carolyn Ivory, face parte dintr-o familie democrată cu tradiție din Pennsylvania. După ce a lucrat ca avocat, în prezent este prim-asistent al procurorului federal al districtului de vest din Pennsylvania.

Căsătoriți din 3 mai 1988, cei doi au un fiu, Peter, student la Medicină la Johns Hopkins University, şi o fiică, Natasha, studentă la Royal College of Art din Londra.

20
Alan şi jurnaliştii de investigaţie

Fiecare om are trei vieţi. Una publică,
alta privată şi a treia secretă.
Gabriel GARCIA MÂRQUEZ

1.

Vestul Mijlociu

Înainte să plece de la restaurant şi să-şi continue drumul, Marc Caradec plăti plinul de benzină şi mai comandă o bere. La radio, Van Morrison îi cedase locul lui Bob Dylan, care cânta *Sara,* una dintre melodiile lui preferate. Îşi amintea că, la vremea respectivă, cumpărase albumul *Deşire* pe vinii: era pe la mijlocul anilor 1970, chiar înainte ca muzicianul să se despartă de soţia lui, celebra *Sara* din cântec. În melodie, Dylan rememora momente care-i trezeau nostalgia şi le întipărea în versuri pline de poezie: o dună, cerul, nişte copii care se jucau pe plajă, o femeie iubită pe care o compara cu un „giuvaer strălucitor". Sfârşitul cântecului era mai crepuscular: tentativa de împăcare eşuase. Pe plaja pustie, nu mai rămânea decât o barcă mâncată de rugină.

Povestea vieţii lui.

Povestea vieţii tuturor.

— N-aţi vrea să încercaţi meniul pe care îl avem azi? zise chelneriţa punându-i în faţă lui Marc sticla de bere pe care o comandase.

Era o „tânără" care nu mai era foarte tânără şi căreia clienţii obişnuiţi îi spuneau Ginger. Avea părul scurt, vopsit roşcat, şi braţele tatuate ca un *biker.*

— Ce aveţi? întrebă el de formă.

— Piept de pui cu ierburi aromatice şi *mash potatoes*[39] cu usturoi.

— Eu zic „pas", mulţumesc.

— Aveţi un accent foarte sexy, de unde sunteţi? se interesă ea.

— Din Paris.

— Am o prietenă care era acolo în luna de miere când au fost atentatele, exclamă ea. E îngrozitor…

Caradec evită să intre în această discuţie. De câte ori se deschidea subiectul, îi venea să-l citeze pe Hemingway: „Parisul merita mereu şi mereu primeaţi ceva în schimbul a ceea ce-i dădeaţi."

— Ce vă aduce la Fort Wayne, Indiana? continuă Ginger văzând că el n-avea nicio reacţie.

— O anchetă mai veche. Sunt poliţist.

— Şi ce anchetaţi?

— Încerc să găsesc un bărbat. Un anume Alan Kowalkowsky. Cred că

[39] Piure de cartofi.

locuieşte la o fermă puțin mai departe.

Ginger dădu din cap.

— Mda, îl cunosc pe dobitocul acela de Alan. Am fost colegi de şcoală. Ce vreți de la el?

— Doar să-i pun câteva întrebări.

— O să vă fie greu.

— De ce?

— Fiindcă e mort de zece ani, zise ea flegmatică.

Marc fu şocat de veste. Vru să mai stea de vorbă cu Ginger ca să afle mai multe, dar chelnerița era solicitată de alți clienți.

La dracu'.

Vestea acestei morți îi complica teoria, dar nu i-o demonta. Marc tot credea că e-mailul pe care îl trimisese Florence Gallo ajunsese într-o căsuță de e-mail care exista. Chiar dacă nu ştia cine ştie ce informatică, avea rezerve de bun-simț. În barul cu stridii, îi venise ideea să consulte cartea de telefoane on-line şi ceva îl frapase. În afara listei roşii, cu numere secrete, pe tot teritoriul american existau sute de Kowalkowski, dar numai patru Kowalkowsky. Iar unul dintre ei se numea Alan şi locuia aici, la granița dintre Ohio şi Indiana!

De când făcuse această descoperire, o idee nu-i dădea pace: şi dacă bărbatul ăsta primise mesajul lui Florence? Pățise şi el ceva asemănător în urmă cu doi ani. Într-o dimineață, găsise pe adresa lui de e-mail nişte poze deocheate însoțite de un text licențios, adresate de o țipă pe nume Mărie cvasiomonimului său, un oarecare Marc Karadec care locuia la Toulouse şi avea acelaşi furnizor de net ca şi el.

O gură de bere rece pentru a-şi limpezi gândurile. Şi o nouă întrebare: dacă acest Alan Kowalkowsky murise, cum se explica faptul că adresa lui de e-mail era încă activă?

Marc îi făcu semn lui Ginger să vină, dar aceasta prefera să-şi piardă vremea cu un tinerel care se hoba în decolteul ei. Marc oftă şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari pe care o flutură în direcția ei.

— Dacă ai impresia că poți să mă cumperi, zise Ginger alergând să ia banii.

Caradec se simți cuprins de o amețeală uşoară. Clipi şi trase adânc aer în piept. Brusc, totul îl îngrețoşa în acel loc: mirosul de prăjeală, atmosfera vulgară, mediocritatea oamenilor înțepeniți în barul acela care părea să fie singurul lor orizont.

— Spune-mi mai multe despre Alan ăsta, o rugă el. Era fermier?

— Da, avea o fermă mică, de care se ocupa cu soția lui, Helen.

— Ştii de ce a murit?

— S-a sinucis. O chestie oribilă. N-am chef să vorbesc despre asta.

Marc miji ochii ca să descifreze cuvintele pe care chelnerița le avea tatuate la baza gâtului: „We live with the scars we choose"[40]. Nu era în întregime fals, dar nici aşa de simplu. Apoi scoase o altă bancnotă, pe care Ginger o strecură imediat în buzunarul de la blugi.

— Alan avea o singură pasiune-n viață: vânătoarea de cerbi, şi se ducea de

[40] „Trăim cu cicatricile pe care le alegem" (în eng. în orig.).

fiecare dată când putea. De cele mai multe ori, îi zicea lui fi-su să meargă cu el, chiar dacă ăstuia nu prea-i plăcea. Puştiul se numea Tim. Era un băieţel grozav. Genul care te face să regreţi că nu ai şi cu copii.

Ginger rămase careva secunde cu privirea pierdură în gol, după care se întoarse la povestirea ei.

— Într-o dimineaţă, acum zece ani, Tim n-a mai vrut să meargă cu taică-su, dar, din nou, Alan a insistat foarte mult. Zicea că vânătoarea o să-l facă pe fi-su bărbat. Genul ăsta de tâmpenii, ştiţi dumneavoastră…

Marc încuviinţă din cap.

— Cearta s-a prelungit în pădure până în punctul în care n-a mai existat cale de întors. De data asta, Tim i-a ţinut piept lui taică-su şi i-a spus verde-n faţă tot ce crede, în timp ce băiatul mergea înapoi spre fermă, Alan a continuat să urmărească animalul pe care îl hăituia de mai multe ore. La un moment dat, i s-a părut că aude cerbul într-un desiş şi a tras orbeşte. Bănuiţi ce s-a-ntâmplat.

Încremenit de o viziune care îl îngrozise, Marc bâigui:

— Şi-a… nimerit fiul?

— Mda. Săgeata arbaletei a străpuns pieptul băiatului în dreptul inimii. Tim a murit aproape pe loc. Avea paisprezece ani. Alan n-a suportat. S-a împuşcat a doua zi după înmormântare.

Marc oftă zgomotos.

— La naiba, urâtă poveste. Şi soţia lui?

— Helen? Locuieşte tot la fermă. Era o ciudată şi înainte de tragedie, solitară, preţioasă. După aceea, s-a ţăcănit de-a binelea. A lăsat ferma să se ducă de râpă, trăieşte în mizerie, trage la măsea de dimineaţa până seara…

— Şi din ce trăieşte?

Ginger îşi scuipă guma de mestecat în coşul de gunoi.

— Vreţi adevărul?

— Dacă tot am ajuns în punctul ăsta…

— Câţiva ani, s-a prostituat. Pentru băieţii din regiune care aveau chef de-o tăvăleală, era practic să dea o tură pe la văduva Kowalkowsky.

Marc se uită spre uşă. Asta era prea de tot. Trebuia să plece.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, continuă Ginger, acum nu mai e nevoie să lucreze mult. Nici măcar nefutuţii nu sunt prea dornici să i-o tragă unei moarte.

2.

New York

Alan Bridges era indignat.

— Ce dracu’ aţi făcut? Vă aştept de mai bine de-o oră.

— Îmi pare rău. O să vă explic.

La ultimul etaj al clădirii Flatiron, biroul lui Alan se transformase în cartier general de criză: pe un panou din plută erau prinse în piuneze fotografii vechi, pe o tablă albă BIC Velleda erau nişte însemnări cu markerul şi fuseseră

desfăcute cutii de carton pline cu cărți. Pe perete erau trei monitoare conectate prin wi-fi la laptopurile a doi jurnaliști tineri de la #Wintersun. Alan mi-i prezentă pe asistenții săi, pe care îi văzusem deja de dimineață.

— Christopher Harris şi Erika Cross. Toată lumea le spune Chris & Cross.

Cross era o roşcată frumoasă, al cărei păr ondulat i se revărsa pe umeri. Chris, un sfrijit tăcut, cu look androgin şi privire sfioasă. Dincolo de peretele de sticlă, echipa de *muckrackeri* se restrânsese, majoritatea ducându-se pe Madison Square Garden ca să asiste la sfârşitul Convenției Republicane.

Alan spuse pe un ton grav:

— Am fost sceptic cu privire la ce mi-ați povestit, dar m-am înşelat.

El arătă spre cutiile de carton de pe jos.

— V-am urmat sfatul: ne-am dus să scotocim prin lucrurile lui Joyce Carlyle în boxa de la depozit şi ne-a atras atentia ceva foarte ciudat.

Luă un volum pe care îl avea pe birou şi mi-l întinse. Era o biografie a lui Tad Copeland intitulată *The Unusual Candidate*[41].

— Apărută la sfârşitul anului 1999, în timpul primei campanii electorale a lui Copeland pentru funcția de primar al Philadelphiei, explică el. Cartea a fost publicată pe cheltuiala autorului, într-un tiraj modest de cinci sute de exemplare. E genul de carte politică tip hagiografie, care nu prezintă niciun interes şi care se vinde, în general, în sălile de şedințe ale candidaților şi la întâlnirile lor.

Am citit numele autorului:

— Pepe Lombardi?

— Un fost jurnalist şi fotograf de la *Philadelphia Investigator,* o fițuică locală. Tipul l-a urmărit pe Copeland de când a intrat în politică, de pe vremea când nu era decât un simplu consilier municipal.

Am răsfoit cartea, apoi am deschis-o la una dintre paginile colitei cu fotografii din mijloc, marcată cu un post-it.

— O recunoaşteți?

Cele două poze datau de la sfârşitul anilor 1980 (respectiv decembrie 1988 şi martie 1989, dacă era să dai crezare legendei). Ele îi înfățişau pe Joyce şi pe Tad în birourile organizației Take Back Your Philadelphia, pe care o crease Copeland înainte să-şi facă apariția pe scena politică. Pe vremea aceea, mama lui Claire era splendidă, tânără, plină de viață. Un corp zvelt, trăsături fine şi regulate, dinți albi, ochi mari, verzi şi migdalați. Asemănarea cu Claire era frapantă.

Cele două poze trădau o complicitate evidentă, dar eu nu aveam încredere în fotografii.

— Am făcut cercetări, reluă Alan. Joyce a lucrat pentru TBY aproape un an, mai întâi ca voluntară, apoi ca angajată.

— Şi la ce concluzie ați ajuns?

— Sunteți orb sau ce? I-o trăgea sau voia să i-o tragă, mi-o servi Cross într-o izbucnire cu inflexiuni nu prea feminine. Asta îmi aminteşte de fotografiile lui Clinton cu Monica Lewinsky. Îmbrățişarea lor mirosea a sex de la o poştă.

---

[41] „Candidatul neobişnuit" (în eng. în orig.).

— Nu sunt decât nişte fotografii, am replicat eu. Pot spune orice, o ştiți prea bine.

— Staţi să vedeți urmarea, continuă roşcata. Am dat de Pepe Lombardi într-un cămin de bătrâni din Maine. Are nouăzeci de ani astăzi, dar mintea încă îi merge brici. L-am sunat acum o oră. Mi-a povestit că, în 1999, la zece zile după apariția cărții, Zorah Zorkin, directoarea de campanie a lui Copeland, i-a cumpărat tot stocul, inclusiv toate negativele fotografiilor.

— Sub ce pretext?

Alan vorbi din nou:

— Oficial, candidatului îi plăcuse atât de mult cartea, încât dorea să apară o ediție nouă, cu o prefață scrisă de el însuşi.

— Insă cartea n-a mai apărut niciodată, mi-am dat eu cu părerea.

— Ba da, tocmai! A fost chiar reeditată de mai multe ori, dar, în noile ediții, cele două fotografii cu Joyce dispăruseră.

M-am făcut avocatul diavolului:

— Pot fi o mie de motive pentru asta. Aţi spus-o chiar dumneavoastră: dacă pozele astea sunt echivoce, nu este anormal că omul politic a încercat să le scoată din biografia sa. Cu atât mai mult cu cât era însurat.

— Doar că povestea nu s-a oprit aici, mă asigură Alan întorcându-se spre Chris & Cross.

Roşcata cu păr strălucitor explică:

— Am făcut săpături prin tainele internetului, mai ales pe site-urile care vând cărți vechi. De câte ori mai apărea vreun exemplar din ediția originală, pe Amazon sau pe ebay, de exemplu, era aproape instantaneu cumpărat la preț mare.

— De cine?

Fata ridică din umeri.

— Greu de aflat cu certitudine, dar nu foarte complicat de ghicit.

Pentru prima dată, Chris, androginul timid, interveni:

— Mai e ceva. La momentul respectiv, erau mediateci sau biblioteci municipale din Pennsylvania care achiziționaseră biografia. Am reuşit să iau legătura cu unele dintre ele. Găsim urma cărții în cataloagele on-line, dar, practic, ea nu mai există la raft. Fie a fost pierdută, fie a fost împrumutată şi n-a mai fost înapoiată niciodată.

Cu un gest din cap, Alan îşi rugă asistenții să ne lase singuri. Aşteptă să fim între patru ochi pentru a-mi vorbi pe şleau:

— Haideți să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Dacă Tad Copeland s-a căznit atâta să facă dispărute aceste fotografii, înseamnă că n-a avut doar o aventură cu Joyce Carlyle, ci că este tatăl lui Claire. Totul se potriveşte: data presupusei lui relații cu Joyce, faptul că fata este metisă…

— M-am gândit şi eu la asta, bineînțeles, este o posibilitate.

— Mă surprinde, în schimb, că dumneavoastră m-aţi asigurat că Florence făcea cercetări despre Joyce şi Copeland cu puțin timp înainte să moară.

— De ce?

— Eu şi Florence gândeam la fel în privința vieții private a oamenilor politici: nu ne interesa. Consideram că, în epoca asta, jurnalismul se duce de râpă

tocmai din cauza acestui voaiorism ipocrit. Nu-mi pasă dacă viitorul preşedinte al Statelor Unite e posibil să fi avut o aventură extraconjugală acum mai bine de douăzeci de ani. În ochii mei, asta nu-l face mai puțin demn să conducă țara.

— Stați puțin, n-ați înțeles: cred că Joyce era cea care avea de gând să dea în vileag că Tad Copeland, noul guvernator de Pennsylvania, era tatăl fiicei ei.

— Dacă voia publicitate, de ce să fi aşteptat atât de mult?

— Pentru că fiica ei tocmai fusese răpită şi ancheta bătea pasul pe loc. În orice caz, eu unul asta aş fi făcut în locul ei: aş fi mediatizat excesiv cazul în speranța că îmi va fi găsită fata.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Ce încercați să-mi spuneți?

— Că Tad Copeland a ucis-o, sau a pus pe cineva s-o ucidă, fără îndoială, pe fosta lui amantă.

21
Anotimpul durerii

În seara asta, rochia mi-e încă parfumată…
Respiră de pe mine mireasma amintirii…
Marceline DESBORDES-VALMORE

1.

Vestul Mijlociu

Soarele îşi arunca ultimele raze când Caradec ajunse la văduva Kowalkowsky.

Clădirea principală era o casă mare, care se ridica pe două etaje. O fermă tipică din Vestul Mijlociu, cum văzuse cu sutele urcând de la Columbus până la Fort Wayne. Dar ce nu văzuse Marc în altă parte şi făcea proprietatea unică era hambarul. O magazie pentru cereale cu faţadă stacojie şi acoperiş alb în formă de ogivă a cărei siluetă impozantă se contura pe cerul înflăcărat.

Marc înaintă spre casă, cu ochii aţintiţi la pridvorul cu vopseaua scorojită, Care se întindea de-a lungul întregii faţade. Sări cele patru trepte care duceau spre intrare. Fără îndoială din cauza căldurii, uşa era deschisă şi la intrare era o plasă de ţânţari, care zăngănea uşor în bătaia vântului călduţ. Marc o dădu la o parte şi îşi anunţă prezenţa:

— Doamnă Kowalkowsky!

Bătu în geam şi, după ce aşteptă un minut, se hotărî să intre în casă.

Intrarea dădea direct în sufragerie, o încăpere care părea abandonată: pereţi cu tencuiala căzută, tapet dezlipit, covor tocit, mobilier vechi cu reparaţii făcute de mântuială.

Ghemuită pe o canapea din pânză verde-migdală, o femeie dormea. La picioarele ei, o sticlă mică de gin ieftin pe jumătate goală.

Marc oftă şi se apropie de Helen Kowalkowsky. Din cauza poziţiei sale, nu reuşi să-i vadă faţa. Dar nu conta. Femeia asta era la fel ca el. Era o variantă a lui: o fiinţă frântă de durere care nu mai reuşea să iasă din noaptea cea adâncă.

— Doamnă Kowalkowsky, şopti el scuturând-o uşor de umăr.

Proprietarei casei îi luă câteva minute să se trezească. Se trezi cu lehamite, fără nicio tresărire ori stupoare. Era cu mintea în altă parte. Pe un tărâm unde nimic nu putea s-o atingă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă.

— Cine sunteţi? întrebă ea încercând să se ridice în picioare. Vă avertizez că nu mai e nimic de furat aici, nici măcar viaţa mea.

— Nu sunt hoţ, dimpotrivă. Sunt poliţist.

— Aţi venit să mă arestaţi?

— Nu, doamnă. De ce as veni să vă arestez?

Helen Kowalkowsky se clătină şi căzu la loc pe canapea. Să spui că nu se simţea prea bine era un eufemism. Era, fără îndoială, beată. Poate chiar un pic drogată. În ciuda înfăţişării ei de acum – era numai piele şi os, cu faţa suplă şi cearcăne vineţii sub ochi –, se ghicea că fusese o fată drăguţă cândva: o siluetă longilină, păr blond-cenuşiu, ocbi verzi.

— Mă duc să vă fac un ceai, o să vă prindă bine, OK? propuse Caradec.

Niciun răspuns. Faţă în faţă cu stafia aceasta, poliţistul era derutat. Dar, cum nu credea în trezirea fantomelor şi nu voia să se lase luat prin surprindere, verifică să nu existe în cameră arme la vedere înainte să plece la bucătărie.

Aceasta era o încăpere cu geamuri murdare, care dădea spre un câmp năpădit de buruieni înalte. Chiuveta era plină de vase. Frigiderul era aproape gol, cu excepţia unei cutii de ouă şi a congelatorului burduşit cu sticluţe de gin. Pe masă, flacoane de medicamente: Valium, somnifere şi altele asemenea. Marc oftă. Era pe un teritoriu cunoscut. De mult timp străbătea el însuşi acest *no mans land* – adevăratul iad pe pământ – prin care treceau cei care nu mai suportau viaţa, dar care, din diverse motive, nu erau hotărâţi s-o părăsească de tot.

Puse apă la încălzit şi făcu o infuzie din ce avea la îndemână: lămâie, miere, scorţişoară.

Când se întoarse în salon, Helen era tot pe canapea. Marc îi întinse ceaşca de ceai cald. Deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Să-i explice acestei femei ce căuta la ea acasă îi părea deocamdată o misiune imposibilă. Helen îşi înmuiase buzele în ceaşcă şi bea infuzia cu înghiţituri minuscule. Cu ochii goi, cu spatele încovoiat, între vlăguire şi lehamite, era după chipul şi asemănarea casei: ofilită, încremenită, uscată. Caradec se gândi la modelele chinuite ale lui Egon Schiele, la feţele lor maladive cu pielea de culoare gălbuie care le transforma în nişte fiinţe mai mult moarte decât vii.

Pentru că nu se simţea prea bine în casa întunecată, Marc ridică storurile şi deschise ferestrele ca să aerisească. Apoi aruncă o privire în bibliotecă, descoperind cărţi care şi lui îi plăcuseră şi pe care nu se aştepta nicidecum să le găsească acolo, la o fermă din fundul Ohioului: Pat Conroy, James Lee Burke, John Irving, Edith Wharton, Louise Erdrich. Chiar şi un exemplar din volumul *Caligrammes* al lui Guillaume Apollinaire, publicat la University of California Press!

— Este poetul meu preferat, zise el luând cartea.

Chipul lui Helen păru să se lumineze în faţa acestei mărturisiri. În engleza lui nesigură, Caradec continuă să-i câştige încrederea, povestindu-i despre Apollinaire, despre poemele pentru Lou, despre Primul Război Mondial, în care propriul său bunic murise pe front, despre gripa spaniolă, despre soţia lui, Elise, care era specializată în această perioadă, despre întâlnirea lor şi despre cum îl iniţiase ea şi îi trezise interesul pentru artă.

Când terminase, soarele asfinţise, iar încăperea era cufundată în întuneric. Şi miracolul se produse. Helen îi destăinui şi ea frânturi din propria poveste: cea a unei eleve bune, obligate să lipsească de la şcoală prea des ca să-şi ajute

părinții, cea a unei studente promițătoare, căsătorite prea devreme, cu persoana nepotrivită, cea a unei soții cu o viață grea, dar înseninate de naşterea fiului său, Tim, singura ei fericire în afară de cărți. Apoi prăbuşirea după moartea lui Tim şi anii de tenebre care urmaseră.

Înainte să fie cu amândouă picioarele în groapă, oamenii nu sunt niciodată complet morți, gândi Marc privind-o. Bineînțeles, întotdeauna era mai uşor să te confesezi unui necunoscut, dar Helen vorbea cum nu mai vorbise cu nimeni de mult timp. Când se aşternu tăcerea, îşi rearanjă părul cu degetele ei lungi, ca o prințesă a doua zi după o beție. Caradec profită de acest moment ca să îi spună:

— Sunt aici pentru că fac o anchetă.

— Bănuiam că n-ați venit de la Paris pentru ochii mei frumoşi, remarcă Helen.

— Este o poveste foarte simplă şi, totodată, foarte complicată, zise Caradec. O poveste care zece ani a distrus viața multor persoane şi a cărei cheie s-ar putea s-o aveți fără să ştiți.

— Spuneți-mi mai multe, îl rugă ea.

Caradec începu să-i povestească despre cercetările pe care începuseră să le facă el şi Raphael după dispariția lui Claire. Helen se metamorfoza treptat, dar cât se poate de real. Ochii i se reaprinseseră, umerii i se îndreptaseră. Nimic din toate astea n-avea să dureze, o ştiau amândoi. De a doua zi, ea avea să cadă din nou într-un fluviu de gin şi de votcă şi să se cufunde în negura medicamentelor. Dar în seara asta avea din nou mintea limpede şi ascuțită. Suficient de limpede, în orice caz, ca să poată asculta povestea „fetei din Brooklyn“ şi să-i înțeleagă sinuozitățile. Suficient de limpede pentru ca, uşor maliționasă, să-i pună lui Marc, după ce acesta îşi termină povestirea, o singură întrebare:

— Deci, dacă înțeleg eu bine, ați făcut o mie de kilometri de la New York pân-aici deoarece căutați un mesaj trimis din greşeală pe adresa de e-mail a soțului meu acum unsprezece ani?

— Da, în 25 iunie 2005 mai precis, răspunse Caradec, dar îmi dau seama că, prezentând lucrurile aşa, povestea poate părea absurdă.

Pentru o clipă, Helen Kowalkowsky păru să cadă din nou în toropeală, dar îşi reveni şi îşi puse ordine în gânduri.

— De când ne-am mutat aici, în 1990, avem o linie telefonică pe numele lui Alan. Am păstrat-o şi după moartea lui, ceea ce explică faptul că ați ajuns la mine căutând în paginile albe. La fel şi cu internetul: făcuserăm un abonament pe numele soțului meu, dar mai mult ca să-i facem pe plac fiului nostru. Tim folosea e-mailul şi conexiunea.

Marc îşi recăpătă speranța. Adevărul se afla acolo, în casa aceea. O simțea, o ştia.

— Dacă Tim ar fi primit un e-mail ciudat, v-ar fi spus?

— Nu, fiindcă m-aş fi îngrijorat şi el încerca mereu să mă protejeze.

— I-ar fi spus tatălui său?

Tăcere apăsătoare.

— În general, Tim evita să vorbească cu tatăl său.

— Contul ăsta mai merge?

Helen clătină din cap.

— Nu mai am internet de când a murit băiatul meu. Deci, adresa asta nu mai există de aproape zece ani.

De data asta, Marc se simți căzut la pământ. Îndoielile i se insinuară în minte.

Intuiția îi jucase feste. Se gândi la etimologia cuvântului: o simplă reflectate într-o oglindă. O fabulație. O himeră. O construcție a mintii.

Pentru o clipă, simți că se clatină, apoi îşi reveni.

— Auziți, ați mai păstrat calculatorul băiatului?

2.

New York

Cu o figură impenetrabilă, Alan chibzuia în tăcere.

— Direct sau indirect, Tad Copeland a asasinat-o pe Joyce Carlyle, am repetat eu.

— Este absurd, respinse ipoteza redactorul-şef. Nu poți spune asemenea enormități fără să ai dovezi. Este iresponsabil! O fi Copeland republican, dar este cel mai bun candidat la preşedinție de la Kennedy încoace. Nici nu se pune problema ca ziarul meu să-i facă probleme cu o poveste mlăştinoasă.

Cu cât avansa discuția noastră, cu atât realizam ce fascinație ambiguă avea Alan pentru politician. Copeland era un om din generația lui, un om de care se simțea apropiat din punct de vedere ideologic. Pentru prima oară, ajungea la porțile puterii un republican care condamna excesele neoliberalismului, susținea controlul armelor de foc şi se distanta de religie. Guvernatorul de Pennsylvania schimbase radical tonurile peisajului politic american. Printr-o combinație de elemente aproape miraculoasă, triumfase asupra tuturor populiştilor din tabăra sa.

Ca să fiu cinstit, nici cu nu eram insensibil la retorica lui. Îmi plăcea când îi cita pe Steinbeck şi pe Mark Twain în discursurile sale. În timpul dezbaterilor din cadrul alegerilor primare, jubilasem când îl băgase pe Trump în corzi şi când îl făcuse praf pe Ben Carison. Copeland avea un program ambițios, spunea lucruri inteligente, la care eram sensibil: dorința de a reveni la deciziile politice pe termen lung, aceea de a fi candidatul clasei de mijloc, convingerea că era intolerabil şi criminal ca de pe urma creşterii economiei americane să nu profite decât o infimă minoritate de oameni putred de bogați.

Copeland era poate un țip de treabă – sau cel puțin unul dintre politicienii nu aşa de răi ai acestei țări –, dar eu eram convins că era implicat în răpirea lui Claire. Totuşi, am ales să abordez problema din altă perspectivă ca să-l iau pe Alan de partea mea.

— Vreți să merg şi mai departe? am zis. Tot Copeland sau cei din anturajul său sunt responsabili şi de moartea lui Florence Gallo.

— Ajunge! a explodat el.

Ca să-l conving, am dat pe față, una după alta, cele mai bune cărți pe care le aveam: localizarea apelului la 911 care corespundea cu adresa lui Florence, ca şi ADN-ul lui Blunt Liebowitz găsit la locul crimei. Legătura dintre aceste două evenimente îl lăsară pe jurnalist perplex. Pe măsură ce amintirea lui Florence i se trezea în minte, Alan se metamorfoza. Trăsăturile i se înăspreau, privirea i se aprindea, ridurile i se adânceau.

— Îl cunoaşteți pe Liebowitz? am întrebat eu.

— Bineînțeles, a răspuns el agasat. Toți jurnaliştii politici care s-au apropiat deja de Copeland ştiu cine e Blunt Liebowitz: bodyguardul lui personal. Gravitează în anturajul său de mult timp. Este unchiul lui Zorah Zorkin.

Auzeam pentru a doua oară acest nume. Alan mă lămuri:

— Zorah Zorkin e umbra lui Copeland. E directoarea lui de campanie şi principala sa consilieră. Îl însoțeşte în toate deplasările. A lucrat la cabinetul lui când era guvernator şi ea a tras sforile să fie ales la primăria Philadelphiei înainte. Nu spun că Tad Copeland e o marionetă, dar, fără Zorah, ar fi fost şi-acum profesor de drept la Penn.

— Şi de ce nu o vedem deloc?

— Pentru că e discretă şi pentru că publicul larg nu cunoaşte cu adevărat eminentele cenuşii, chiar dacă asta e pe cale să se schimbe: acum trei luni, *The New York Times Magazine* a pus-o pe copertă titrând: „Sexiest Brain of America". Între noi fie vorba, nu cred că au exagerat.

— Ce e aşa de extraordinar la ea?

Alan miji ochii.

— Mult timp, din cauza felului ei ciudat de a se îmbrăca, nimeni nu i-a dat atentie. Dar vremea aceea a trecut: toată lumea ştie azi că Zorkin este o jucătoare de şah cu sânge-rece, care are întotdeauna un avans de mai multe mutări față de adversarii săi. În timpul campaniei pentru alegerile primare, a fost de o eficacitate redutabilă în strângerea de fonduri, în special de la patronii generației Facebook, care îşi făcuseră studiile cu ea. Deşi era încă foarte jos în sondaje,

Copeland a reuşit să se mențină pe val datorită acestor bani şi să aştepte ca roata să se întoarcă. Zorkin este, aşadar, o tacticiană şi un strateg fără pereche, dar şi o specialistă în capcane, un pitbull turbat care nu-şi eliberează niciodată prada din strânsoare.

Am ridicat din umeri.

— Aşa e peste tot, am zis. În business, în politică, în industria spectacolului. Toți oamenii ajunşi la putere au nevoie de cineva care să-şi mânjească mâinile în locul lor.

În timp ce mă aproba din cap, Alan apăsă butonul de la interfon ca să-i cheme pe Chris şi pe Cross.

— Copii, aduceți-mi tot ce găsiți despre programul guvernatorului Copeland din ziua de sâmbătă, 25 iunie 2005.

Eram sceptic în privința acestui demers.

— Ziua morții lui Joyce? După zece ani, ce mai sperați să descoperiți?

— Toate astea mă depăşesc, oftă el, dar o să vedeți de ce sunt în stare Chris & Cross. Folosesc un algoritm „inteligent" care va căuta informația cu o

rapiditate uimitoare în presa vremii, pe site-uri, bloguri şi reţele de socializare. Ştiţi la fel de bine ca mine că nimic nu se şterge de pe internet: omul a creat un monstru pe care nu-l mai stăpâneşte. În fine, asta e altă poveste…

În timp ce vorbea cu mine, Alan apăsase pe telecomandă ca să arunce o privire pe canalele de ştiri care transmiteau Convenţia Republicană.

Pe Madison Square Garden, în faţa a zece mii de persoane, oratorii se perindau la tribună pentru a-i zugrăvi candidatului lor un portret elogios. Pe o serie de ecrane gigantice, personalităţi din lumea sportului şi a spectacolului aplaudau scoţând exclamaţii fervente şi exaltate care mi se păreau ridicole. În urmă cu două zile, delegaţii partidului votaseră pentru a-şi desemna candidatul. În mai puţin de o oră, Tad Copeland îşi ţinea discursul de învestire. Apoi avea loc tradiţionala lansare de baloane şi ploaia de confetti tricolore…

— Alan, îţi trimitem nişte chestii, anunţă Erika Cross prin interfon.

Pe monitoarele de pe pereţi începură să se afişeze nişte documente. Chris preciză:

— Începând din 2004, agenda oficială a guvernatorului este disponibilă pe site-ul Pennsylvaniei. Nu trebuie decât să ştii să cauţi. Iat-o pe cea din dimineaţa zilei de 25 iunie 2005:

9.00 - 10.30: Runda finală a negocierilor cu sindicatele pentru a ratifica măsurile de ameliorare a eficacităţii mijloacelor de transport în comun.
11.00 - 12.00: Întâlnire cu elevii Liceului Chester Heights.

— Şi iată acum fotografiile de la aceste evenimente pe care le-am găsit în presă şi pe bloguri, spuse roşcata.

Pe ecran apărură o serie de fotografii: Copeland pozând cu sindicaliştii, apoi cu profesorii şi elevii.

— Zorah şi Blunt nu sunt niciodată prea departe, remarcă Alan arătând cu stiloul silueta masivă a bodyguardului şi cea mai firavă a unei femei fără vârstă, adesea parţial mascată sau scoasă din fotografii.

— Deocamdată, nimic nefiresc, am zis cu.

— Ce urmează e mai interesant, îmi răspunse Chris. Următoarele două întâlniri figurau pe agenda lui Copeland pentru după-amiază:

12.30 - 14.00: Prânz şi dialog cu personalul căminelor de bătrâni din comitatul Montgomery.
15.00: Inaugurarea complexului sportiv Metropol din Northeast Philadelphia.

— Dar Copeland s-a dat bolnav, a completat jurnalista. În ambele cazuri, a fost reprezentat de Annabel Schivo, viceguvernator.

— N-are nicio logică, recunoscu Alan. Northeast a fost întotdeauna cartierul-fetiş al lui Copeland, iar Metropolul îl ştiu: e un proiect gigantic, nu o sală de sport din prefabricate. Dacă Tad Copeland a ratat inaugurarea asta, înseamnă, fără îndoială, c-a avut loc un eveniment important şi neprevăzut.

Acum, surescitaţia lui Alan era palpabilă şi molipsitoare.

— Presupun că guvernatorul n-a mai apărut în Philadelphia toată ziua.

— Vă înşelaţi! exclamă Chris, trimiţând o nouă imagine. La ora 18.00 a fost la un meci de baschet al echipei Philadelphia 76ers la Wells Fargo Center, în faţa a peste douăzeci de mii de persoane.

M-am apropiat de monitor. Cu eşarfă şi şapcă de suporter, Copeland n-avea faţa unuia care tocmai asasinase o femeie, dar nu era nimic uimitor în asta. Toată lumea ştie că oamenii politici sunt capabili să se prefacă.

— Mai aveţi şi alte fotografii de la meci?

O nouă serie de poze invada ecranele.

De data asta, bodyguardul şi directoarea de campanie nu apăreau în niciuna dintre ele.

— Erika, găseşte-mi şi fotografii de la alte meciuri, o rugă Alan.

— Adică?

— Meciuri de la Wells Fargo cu puţin înainte de data asta.

Se scurseră vreo treizeci de secunde până când fata vorbi din nou:

— Iată ce-am găsit: un meci cu Celtics, cu o săptămână înainte, şi altul cu Orlando, la sfârşitul lui aprilie.

La aceste două evenimente, era o scenă care se repeta: Zorah stătea pe rândul din spatele guvernatorului. În unele planuri mai largi, se zărea şi spatele masiv al lui Blunt Liebowitz, care stătea în picioare pe interval.

— Priviţi! Zorkin este mereu în acelaşi loc, în spatele lui Copeland. În afară de sâmbăta cu pricina, pe 25 iunie. N-are cum să fie o întâmplare!

Redactorul-şef nu găsi nimic de obiectat.

— Cât timp îţi ia să ajungi de la Philadelphia la New

York cu maşina? am întrebat eu.

— Cu ambuteiaje cu tot? Aş zice că două ore bune. Lăsându-mă pe spate în fotoliul meu, am închis ochii şi am stat aşa vreo trei minute ca să mă gândesc. Eram sigur că înţelesesem ce se petrecuse în acea zi ele 25 iunie 2005, trebuia doar să-mi aleg cu grijă cuvintele ca să-l câştig pe Alan de partea mea. Trebuia să mă ajute, căci, pentru prima oară, mă gândeam la o soluţie ca s-o localizez pe Claire şi să fac în aşa fel încât să ajungă înapoi la mine teafără şi nevătămată.

— E totul limpede, am zis deschizând ochii înainte să-mi expun scenariul. În sâmbăta aia, guvernatorul, Zorah şi Blunt pleacă din Philadelphia cu maşina după-amiaza devreme. Copeland trebuie să se vadă cu Joyce. Întâlnirea se termină prost. Conversaţia degenerează în ceartă. Copeland intră în panică şi o ucide. Apoi descoperă că Florence l-a înregistrat fără ca el să ştie. Se întoarce la Philadelphia singur, fără bodyguard, ca să meargă la meciul de baschet şi să inducă oamenii în eroare. În acest timp, Blunt şi Zorah rămân la New York şi se ocupă de treburile murdare: mută cadavrul lui Joyce, aranjează scena crimei ca să lase impresia că e vorba de o supradoză şi o lichidează pe Florence. Totul se leagă, fir-ar să fie!

Copleşit, Alan îşi lăsă capul între mâini. Aveam impresia că simt ce se petrece în mintea lui. Un haos asurzitor în care furia şi durerea se amestecau. Poate că se gândea iarăşi la lunile fericite cu Florence. La acele momente când totul era încă posibil: să aibă copii cu ea, să facă planuri, să aibă senzaţia

ameţitoare că este actor, şi nu figurant, în propria viaţă. Poate că îşi imagina moartea atroce pe care o îndurase singura femeie pe care o iubise vreodată. Poate că se gândea la timpul care se scursese de atunci. Un timp pe care-l petrecuse muncind pe brânci. Poate că se gândea că Marilyn Monroe nu greşise când spusese că o carieră de succes era un lucru minunat, dar că nu te puteai ghemui lângă ea noaptea, când ţi se făcea frig.

— Ce-o să faceţi acum? mă întrebă el privindu-mă ca şi cum se trezea dintr-un somn adânc.

— Sunteţi gata să mă ajutaţi?

— Nu ştiu dacă sunt gata, dar o s-o fac în amintirea lui Florence.

— Puteţi lua legătura cu Zorkin în vreun fel?

— Da, am un număr de mobil. Cel pe care l-am folosit când am negociat cu ea interviul cu Copeland.

În timp ce căuta în agenda telefonului, am scris un SMS scurt care zicea atât:

Ştiu ce le-aţi făcut lui Florence Gallo, lui Joyce Carlyle şi fiicei sale.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună, Raphael. Le e uşor să vă pună telefonul sub urmărire. Veţi fi localizat în mai puţin de zece minute.

— Dar exact asta şi sper, am răspuns. Şi eu ştiu să joc şah.

22
Zorah

Animalele cu sânge rece sunt singurele veninoase.
Arthur SCHOPENHAUER

1.

Cu şaptesprezece ani în urmă
Primăvara anului 1999

Mă numesc Tad Copeland. Am treizeci şi nouă de ani. Sunt profesor de drept constituțional şi de ştiințe politice la University of Pennsylvania. În această sâmbătă dimineața din primăvara anului 1999, mă întorc de la o partidă de pescuit, care de multe ori nu este decât un pretext ca să stau liniştit câteva ore în mijlocul naturii.

În timp ce-mi leg barca la pontonul de lemn care înaintează în apele fremătătoare ale lacului, Argos, labradorul meu, se năpusteşte spre mine şi se învârte chelălăind şi dând din coadă.

— Hai, cățel, hai să mergem!

Mi-o ia înainte şi se repede spre o cabană mare, modernă, care îmbină armonios lemnul de zadă, piatra şi sticla. Refugiul meu din fiecare weekend.

După ce intru în casă, îmi fac o cafea şi ascult la radio saxofonul lui Lester Young. Apoi mă duc pe terasa din buşteni să savurez o țigară, să răsfoiesc ziarele şi să corectez câteva lucrări. Pe telefon, un mesaj de la soția mea, Carolyn, care este prinsă cu treburi la Philadelphia şi care trebuie să vină pe la mijlocul zilei. Să-mi faci pastele tale cu pesto! Te pup! C.

Un zgomot de motor mă face să ridic capul. Îmi scot ochelarii de soare şi mijesc ochii. Deşi departe, recunosc imediat silueta aceea subțire cu mers vioi: Zorah Zorkin.

Cum aş putea s-o uit? Mi-a fost studentă în urmă cu patru, cinci ani, şi nu orice fel de studentă. A fost de departe cea mai bună pe care am avut-o în toată cariera mea de profesor. Un spirit viu, intransigent, o capacitate ieşită din comun de a dezvolta raționamente inteligente pe orice subiect. O cultură fenomenală în ceea ce priveşte politica şi istoria Statelor Unite. O adevărată patriotă care apăra cu înverşunare unele poziții pe care le împărtăşeam şi altele cu care eu nu eram de acord. O minte strălucită, aşadar, dar nimic mai mult: umor nu, empatie puțină şi, din câte ştiam, niciun fel de prieten sau prietenă.

Îmi amintesc că mereu îmi făcea mare plăcere să discut cu ea, ceea ce nu era cazul celorlalți colegi ai mei. Mulți profesori nu se simțeau în largul lor cu Zorah. De vină era inteligența ei rece, care avea uneori ceva deprimant. De vină era privirea ei adesea absentă când era pierdută în gânduri şi care putea să se

aprindă brusc înainte de a te împunge cu o ironie ascuțită ca banderila unui toreador.

— Bună ziua, profesore Copeland.

Este în picioare în fața mea, îmbrăcată fără gust, înotând în nişte blugi tociți şi într-un pulover scămoşat şi fără formă, pe umăr cu un rucsac pe care îl are probabil de când era la liceu.

— Salut, Zorah. Ce te aduce pe la mine?

Schimbăm câteva banalități, apoi îmi povesteşte despre viața ei profesională. Am auzit de la alții cum a evoluat. Ştiu că după facultate, în ultimii ani, a lucrat, pentru început, la mai multe campanii electorale locale, obținând rezultate destul de bune cu nişte candidați care n-aveau totuşi prea mare valoare şi clădindu-şi astfel o oarecare reputație de consilieră politică pe care e de preferat s-o ai de partea ta decât împotrivă.

— Cred că meriți mai mult de-atât, zic eu servind-o cu o ceaşcă de cafea. Dacă vrei să faci lucruri mari, trebuie să găseşti un candidat pe măsura inteligenței tale.

— Tocmai, răspunse ea. Cred că am găsit unul.

O privesc cum suflă în cafea. Un ten deschis, de culoarea lunii, îi luminează chipul, a cărui frumusețe este umbrită de şuvița groasă şi tunsă cu ciobul care îi cade peste ochi.

— Serios? zic eu. II cunosc?

— Dumneavoastră sunteți.

— Nu prea înțeleg.

Ea trage fermoarul de la rucsac şi scoate nişte proiecte de afişe, un slogan, pagini imprimate şi legate care conțin o strategie electorală. În timp ce îşi etalează materialul pe vechiul banc de tâmplărie care îmi serveşte drept masă de grădină, o opresc înainte să meargă mai departe:

— Stai aşa, Zorah, eu n-am vrut niciodată să fac politică.

— Dar faceți deja: asociația pe care ați înființat-o, mandatul de consilier municipal…

— Vreau să zic că nu am aspirații mai înalte…

Mă priveşte cu ochii ei mari de şarpe.

— Ba eu cred că da.

— Şi pentru ce post ai vrea să candidez?

— La început, pentru cel de primar al Philadelphiei. Apoi, pentru postul de guvernator al Pennsylvaniei.

Am ridicat din umeri.

— Vorbeşti prostii, Zorah. Philadelphia n-a avut niciodată primar republican.

— Ba da, răspunde ea prompt. Bernard Samuel, în 1941.

— Mă rog, poate, dar asta era acum şaizeci de ani. Astăzi, aşa ceva n-ar mai fi posibil.

Argumentul meu nu i se pare convingător.

— Nu sunteți un republican adevărat, iar soția dumneavoastră se trage dintr-o veche familie democrată foarte respectată.

— Oricum, Garland va fi reales.

— Garland nu va mai candida, mă asigură ea.

— Ce tot spui?
— Ştiu sigur. Dar nu mă întrebați de unde.

2.

— Admițând că vreau să intru în politică, de ce aş paria pe tine, Zorah?
— N-ați înțeles, eu pariez pe dumneavoastră.

Vorbeam de mai bine de-o oră. Fără să vreau, intrasem în joc. Ştiam foarte bine că păşeam pe un teren periculos. Ştiam foarte bine că nu trebuia să pornesc într-o aventură pe care o presimțeam fără întoarcere. Dar, pe atunci, aveam impresia că îmi trăisem deja viața. Treceam printr-o perioadă plină de îndoieli. Nu mai eram sigur de nimic: nici de căsătoria mea, nici de vocația mea de profesor, nici de sensul pe care voiam să i-l dau vieții mele. Iar fata asta ştia să-şi aleagă cuvintele. Vedea departe, vedea bine. Când o auzeai vorbind, nimic nu părea imposibil. Viitorul era incitant şi grandios. În definitiv, nu asta aşteptasem întotdeauna – întâlnirea cu o persoană extraordinară care să-mi schimbe viața, să mă scoată din existenta mea confortabilă, dar mediocră?

Am încercat să rezist tentației, dar Zorah îmi respingea toate obiecțiile.

— Nu cred în Dumnezeu, o ştii prea bine. Şi alegătorii americani nu-i iubesc pe candidații atei.
— Nu e nevoie s-o strigați în gura mare.
— Am fumat iarbă.
— Ca toată lumea.
— Şi acum fumez uneori.
— În cazul ăsta, lăsați-vă cât mai repede şi, dacă sunteți întrebat, pretindeți că nu trăgeați în piept.
— Nu sunt atât de bogat încât să finanțez o campanie.
— E treaba mea să găsesc bani, nu a dumneavoastră.
— Urmez un tratament medical de mai mulți ani.
— De ce anume suferiți?
— De uşoare tulburări bipolare.
— Winston Churchill era bipolar, generalul Patton era bipolar. Ca şi Calvin Coolidge, Abraham Lincoln, Theodore Roosevelt, Richard Nixon…

Respingea argumentele unul câte unul. Acum nu mai voiam să plece. Voiam să continue să vorbească şi să ude acel grăunte de speranță pe care îl sădise în mine. Voiam să-mi spună în continuare că aveam să devin primarul celui de-al cincilea mare oraş din țară. Şi mai voiam să mă prefac puțin că o cred.

3.

Deşi aproape mă convinsese, Zorah schimbă brusc placa. Era ceva ce aveam să aflu după aceea: nimeni nu-şi putea ascunde prea mult secretele de Zorah Zorkin.

— Acum, că ați terminat cu pseudoscuzele, am putea aborda şi adevăratele probleme, nu credeți?

M-am prefăcut că nu înțeleg:

— Ce vrei să spui?

— Politica. Cu siguranță v-ați mai gândit. Sunteți făcut pentru asta. E suficient să mergi la oricare dintre cursurile dumneavoastră şi ştii sigur că aşa este. Discursurile dumneavoastră ne fascinau. Diatribele ne dădeau gata. Toată lumea vă sorbea cuvintele. Îmi amintesc şi-acum cât de indignat erați de numărul prea mare de muncitori săraci sau de americani fără asigurare medicală. Nu pot uita discursurile despre dispariția visului american şi despre măsurile care ar trebui luate pentru a-l restaura. Aveți asta în sânge.

Am deschis gura să o contrazic, dar nu mi-am găsit cuvintele.

— Ceva anume v-a făcut să renunțați la politică, recunoaşteți. Ceva ce considerați un handicap insurmontabil.

— Asta-i psihologie de doi bani ce faci tu acum.

Zorah mă sfida din priviri.

— Ce schelet ascundeți în dulap, profesore Copeland?

Sprijinit de balustradă, rămâneam tăcut. Privirea mi se pierdea în depărtare, pe suprafața lacului care strălucea puternic.

Zorah îşi băgă lucrurile la loc în rucsac.

— Vă dau un minut, reluă ea uitându-se la ceas. Nicio secundă în plus. Dacă nu aveți încredere în mine, mai bine terminăm cu asta acum.

Luă o țigară din pachetul pe care-l lăsasem pe masă şi mă țintui cu privirea.

Pentru prima oară, am simțit pericolul pe care îl reprezenta într-adevăr această fată. Nu-mi plăceau manierele ei. Nu-mi plăcea să fiu încolțit. Câteva secunde, am mai avut libertatea de a spune „nu“. Cea mai de preț dintre toate libertățile. Dar la ce bun libertatea dacă nu te lasă să-ți îndeplineşti visurile?

— Bine, am zis aşezându-mă lângă ea. Ai dreptate: există un episod din viața mea care s-ar putea să mă priveze de un destin politic.

— Vă ascult.

— Nu te aştepta la dezvăluiri senzaționale. E ceva destul de banal. În urmă cu doisprezece ani, am avut, câteva luni, o relație cu o femeie.

— Cine era?

— Se numeşte Joyce Carlyie. A fost voluntară, apoi angajată la asociația mea, Take Back Your Philadelphia.

— Soția dumneavoastră ştie?

— Dacă ar şti Carolyn, n-ar mai fi soția mea.

— Unde locuieşte această Joyce Carlyle acum?

— La New York. Dar asta nu e tot: a avut o fată, Claire, care are opt ani acum.

— O fată al cărei tată sunteți dumneavoastră?

— Foarte probabil, da.

— Joyce a încercat să vă şantajeze?

— Nu. Este o femeie de treabă. Necăsătorită, dar respectabilă. Mama ei lucrează la serviciul juridic al oraşului.

— Ați păstrat legătura?

— Nu. Nu mai ştiu nimic de ea de mulți ani, dar nici n-am încercat să aflu.

— Fetița, Claire, ştie că sunteți tatăl ei?

— Habar n-am.

Zorah oftă şi arboră acel ciudat aer absent pe care-l avea atunci când se gândea. Eu îi aşteptam verdictul în tăcere, ca un şcolar care tocmai fusese prins asupra faptului.

În acel moment ar fi trebuit să renunț, dar Zorah spuse exact ce voiam să aud:

— E incomod, într-adevăr. Toată povestea ar putea ieşi oricând la iveală, dar este un risc pe care vi-l asumați. Important e să ținem situația sub control. Ştim că episodul ăsta din viața dumneavoastră a existat şi că ar putea deveni, eventual, o problemă. Poate că asta nu se va întâmpla niciodată, dar, dacă se va întâmpla într-o bună zi, dacă asta va deveni o problemă, ne vom ocupa de ea la momentul respectiv.

4.

„Dacă asta va deveni o problemă, ne vom ocupa de ea la momentul respectiv.

Afirmația era un semn, şi eu o ştiam.

Sau cel puțin mă temeam de asta.

Dar trebuie să fiu cinstit. Chiar ştiind ce dramă s-a întâmplat după aceea, aş minți dacă aş spune că regret alegerea pe care am făcut-o. Şi voi merge şi mai departe: aş minți dacă aş pretinde că nu am nostalgia acelei dimineți. Dimineața în care a început totul. Dimineața în care fata asta ciudată a venit pe neaşteptate la mine acasă, cu hainele ei dubioase şi cu rucsacul ei ponosit. Dimineața în care şi-a scos şi şi-a înşirat lucrurile pe bancul meu vechi de tâmplărie şi mi-a zis: „Sunteți gata să scrieți un nou capitol din istoria politică a Statelor Unite? Un capitol al cărui erou să fiți chiar dumneavoastră.”

23
Smoking Gun

Legea nr. 2: Nu vă încrederi în prieteni, folosiți-vă duşmanii […]. Dacă nu aveți duşmani, găsiți o modalitate de a vă face.
Robert GREENE

1.

— O partidă pentru 20 de dolari, domnule? Propunerea venea de la un boschetar cu barbă deasă, care avea o cutie de sah la subrat.

— Altădată, cu plăcere. Astăzi am o întâlnire, am spus întinzându-i o bancnotă.

Aşezat la o masă din piatră, o aşteptam pe Zorah Zorkin în zona jucătorilor de şah din Washington Square Park.

Era deja târziu, dar parcul era încă în plină efervescență. O efervescență intensă şi veselă, cum era vara în serile de sâmbătă, când ziua se prelungea la nesfârşit şi atmosfera era prielnică muzicii, plimbării, hohotelor de râs şi valsului.

O atmosferă opusă stării de spirit pe care o aveam eu. În ultimele trei zile reuşisem să-mi refulez angoasa ca să n-o iau razna, dar, în mijlocul tuturor acestor oameni lipsiți de griji, spaima ieşea din nou la suprafață.

Cum nu mai făceam sau nu mă mai gândeam la nimic, revedeam imaginile de pe camera de supraveghere. Imaginile în care zbirul de Angeli te arunca în portbagajul dricului său cromat. Cea în care urlai numele meu: „Raphael! Ajută-mă, Raphael! Ajută-mă!“

Cum îți era după trei zile de captivitate? Şi viața aceea pe care o purtai în pântec. Aveam să ne bucurăm oare de şansa de a sărbători naşterea copilului nostru?

Măcar mai erai în viață? Până acum, nu mă îndoisem, dar era mai mult o credință decât o convingere bazată pe probe solide. Ținea mai mult, fără îndoială, de tendința unui om să se arunce cu capul înainte de teamă că nu este destul de puternic ca să accepte realitatea. Ceea ce, în definitiv, nu e deloc departe de natura romancierului. Mi-o repetam iar şi iar – nu puteai să fi dispărut pentru totdeauna. Nici din lumea asta, nici din viața mea.

În ultimele ore, ca să scap de frică, nu mă dădusem în lături de la niciun efort. Eu, care de obicei nu acționam decât prin intermediul eroilor din romanele mele, mă transformasem într-un veritabil anchetator. Descoperisem misterele din trecutul tău, urmasem toate pistele, deschisesem toate uşile.

„Eu am făcut asta. Mă mai iubeşti, Raphael?”

Ce aş putea să-ți reproşez, Claire? Că ți-ai salvat pielea? Că ai încercat să-ți refaci viața şi că te-ai străduit să laşi în urmă toate ororile pe care le-ai trăit?

Nu, bineînțeles că nu! Dimpotrivă, eram impresionat de cât de tare, de hotărâtă şi de inteligentă erai.

„Mă mai iubeşti, Raphael?”

Ajungeam la capătul drumului. Eram aproape sigur că-l găsisem pe cel care comandase răpirea ta. Zorah Zorkin, femeia care era, fără îndoială, asasinul mamei tale. Dar nu înțelegeam cum reuşiseră aceşti oameni, până la urmă, să te găsească după atâția ani. De ce acum? De ce atât de repede după ce îmi mărturisiseşi secretul pe care îl aveai? Degeaba analizasem toate ipotezele, ceva esențial îmi scăpa.

„Mă mai iubeşti, Raphael?“

Încetează cu întrebarea asta, Claire! Da, te iubesc, dar nu mai ştiu pe cine iubesc. Ca să iubeşti pe cineva, trebuie să-l cunoşti, iar eu nu te mai cunosc. Acum am impresia că sunt în fața a două persoane. Pe de o parte, Anna Becker, rezidenta de care m-am îndrăgostit, caldă, amuzantă, un suflet frumos cu care am petrecut cele mai fericite şase luni din viața mea. Femeia cu care mă pregăteam să mă căsătoresc. Pe de altă parte, Claire Carlyie, supraviețuitoarea infernului lui Kieffer, „fata din Brooklyn“ cu origini misterioase. Față de această necunoscută aproape simt admirație şi fascinație. Dar nu reuşesc să suprapun cele două figuri. Cine vei fi tu dacă ne regăsim? Mereu m-am gândit că, atunci când trec împreună peste o încercare grea, oamenii rămân legați pentru totdeauna, şi cu atât mai mult cuplurile. Când doi oameni trec fără să se despartă printr-o serie de obstacole dureroase, se creează legături solide, aproape indestructibile. Din acest punct de vedere, un lucru este sigur: acum, că îți cunosc trecutul, acum, că i-am demascat pe cei care ți-au făcut rău, noi nu vom mai fi niciodată nişte străini unul pentru celălalt.

2.

Sprintenă şi subțirică, Zorah Zorkin se strecură prin mulțimea adunată pe treptele arenei Madison Square Garden. Datorită insignei, reuşi să o ia prin culise şi să străbată sute de metri printr-un labirint de coridoare până la ieşirea de incendiu, păzită de doi militari, care dădea în 31st Street.

Blunt o aştepta. Bodyguardul îi întinse nepoatei lui telefonul, arătându-i punctul albastru care clipea pe harta GPS-ului.

— Raphael Barthelemy nu s-a mişcat de zece minute.

— Unde e, mai exact?

— În nord-vestul Washington Square, în apropierea meselor de sah.

Zorah clătină din cap. Era un semn clar: o provoca pe propriul ei teren. În general, ştia să stingă conflictele şi îi plăceau confruntările, dar regula ei era să nu-şi subestimeze niciodată adversarul.

Îi ceru lui Blunt s-o urmeze de la distanță şi traversă ca să ajungă pe Seventh Avenue. Tot cartierul era încercuit. Era inutil să încerci să iei o maşină, n-ar fi mers mai repede şi, mai ales, ar fi riscat să fie reperată de vreun jurnalist. Se opri un minut să cumpere o sticlă de apă de la un vânzător

ambulant. Atunci, îşi puse căştile la telefon ca să asculte la radio discursul de învestitură al lui Copeland, din care nu putuse vedea decât începutul.

Discursul era cireaşa de pe tort, venind în încheierea a trei zile care, mulţumită ei, se derulaseră fără probleme. Triumful lui Copeland era, totodată, şi al ei, mai ales al ei.

Toţi analiştii politici o ştiau şi Tad însuşi o recunoştea: ea îl făcuse să câştige alegerile primare şi mâine avea să îl poarte până la Casa Albă.

Ceilalţi candidaţi foloseau echipe exagerat de mari, compuse din sute de persoane: consilieri în strategie politică, realizatori de sondaje, *spin doctors*[42], specialişti în marketing. Ea şi Copeland funcţionau pe stil vechi, în doi, ca o micuţă întreprindere artizanală. Ea cu strategia, el cu discursurile şi cu reprezentarea. Această formulă se dovedise câştigătoare, căci fiecare ştia că nu este nimic fără celălalt. Ea îl sfătuise pe Copeland să-şi anunţe foarte târziu participarea la alegerile primare şi să dea impresia că merge doar ca să facă figuraţie. Guvernatorul îi lăsase pe favoriţi să se omoare între ei în primele dezbateri, ascunzându-şi intenţiile şi nedezvăluindu-şi jocul decât încetul cu încetul.

Era o epocă ciudată. O epocă ce ducea lipsă de oameni de stat. O epocă în care discursurile inteligente şi raţionamentele complexe nu-şi mai aveau locul. O epocă în care doar cuvintele simpliste şi excesive reuşeau să aibă un ecou medi- atic. O epocă în care adevărul nu mai avea importanţă, în care emoţiile facile înlocuiseră raţiunea, în care contau numai imaginea şi comunicarea.

Dacă astăzi Copeland apărea ca un om nou, primele luni ale campaniei lui pentru alegerile primare fuseseră catastrofale. Tad pierduse primele *caucus*[43] şi rămăsese în urmă la alegerile din Super Tuesday[44]. Apoi fusese acea stare de graţie, ca o aliniere a planetelor. Aşa-zisele defecte ale lui Copeland începuseră să fie percepute dintr-odată ca nişte calităţi, discursul său se făcuse auzit în rândurile opiniei publice şi electoratul republican se săturase brusc să fie reprezentat de candidaţi caricaturali. Zorah orchestrase cu răbdare acest joc de domino şi, în câteva zile, Copeland recuperase susţinerea financiară şi voturile celor care se retrăgeau.

În pofida acestui nou elan, bătălia fusese aspră până la sfârşit. În primele ore ale Convenţiei, ea se temuse chiar de un atac perfid al adversarilor. O clipă crezuse că cei o sută treizeci de „superdelegaţi“ aveau să încerce un soi de puci în favoarea adversarului lor, dar „experţii” n-avuseseră curajul să meargă până la capăt şi se aliniaseră cuminţi în spatele candidatului său.

Sincer vorbind, Tad era un om politic inteligent, puternic şi serios. Stăpânea chestiunile economice şi politica externă. Era telegenic, avea umor şi charismă. În ciuda poziţiilor lui centriste, avea în opinia publică imaginea unui om ferm, care te făcea să ţi-l închipui cu uşurinţă ţinându-i piept lui Puţin sau lui Xi Jinping. Era mai ales un orator optimist şi unificator. Dacă Tad Copeland câştiga prezidenţialele – şi acum Zorah era convinsă că aşa avea să se întâmple

---

[42] Consilieri de imagine ai unui politician (în eng. în orig.).

[43] Întruniri preelectorale ale membrilor unui partid pentru desemnarea candidaţilor (în eng. în orig.).

[44] Prima zi de marţi din luna martie a unui an electoral din SUA, când majoritatea statelor votează simultan pentru a-şi desemna candidaţii la alegerile prezidenţiale.

–, urma s-o numească secretar general la Casa Albă. Cel mai interesant job din lume. Persoana care conducea cu adevărat țara în timp ce președintele făcea show în fața camerelor de filmat. Persoana care se ocupa de tot. Cea care lega alianțe în Congres, care negocia cu executivii locali şi cu agențiile federale. În fine, cea care gestiona majoritatea crizelor.

De obicei, Zorah nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării. Totuşi, în urmă cu trei zile, fusese luată prin surprindere de reapariția cazului Carlyle. Ore sumbre, venite din trecut, ieşeau din nou la suprafață în cel mai prost moment al campaniei şi amenințau să distrugă tot ceea ce se chinuise ea să clădească în mai bine de cincisprezece ani.

Ani întregi se străduise să studieze toate scenariile posibile ca să poată face față oricărui pericol. Singurul pe care nu şi-l imaginase, atât de improbabil părea, era totuşi cel care devenise realitate: deşi de zece ani toată lumea o credea moartă, Claire Carlyle îşi refăcuse viața sub o altă identitate.

Richard Angeli îi dăduse vestea. La momentul la care acesta o contactase, cu o săptămână în urmă, aproape că uitase de tânărul polițist din Bordeaux pe care ea însăşi îl angajase cu unsprezece ani în urmă la cererea guvernatorului, pentru a primi informații în premieră despre răpirea fiicei sale. De atunci, Angeli făcuse progrese. Dumnezeu ştie cum, o informație explozivă îi picase din cer: Claire Carlyle era în viață.

Fără nicio ezitare, Zorah alesese să nu-i spună nimic candidatului. Acesta era jobul ei: să rezolve problemele care apăreau, pentru ca ele să nu-l afecteze pe guvernator. Ştia şi îi plăcea să facă asta. Fără să-l consulte pe Copeland, deblocase nişte fonduri – o sumă mare – pentru Angeli, a cărui lăcomie era fără limite, şi îi ordonase să o localizeze, să o răpească şi să o sechestreze pe fată.

Ezitase îndelung să-i ceară s-o omoare şi să-i facă dispărut cadavrul, ceea ce ar fi rezolvat problema pentru totdeauna. Un singur lucru o reținuse: reacția imprevizibilă a lui Copeland dacă ar fi aflat.

Preferase deci să-şi lase un răgaz de câteva zile ca să se gândească, dar acum îşi spuse că aşteptase prea mult şi că era timpul să treacă la fapte.

3.

Degeaba o pândeam de la distanță de minute bune, n-am recunoscut-o cu adevărat pe Zorah Zorkin decât abia când a ajuns la un metru de mine. Chiar dacă era mai în vârstă, semăna cu oricare dintre studentele de la NYU prezente în Washington Square: blugi, tricou, rucsac, pantofi sport.

— Sunt… am început eu ridicându-mă în picioare.

— Ştiu cine sunteți.

Am simțit o mână pe umăr. M-am întors şi am descoperit silueta impozantă a lui Blunt Liebowitz. Bodyguardul mă percheziționă din cap până-n picioare şi îmi confiscă telefonul, ca să nu înregistrez conversația, fără îndoială. Apoi se duse şi se aşeză pe o bancă la zece metri de mesele de şah.

Zorah luă loc în fața mea.

— Am impresia că voiați să ne întâlnim, domnule Barthelemy.

Avea o voce clară şi destul de blândă, spre deosebire de ce-mi închipuisem eu.

— Ştiu tot, am zis.

— Nimeni nu ştie *tot,* şi cu atât mai puţin dumneavoastră. Nu ştiţi care e capitala Botswanei. Nu ştiţi care este moneda Tadjikistanului, nici cea a Cambodgiei. Nu ştiţi tine era preşedintele Statelor Unite în 1901, nici cine a descoperit vaccinul împotriva variolei.

Începea tare.

— Chiar vreţi să jucăm „Cine ştie câştigă"?

— Ce *credeţi* că ştiţi, domnule Barthelemy?

— Ştiu că aţi sechestrat-o undeva în Franţa pe logodnica mea, Claire Carlyle, fiica nelegitimă a guvernatorului Copeland. Ştiu că, acum unsprezece ani, dumneavoastră sau el sau gorila sa de colo, unul dintre dumneavoastră, a ucis-o pe mama ei, Joyce, fosta amantă a guvernatorului.

Era atentă, dar nu părea tulburată de descoperirile mele.

— În perioada campaniei electorale, primesc o sută de scrisori anonime de genul ăsta în fiecare dimineaţă: guvernatorul este extraterestru, guvernatorul este scientolog, guvernatorul este femeie, guvernatorul este vampir, guvernatorul este zoofil. Asta-i soarta tuturor oamenilor politici.

— Numai că eu am dovezi.

— Mor de curiozitate să aflu care sunt.

Aruncă o privire la telefonul pe care-l pusese pe masă. Mobilul ei suna în draci: apeluri de peste tot şi mesaje care clipeau fără încetare. Am arătat spre bodyguard cu bărbia.

— ADN-ul unchiului dumneavoastră, Blunt Liebowitz, a fost găsit la locul crimei în cazul Joyce Carlyle.

Făcu o mutră sceptică.

— Dac-ar fi fost aşa, cred că poliţia l-ar fi interogat atunci.

— Atunci, poliţia nu ştia asta. Astăzi, lucrurile stau altfel.

Am scos din buzunar paginile rupte din cartea pe care o găsise Alan.

— Mai sunt şi fotografiile astea cu Joyce şi cu senatorul.

Le privi fără vreun semn de uimire.

— Da, fotografiile astea sunt cunoscute. Sunt foarte frumoase, de altfel, dar ce dovedesc? Că Tad Copeland şi femeia asta se înţelegeau bine. Este normal, nu? Din câte ştiu, chiar el o angajase.

— Fotografiile astea stabilesc o legătură care…

Îmi tăie vorba cu un gest evaziv:

— Dacă asta este tot ce aveţi, n-o să găsiţi pe nimeni care să vă asculte balivernele şi să le facă publice.

— Dimpotrivă, cred că jurnaliştii vor fi încântaţi să afle că aţi ucis-o cu sângerece pe una dintre colegele lor, Florence Gallo.

Ea îl luă peste picior:

— De multe ori mi-a venit să-i omor, într-adevăr, pe unii jurnalişti când dădeau dovadă de rea-credinţă, de incompetenţă şi de sărăcie intelectuală în ceea ce scriau, dar m-am abţinut mereu să trec la fapte.

Văzând că eram în impas, am schimbat strategia:

— Uitați ce e, eu nu sunt polițai, nu sunt judecător, sunt doar un bărbat care vrea s-o găsească pe femeia pe care o iubeşte.

— Este, într-adevăr, emoționant.

— Claire Carlyle şi-a ascuns identitatea zece ani. Cred că nici macat nu ştie cine este tatăl ei. Dați-i drumul şi n-o să mai auziți niciodată de noi.

Ea clătină din cap cu un aer batjocoritor.

— Vreți să încheiați un târg, dar în tolbă nu aveți nimic concret.

Mi-era ciudă, dar nu puteam să nu recunosc că avea dreptate. Marc şi cu mine făcuserăm o anchetă serioasă, care ne ajutase să reconstituim un puzzle incredibil de complex, dar niciuna dintre probele pe care le strânseserăm nu putea servi de una singură ca monedă de schimb. Scoseserăm adevărul la iveală, dar ne lipsea lucrul cel mai important: dovada adevărului.

4.

Sanctuarul memoriei

Marc Caradec şi Helen Kowalkowsky intraseră în camera lui Tim cu aceeaşi solemnitate ca într-o capelă.

Încăperea dădea impresia că adolescentul plecase doar pentru câteva ore, la şcoală sau la vreun coleg, şi că avea să se întoarcă în curând, să-şi arunce ghiozdanul pe pat şi apoi să meargă să-şi pregătească o tartină cu Nutella şi să-şi pună un pahar cu lapte.

O iluzie cu două tăişuri: pe de o parte, liniştitoare, pe de alta, devastatoare. Făcând parchetul să scârțâie, Marc înaintă până în mijlocul camerei iluminate de un bec care scotea un târâit.

Un miros ciudat, înțepător, de mentă persista în aer. În ciuda faptului că era noapte, pe fereastră se zărea frontonul amenințător al acoperişului de la hambar.

— Tim visa să meargă la o şcoală de cinema, explică Helen arătând pereții tapetați cu afişe de film.

Marc îşi roti privirea prin încăpere. Judecând după afişele mici, băiatul avea bun-gust: *Memento, Recviem pentru un vis, Oldboy, Portocala mecanică, Vertigo.*

În bibliotecă, rafturi întregi cu benzi desenate, figurine de supereroi, vrafuri de reviste de cinema, CD-uri ale unor cântăreți sau trupe de care Marc nu auzise niciodată: Elliott Smith, Arcade Fire, The White Stripes, Sufjan Stevens…

Pusă pe boxa unei combine hi-fi, o cameră video HDV.

— Un cadou de la bunica lui, precizează Helen. Tim îşi consacra tot timpul liber pasiunii sale. Făcea scurtmetraje de amator.

Pe un birou, un telefon fix cu Darth Vader, un suport pentru creioane, o cutie de plastic cu nişte DVD-uri goale, o cană cu Jessica Rabbit şi un vechi iMac G3 colorat.

— Îmi permiteți? întrebă Caradec arătând spre computer.

Helen încuviințează din cap.

— Îl mai deschid şi eu uneori ca să mă uit la filmele sau la fotografiile lui.

Depinde de zile, dar, în general, îmi face mai mult rău decât bine.

Marc se aşeză pe un taburet rotativ cu structură din metal. Trase de mâner ca să lase în jos scaunul şi deschise calculatorul.

Aparatul scoase un şuierat discret care se amplifică. Pe ecran apăru o căsuță în care trebuia să introduci parola.

— Mi-a luat aproape un an s-o găsesc, mărturisi Helen aşezându-se, la rândul ei, pe marginea patului. „MacGuffin". Nu era totuşi greu de ghicit: Tim îl venera pe Hitchcock.

Marc introduse cele nouă litere şi apăru desktopul cu iconurile lui. Pe fundal, puştiul pusese reproducerea unui desen al lui Salvador Dali: *Sfântul Gheorghe şi balaurul.*

Deodată, se auzi o pocnitură. Becul lustrei tocmai îşi dăduse duhul într-o explozie care îi făcu pe Marc şi pe Helen să tresară.

Acum, camera nu mai era luminată decât de ecranul calculatorului. Marc înghiți în sec. Nu se simțea prea în largul lui pe întuneric. Un curent de aer îi atinse uşor ceafa. Avu senzația că vede o umbră trecând peste el. Se întoarse brusc, intuind prezența altcuiva în încăpere. Dar, în afară de Helen, o fantomă obosită cu fața ca de ceară, nu mai era nimeni în cameră.

Se întoarse la ecran şi deschise e-mailul. După cum spusese mama lui Tim, nu mai exista conexiune la net şi contul alocat nu mai era activ de mulți ani, dar mesajele deja primite rămăseseră prizoniere în măruntaiele maşinăriei. Marc derulă cu mouse-ul mesajele până la data fatidică de 25 iunie 2005.

Simți cum îl înțeapă ochii şi cum i se ridică părul pe brațe. E-mailul pe care-l căuta era acolo, trimis de Florence Gallo. Când dădu click pe el ca să-l deschidă, un val rece îi străbătu corpul. Mesajul nu conținea niciun text, doar un fişier audio care se numea „carlyle.mp3".

Cu un nod în gât, deschise boxele calculatorului şi porni înregistrarea. Era clară. Vocea lui Joyce era aşa cum şi-o imaginase: gravă, caldă, răguşită de furie şi de durere. Cât despre vocea bărbatului care o asasinase, nu-i era necunoscută. Când Marc înțelese despre cine era vorba, mai ascultă o dată ca să fie sigur că auzise bine.

Nevenindu-i să creadă, ascultă şi a treia oară, gândindu-se că engleza îi juca feste. Rămase încremenit câteva secunde, apoi ridică receptorul telefonului cu Darth Vader şi formă numărul lui Raphael. Dădu peste căsuța vocală.

— Raph, sună-mă cât de repede poți. Am găsit înregistrarea făcută de Florence Gallo. Ascultă un pic asta…

5.

— Dacă nu mai aveți nimic altceva să-mi spuneți, această conversație s-a terminat, domnule Barthelemy.

În timp ce Zorah se ridicase deja, Blunt venea spre noi cu fața crispată. Ținea în mână mobilul meu.

— Tocmai i-a sunat telefonul, îi explică el nepoatei sale. Cum n-a răspuns nimeni, un oarecare Caradec a lăsat un mesaj.

— L-ai ascultat?

Bodyguardul dădu din cap.

— Da, şi cred că ar trebui să faci şi tu la fel.

În timp ce Zorah asculta mesajul, am rămas cu ochii la chipul ei, pândindu-i fiecare bătaie a genelor, urmărindu-i cel mai mic tremur pe fața impasibilă. Când a închis, am fost incapabil să-mi dau seama ce aflase. Abia când s-a hotărât să se aşeze din nou mi-am zis că poate raportul de forțe nu-mi mai era acum aşa de nefavorabil.

— Claire este în viață? am întrebat eu.

— Da, răspunse ca fără ocolişuri.

Nu m-am obosit să stăpânesc uşurarea imensă pe care am simtit-o.

— Unde este?

— Închisă undeva în Paris, sub supravegherea lui Richard Angeli.

— Vreau să vorbesc cu ea imediat!

Zorah clătină din cap.

— O să facem ca în filme. Claire va fi liberă când voi avea o copie a acestei înregistrări şi când vei fi distrus originalul.

— Aveți cuvântul meu.

— Mi se rupe de cuvântul dumitale.

Totul mi se părea prea simplu.

— Ce vă garantează că n-o s-o fac publică până la urmă? am întrebat eu.

— Ce vă garantează că, dacă Tad Copeland şi cu mine ajungem la Casa Albă, n-o să vină-ntr-o bună zi un ofițer din forțele speciale să vă tragă un glonț în cap? răspunse ea.

Aşteptă puțin ca replica ei acidă să-şi facă efectul, apoi adăugă:

— Nu există nicăieri mai multă stabilitate ca în echilibrul terorii. Fiecare dintre noi are arma nucleară şi primul care încearcă să-şi distrugă adversarul se expune la riscul de a fi el însuşi distrus.

M-am uitat la ea cu perplexitate. Capitularea ei mi se părea cam pripită şi în privirea sa nu vedeam nicio sclipire de satisfacție. Cred că îşi dădu seama cât de nedumerit eram.

— Nu dumneavoastră ați pierdut, şi totuşi eu sunt cea care a câştigat. Ştiți de ce? Pentru că noi doi nu ducem acelaşi război şi nu avem aceiaşi duşmani.

Mi-am amintit de ce-mi spusese Alan: Zorah avea mereu câteva mutări în avans.

— Dumneavoastră ce duşman aveți?

— Ştiți cum fac oamenii politici când ajung la putere? Au adeseori tentația să-i îndepărteze pe toți cei cărora le datorează victoria. Este mult mai liniştitor să crezi că ai ajuns acolo de unul singur.

— Înregistrarea asta e asigurarea dumneavoastră de viață, nu-i aşa?

— Este certitudinea că Tad Copeland nu va putea niciodată să mă pună pe tuşă, pentru că acum am cu ce să-l trag după mine.

— Echilibrul terorii, am murmurat eu.

— Acesta e secretul cuplurilor longevive.

— Pentru dumneavoastră, goana după putere scuză totul, nu-i aşa?

— În măsura în care exercitarea acestei puteri ar fi bună pentru cât mai

mulți.

M-am ridicat de la masa de şah ca să plec.

— N-am suportat niciodată oamenii ca dumneavoastră.

— Pe cei care acționează pentru binele țării lor? mă luă ea peste picior.

— Pe cei care îşi închipuie că sunt deasupra unui popor infantilizat, incapabil să-şi aleagă singur destinul. Într-un stat de drept, chiar şi politica se supune regulilor.

Ea mă privi cu condescendență.

— Statul de drept este o himeră. Singurul drept care există, din vremuri imemoriale, e dreptul celui mai puternic.

24
O după-amiază în Harlem

Dorința ne arde și puterea ne distruge.
Honord DE BALZAC

Harlem
Sâmbătă, 25 iunie 2005

Joyce Carlyle închise în urma ei uşa casei în care locuiau, în mod obişnuit, cele două surori ale ei, la numărul 266 de pe Bilberry Street, o străduță atipică înghesuită între 131st Street şi 132nd Street. Tad o rugase să schimbe locul de întâlnire în ultimul moment. Era precaut şi nu voia să-şi asume riscul să fie văzut în fata casei ei.

Dintr-o pungă de hârtie kraft, Joyce scoase sticla de votcă pe care o cumpărase cu câteva minute mai devreme de la prăvălia lui Isaac Landis. Deşi luase deja câteva înghițituri pe drum, mai luă repede două guri, care îi arseră traheea fără să-i aducă niciun pic de alinare.

În acea după-amiază de sâmbătă, o adiere de vânt făcea să freamăte frunzele castanilor, care filtrau o lumină blândă ce le dădea pavelelor reflexe aurii. Vara se simțea peste tot, dar Joyce nu vedea nimic din ce era afară, nici copacii înmuguriți, nici tufele de flori din fața casei. Era doar un pachet sumbru de tristețe, de furie, de frică.

Mai luă o duşcă înainte să tragă storurile, apoi îşi scoase telefonul şi formă tremurând numărul lui Florence Gallo.

— Florence? Sunt Joyce. *El* a schimbat ora de întâlnire!

Interlocutoarea ei fusese luată pe nepregătite, dar Joyce nu-i lăsă timp să scoată niciun cuvânt:

— Vine! Nu pot să mai vorbesc!

Florence încercă să o calmeze:

— Urmează pas cu pas planul pe care l-am făcut împreună, Joyce. Fixează telefonul cu o bandă adezivă sub masa din sufragerie, ai înțeles?

— O… o să încerc.

— Nu, Joyce, nu încerca, fă-o!

În sertarul din bucătărie găsi o rolă lată de scotch şi tăie mai multe fâşii, pe care le folosi ca să lipească aparatul-spion sub o măsuță de lângă canapea.

Chiar atunci, o maşină dădu colțul: un Cadillac Escalade negru, cu geamuri fumurii, care se opri sub copaci. Una dintre portierele din spate se deschise şi Tad Copeland coborî. Apoi, ca să nu atragă atenția, şoferul SUV-ului întoarse maşina şi o parcă mai departe, la colțul cu Lenox Avenue.

Cu o figură impasibilă, pulover pe gât de culoare închisă şi sacou din tweed, guvernatorul nu zăbovi pe trotuar şi sări rapid şirul de trepte care duceau spre pragul casei de la numărul 266. Nici nu trebui să sune. Trasă la față, cu ochii sticloşi şi privire înnebunită, Joyce îl pândi pe fereastră şi îi deschise usa

înainte ca el să sune.

Încă din primele secunde, Copeland înțelese că meciul avea să fie dificil. Femeia de care se îndrăgostise odinioară, atât de radioasă, atât de plină de viață, se transformase într-o bombă artizanală, îmbibată cu alcool, impregnată cu heroină, al cărei ceas fusese deja pornit.

— Bună, Joyce, zise el închizând uşa.

— O să dau în presă că Claire e fata ta, îl atacă ea fără nicio introducere.

Copeland clătină din cap.

— Claire nu e fata mea. Familiile nu se întemeiază doar pe legături de sânge, o ştii la fel de bine ca mine.

El înaintă spre ea şi, cu cea mai convingătoare voce, încercă s-o facă să înțeleagă:

— Am făcut tot ce-am putut, Joyce. Am angajat un polițist de acolo care să mă informeze constant despre mersul anchetei. Poliția, franceză este competentă. Anchetatorii fac tot posibilul.

— Nu e suficient.

Tad oftă.

— Ştiu că te-ai apucat iar de droguri. Nu cred că e cel mai bun moment.

— Ai pus să fiu supravegheată?

— Da, pentru binele tău! Nu poți să stai aşa! O să-ți găsesc o clinică de…

— Nu vreau nicio clinică! Vreau s-o găsesc pe Claire!

O clipă, văzând-o urlând ca o harpie, cu fața descompusă şi salivă pe buze, îşi aminti, în schimb, de îmbrățişările lor din urmă cu cincisprezece ani, senzuale, armonioase, înfocate, extraordinare. Pe vremea aceea, simțise față de ea o atracție înfiorătoare. O pasiune fizică şi intelectuală intensă, care nu avea totuşi prea mult de-a face cu dragostea.

— Claire e fiica ta şi trebuie să-ți asumi! repetă ea.

— N-a fost niciodată vorba să avem un copil împreună. Ştiai foarte bine care era situația mea. Iartă-mă că ți-o amintesc cu cruzime, dar întotdeauna m-ai asigurat că te păzeşti. Şi, când ai rămas însărcinată, mi-ai spus că nu aştepți nimic de la mine şi că îți vei creşte singură copilul.

— Şi am făcut-o cincisprezece ani! ripostă Joyce. Dar acum e cu totul altceva.

— Ce altceva?

— Claire a fost răpită de o lună şi pe toți îi doare-n cot, ai dracu'! Când se va afla că e fiica ta, polițiştii vor face totul ca s-o găsească.

— Este absurd.

— Va deveni o problemă de stat. Toată lumea va vorbi despre ea.

Tonul lui Copeland deveni mai ferm, căpătând nuanțe de exasperare şi de furie:

— Asta nu va schimba nimic, Joyce. Dacă dezvăluirea asta ar putea fi o şansă în plus pentru Claire, aş face-o, dar nu e cazul.

— Eşti guvernator al Statelor Unite.

— Tocmai, sunt guvernator de cinci luni. Nu-mi poți distruge viața aşa!

Ea izbucni în lacrimi:

— S-o abandonez pe Claire fără să reacționez, asta nu pot!

Copeland oftă. În definitiv, o înțelegea. Punându-se o clipă în locul lui Joyce, se gândii la Natasha, propria lui fiică. *Adevărata* lui fiică, cea pe care o crescuse. Cea căreia îi pregătise biberoane la trei dimineața. Cea pentru care îşi făcea griji de fiecare dată când se îmbolnăvea. Nu-i era greu să recunoască: dac-ar fi fost răpită, şi el ar fi făcut totul ca s-o recupereze. Inclusiv acte zadarnice şi iraționale. Acela a fost momentul exact în care a realizat că avea să piardă totul: familia, funcția, onoarea. Avea să piardă totul, deşi nu era cu nimic responsabil de răpirea acelei puştoaice. Îşi asumase întotdeauna ce făcuse, dar despre ce era vorba în cazul ăsta? Despre o relație consimțită între doi adulți. Despre o relație cu o femeie care, pe vremea aceea, ridica în slăvi şi îşi asuma libertatea sexuală. Despre o societate ipocrită care stigmatiza adulterul, dar care accepta masacre provocate de armele de foc. N-avea chef să-i ceară iertare pentru comportamentul său, n-avea chef să-şi pună cenuşă în cap.

— Decizia e luată deja, Tad, zise Joyce. Poți pleca acum.

Ea îi întoarse brusc spatele, îndepărtându-se pe culoar, dar Tad nu era dispus să renunțe fără să reacționeze. Alergă după ea şi o ajunse în baie.

— Joyce, ascultă-mă! strigă el apucând-o de umeri, înțeleg perfect durerea care te copleşeşte, dar nu trebuie să mă distrugi.

Încercând să se elibereze din strânsoare, ea îl lovi cu pumnii în fată.

Surprins, el începu s-o zgâlțâie.

— Revino-ți, fir-ar să fie! Revino-ți!

— E prea târziu, zise ea cu vocea sugrumată.

— De ce?

— Am luat deja legătura cu o jurnalistă.

— Ce-ai făcut?

Ea izbucni într-un plâns cu sughițuri:

— M-am întâlnit cu o jurnalistă de la *Herald.* Florence Gallo. Ea va dezvălui adevărul.

— Adevărul este că eşti o ştoarfă nenorocită!

Mult timp stăpânită, furia lui Copeland explodă în timp ce Joyce încerca să scape. O pălmui.

— Ajutor, Florence! Ajutor!

Animat de o furie oarbă, Copeland o zgâlțâi şi mai tare, apoi o împinse cu brutalitate.

Joyce deschise gura să urle, dar nu mai avu timp. Căzu pe spate, întinzând cu disperare brațul ca să se agațe de ceva. Capul ei lovi marginea tăioasă a chiuvetei. Un pocnet sec, ca al unei crengi uscate, răsună în încăpere. Uluit, blocat de ce făcuse, Copeland rămase țintuit locului. Timpul începu să se scurgă tot mai încet până încremeni. O perioadă îndelungată. Apoi îşi reluă brusc sacadat cursul.

Corpul lui Joyce era întins pe jos. Politicianul se aruncă la căpătâiul ei, dar înțelese rapid că era prea târziu. În stare de şoc, rămase în genunchi mai bine de-un minut, înnebunit, mut, stupefiat, cu mâinile şi brațele tremurând. Apoi cedaseră toate barierele:

— Am ucis-o! urlă el izbucnind în lacrimi.

Îşi pierduse controlul doar pentru trei secunde! Trei secunde care-i dăduseră viaţa peste cap, transformând-o într-un coşmar.

Cu capul între mâini, se lăsă dus de valul de panică. Apoi spaima se mai potoli şi el îşi reveni încet-încet. Deschise mobilul ca să sune la poliţie. Începuse să formeze numărul, când se opri brusc. O întrebare îl chinuia: de ce-o chemase Joyce în ajutor urlând pe jurnalista aceea? Ieşi din baie şi se întoarse în sufragerie. Deschise toate sertarele şi uşile de Ia dulap; inspectă draperiile, obiectele decorative şi piesele de mobilier. Îi luă mai puţin de două minute să găsească mobilul prins cu scotch sub măsuţă şi se grăbi să-l închidă.

Descoperirea asta avu un efect straniu asupra lui. Ea îl metamorfoză, transformându-i sentimentele. Acum nu mai avea nicidecum intenţia de a se preda, de a sta cu capul plecat sau de a-şi exprima regretul. Se convinse cu uşurinţă că nu era vinovat de nimic. Dacă se gândea mai bine, el era adevărata victimă. Avea să se bată şi să-şi vândă scump pielea, în definitiv, viaţa îi surâsese întotdeauna. Poate că steaua lui norocoasă n-avea să-l abandoneze tocmai atunci.

Aşa că formă numărul asa-zisei stele norocoase, care rămăsese în maşina parcată în faţa casei.

— Zorah, vino repede! Şi adu-l şi pe Blunt cu tine. Discret.

— Ce se întâmplă? întrebă vocea de Ia celălalt capăt al firului.

— Avem o problemă cu Joyce.

Lumea se împarte în două...

Anna

Astăzi

Duminică, 4 septembrie 2016

Apa se prelingea pe pereți. Peste tot era umezeală. Aerul mirosea a mucegai şi a putreziciune.

Întinsă pe pardoseala înghețată, lângă o baltă de apă stătută, Anna respira slab. Avea mâinile prinse cu cătuşe de o țeavă groasă din fontă gri şi gleznele legate cu un colier din plastic. Un căluş îi sfâşia colțurile buzelor. Brațele îi tremurau, genunchii i se loveau unul de altul, mijlocul îi era anchilozat şi o durea îngrozitor.

Era aproape complet întuneric, cu excepția unui firicel de lumină care se strecura printr-o fisură a acoperişului şi-ți permitea să distingi pereții temniței. Era un post electric feroviar dezafectat de mult timp. Un turn cu o suprafață de douăzeci de metri pătrați şi o înălțime de peste zece metri care adăpostise odinioară un transformator EDF[45].

Deşi sechestrată în clădirea fostului transformator, Anna auzea zgomotul îndepărtat al trenurilor şi al traficului. Era închisă acolo de aproape trei zile. Inertă, cu mintea confuză, încercă să rememoreze încă o dată înlănțuirea de evenimente care o adusese aici.

Totul se petrecuse atât de repede. Prea repede ca să poată înțelege ce i se întâmpla. Totul începuse la Antibes cu disputa aceea, confruntarea violentă cu Raphael, care se terminase în lacrimi. Bărbatul pe care îl iubea nu fusese în stare să-i asculte secretul şi o părăsise, reacție care o copleşise şi o devastase.

De când ştia că purta în pântec un copil, îşi repeta fără încetare că nu era bine să întemeiezi o familie pe minciună. De-asta se apărase mai puțin ca de obicei când Raphael începuse să insiste. Deşi pretinsese contrariul, era aproape uşurată la ideea de a-i spune adevărul. Încurajată de atitudinea lui aparent înțelegătoare, sperase chiar, pentru câteva clipe, că o va ajuta să iasă din situația foarte complicată în care se afla de ani buni.

Rău făcuse. Simțindu-se abandonată şi dezorientată, dăduse frâu liber furiei, răsturnând biblioteca peste măsuța joasă de sticlă, care se spărsese. Apoi chemase o maşină s-o ducă la aeroport şi se întorsese la Paris.

Ajunsese acasă, în Montrouge, pe la ora 1.00. Intrând în apartament, simțise imediat o prezență în spatele ei, dar, imediat ce se întorsese, fusese lovită în cap cu ceva. Când îşi recăpătase cunoştința, era prizonieră în boxa unui depozit de mobilă.

Câteva ore mai târziu, o maşină izbise cu putere uşa boxei şi o spărsese. Dar nu ca s-o elibereze. Dimpotrivă, ca s-o aducă şi s-o închidă aici după un drum scurt în portbagajul unui 4x4. Ce era în jur nu putuse vedea decât în fugă: o întindere nesfârşită de terenuri virane, înconjurate de o încâlceală de autostrăzi şi căi ferate. Bărbatul care o adusese aici se numea Stephane Lacoste, dar lucra pentru un oarecare Richard Angeli. Ascultându-le discuțiile,

[45] Energie de France - compania care furnizează energie electrică în Franța.

Anna înțelesese că erau polițiști, dar asta nu o liniștise. Altceva o îngrozea: Angeli îi spusese, de mai multe ori, „Carlyle“. O identitate pe care nimeni nu o cunoştea. De ce ieşea trecutul iar la suprafață într-un mod atât de brutal? De ce îşi făcea răul apariția din nou: sechestrarea, spaima, fericirea furată?

Plânsese atât de mult, încât nu mai avea lacrimi. Era sleită de puteri. Creierul îi mergea în gol. Se simțea pierdută într-o ceață copleşitoare. Aburi cenuşii care o înfăşurau până la asfixiere. Transpirația şi murdăria îi făceau hainele țepene şi lipicioase.

Ca să nu clacheze, îşi repeta că nimic nu va fi vreodată mai atroce şi mai terifiant decât cei doi ani petrecuți în grota lui Kieffer. Bestia îi furase totul: inocența, adolescența, familia, prietenii, țara, viața. Căci Kieffer sfârşise prin a o ucide pe Claire Carlyle. Ca să continue să existe, ea nu găsise decât o portiță de scăpare: să se strecoare în identitatea altei femei. Claire murise demult. Cel puțin, aşa crezuse Anna până cu câteva zile în urmă. Înainte să-şi dea seama că Claire era o moartă încăpățânată. O umbră albă, indisolubilă, cu care trebuia să negocieze până la sfârşit.

Un zgomot sinistru. Un scârțâit metalic al uşii. Silueta lui Angeli se contură în lumina cadaverică a zorilor. Bărbatul înainta, înarmat cu un cuțit zimțat. Totul se petrecu atât ele repede, încât Anna nu avu nici măcar timp să țipe. Angeli îi tăie dintr-o lovitură de şuriu colierul de plastic, apoi îi deschise cătuşele metalice, Fără să înțeleagă ce i se întâmpla, Anna se năpusti pe uşă şi ieşi din clădirea postului electric.

Dădu într-o pârloagă urbană plină de ferigi, mărăcini şi ierburi înalte. Un teren apocaliptic semănat cu depozite abandonate şi clădiri industriale pline de graffiti, decrepite şi invadate de vegetație. Pe cerul de porțelan, nişte cocori înțepeniseră în zbor.

Anna fugi cu sufletul la gură prin mijlocul acestui no man's land. Nu observă că Angeli nu o urmărea. Aşa că fugi. Fugi aşa cum o făcuse la sfârşitul lui octombrie 2007, prin noaptea înghețată a unei păduri din Alsacia. Istovită, la capătul puterilor, fugea întrebându-se de ce, la urma urmei, se reducea viața ei mereu la asta: să fugă pentru a scăpa de nişte nebuni, să fugă pentru a scăpa de un destin sinistru şi devastator.

Pârloaga se afla la intersecția mai multor artere. Fără îndoială, şoseaua de centură şi autostrada din zona Bercy-Charenton. Anna ajunse pe un şantier pe care, în ciuda orei foarte matinale, nişte muncitori se încălzeau în jurul unui foc. Niciunul nu vorbea franceza, dar înțeleseră că avea nevoie de ajutor. Încercară s-o calmeze şi s-o liniştească. Apoi îi propuseră să bea o cafea şi îi dădură un telefon.

Gâfâind încă, Anna formă numărul lui Raphael. A durat mult până au reuşit să vorbească. Atunci când el a răspuns, în sfârşit, i-a spus pe nerăsuflate:

— Ştiu că te-au eliberat, Claire, şi nimeni nu te va mai urmări. Totul va fi bine acum. S-a terminat toată povestea.

Conversația continuă, sacadată, suprarealistă. Ea nu înțelegea ce făcea Raphael la New York şi nici de ce îi spunea „Claire“. Apoi îşi dădu seama că el *ştia.* Totul: cine era ea, de unde venea, drumurile pe care rătăcise înainte de a-l întâlni. Îşi dădu seama că ştia chiar mai multe decât ea şi o luă amețeala,

simțind, în acelaşi timp, un ghem în stomac.

— Totul va fi bine acum, o asigură el din nou.

Ar fi vrut atât de mult să-l creadă.

Claire

O zi mai târziu
Luni, 5 septembrie 2016

Uitasem cât de mult îmi place zgomotul din Manhattan. Aceste vibrații difuze, aproape liniştitoare, bâzâitul traficului din depărtare, o rumoare care pluteşte în aer şi care îmi aminteşte de copilărie.

Mă trezesc prima. N-am dormit aproape deloc. Sunt prea surescitată, prea defazată ca să dorm bine. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am trecut de la disperarea cea mai neagră la momente de euforie şi de extenuare. Un preaplin de emoții. Un circuit vertiginos de montagne russe care mă ameţeşte, mă epuizează şi mă face şi fericită, şi tristă, în acelaşi timp.

Având grijă să nu-l trezesc, mă strecor lângă Raphael şi îmi pun capul pe umărul lui. Închid ochii şi revăd filmul reîntâlnirii noastre din ajun. Cum am ajuns la New York, pe Aeroportul Kennedy, cum mi s-a strâns inima revăzându-mi mătuşile şi verii după mai bine de zece ani, cum alerga şi mi se arunca în brațe micuțul Theo ca să mă dezmierde.

Apoi, bineînțeles, Raphael, care mi-a dovedit că este bărbatul pe care îl aşteptam. Cel care a fost în stare să vină să mă caute acolo unde mă pierdusem. Acolo unde viața mea se oprise. Omul care mi-a redat istoria, familia, originile.

Nu reuşesc încă să accept în totalitate povestea pe care mi-a spus-o. Acum ştiu cine este tatăl meu. Dar ştiu şi că, din cauza mea – chiar din cauza existenței mele –, tatăl meu mi-a ucis mama. În afară de faptul că voi îmbogăți un psiholog în următorii douăzeci de ani, nu m-am hotărât încă ce voi face cu informația asta.

Sunt debusolată, dar calmă. Ştiu că mi-am regăsit originile şi că lucrurile vor reveni încet-încet la normal.

Sunt încrezătoare. Secretul meu are toate şansele să fie păstrat. Mi-am recăpătat identitatea fără să fiu obligată s-o strig în gura mare. Mi-am regăsit familia şi bărbatul pe care îl iubesc ştie, în sfârşit, cine sunt cu adevărat.

Eliberată acum – şi la propriu, şi la figurat –, îmi dau seama cât de mult a ajuns să mă schimbe, să mă epuizeze, povara minciunii de-a lungul anilor, făcând din mine o ființă cameleonică, mereu pe fugă, mereu rezervată, capabilă să facă slalom printre greutăți, dar fără rădăcini, fără încredere şi fără vreun punct de sprijin.

Închid ochii. Amintirile plăcute de la cină îmi stăruie încă în minte: grătarul din grădină, bucuria şi lacrimile Angelei şi ale lui Gladys când au aflat că aveam să fiu în curând mamă, emoția nespusă pe care am simțit-o când mi-am revăzut strada, casa, cartierul pe care îl iubeam atât de mult. Mirosul de pâine de mălai, de pui fript şi de gofre care plutea în aerul serii. Petrecerea care s-a prelungit, muzica, melodiile, paharele de rom, ochii înlăcrimați de fericire…

Nu după muie timp, totuşi, rola încetineşte şi filmul se opreşte, lăcând loc

altor imagini, mai sumbre. Un vis pe care l-am avut azi-noapte într-o stare de semitrezie. Mă revăd în seara cu pricina, când m-am întors la Montrouge. În momentul în care am deschis uşa apartamentului, am simţit un pericol latent şi o prezenţă în spatele meu. Când m-am întors, o lanternă grea din aluminiu s-a abătut asupra mea.

O durere ascuţită mi-a explodat în cap. Totul a început să se învârtă în jur şi m-am prăbuşit la pământ. Dar n-am leşinat imediat. Înainte de *black-out,* două, trei secunde, am zărit…

Nu mai ştiu ce, şi asta m-a chinuit toată noaptea. Mă concentrez, dar creierul îmi merge în gol. O ceaţă opacă şi lăptoasă mă împiedică să-mi amintesc. Încerc să fixez nişte imagini care se destramă. Insist. Frânturi de memorie ies din ceaţă. Neclare, tremurătoare, ca o peliculă pe care nu s-ar fi înregistrat decât peisaje alburii, ca de cretă. Apoi contururile devin mai precise. Înghit în sec. Inima îmi bate din ce în ce mai tare. Câteva secunde, înainte să-mi pierd cunoştinţa, am văzut… scândurile parchetului, geanta căreia tocmai îi dădusem drumul, dulapul răvăşit în care scotocise cineva, uşa întredeschisă de la camera mea. Şi acolo, jos, în deschizătura uşii, este… un câine. Un căţel maro de pluş, cu urechile mari şi nasul rotund. Este Fifi, căţeluşul lui Theo!

Mă ridic din pat dintr-un salt. Mă trec toate căldurile. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. *Probabil că fac o confuzie.* Şi, totuşi, acum amintirile mele sunt clare precum cristalul.

Încerc să găsesc o explicaţie raţională. Este *imposibil* ca jucăria de pluş a lui Theo să se afle la Montrouge din simplul motiv că Raphael n-a venit niciodată la mine cu băieţelul său. Or, în scara aceea, Raphael era în Antibes. De Theo avea grijă Marc Caradec.

Marc Caradec…

Ezit să-l trezesc pe Raphael. Îmi iau pe mine blugii şi cămaşa, care zac pe bancheta de la capătul patului, şi ies din cameră. Apartamentul se prelungeşte cu un salonaş, ale cărui ferestre mari dau spre fluviul Hudson. Soarele e deja sus pe cer. Mă uit la ceasul cu pendulă. Este târziu, aproape 10.00. Mă aşez la masă şi îmi cuprind capul cu mâinile ca să-mi adun gândurile.

Ce căuta căţeluşul de pluş acolo? Nu există decât o explicaţie: Theo, deci şi Marc Caradec, erau la mine în noaptea aceea. Profitând de vacanta noastră romantică la Antibes, Marc o fi intrat în apartament ca să scotocească. Dar întoarcerea mea neaşteptată i-a dat planurile peste cap. Cum am intrat, m-a lovit cu lanterna, după care m-a sechestrat în depozitul acela de mobilă de pe lângă Paris.

Dar din ce motiv?

Sunt uluită. Să fi ghicit Marc cine sunt de mai mult timp decât pretinde? Şi dacă este aşa, de ce ar avea ceva cu mine? Oare el a agresat-o pe Clotilde Blondel? Oare să fi jucat de la bun început un joc dublu devastator?

Am o presimţire groaznică. Trebuie să verific ceva.

Mă reped spre canapea, unde se află geanta mea de voiaj. O deschid şi scotocesc înăuntru: un caiet gros şi cartonat, cu coperţi albastre. Caietul pe care l-am recuperat în seara în care am fugit de la Heinz Kieffer. Caietul care era ascuns la mine acasă, băgat adânc în spatele plintei, alături ele geanta cu

bani. Caietul pe care Marc şi Raphael nu l-au văzut. Caietul care mi-a schimbat viaţa şi pe care m-am dus să-l iau ieri-dimineaţă când Angeli m-a eliberat. Împreună cu paşaportul şi câteva haine.

Dau paginile una după alta. Caut un pasaj anume pe care îl am în cap. Când îl găsesc, în sfârşit, îl parcurg de mai multe ori, încercând să citesc printre rânduri. Apoi îmi stă inima-n loc.

Şi înţeleg totul.

Deschid usa de la camera lui Theo. Băieţelul nu mai este în pat. În locul lui, un bilet scris de mână pe o foaie de hârtie cu antetul hotelului.

Fără să mai pierd nicio secundă, îmi iau pantofii, las biletul pe masa de la intrare şi îmi iau rucsacul, în care pun caietul albastru. Liftul, recepţia. Pe un pliant din cameră, am văzut că Bridge Club punea gratuit biciclete la dispoziţia clienţilor. O iau pe prima care mi se oferă şi pornesc pe Greenwich Street.

S-a înnorat puţin şi vântul mătură străzile de la vest la est. Pedalez ca atunci când eram adolescentă. Mai întâi spre sud, apoi, imediat ce pot, cotesc pe strada Chambers. Redescopăr senzaţii pe care le uitasem. New Yorkul este oraşul meu, elementul meu. Deşi s-au scurs atâţia ani, îl cunosc pe dinafară, îi ştiu pulsul, respiraţia, codurile.

În continuarea străzii se ridică pe patruzeci de etaje Municipal Building, cu turnuleţele ei de sidef. Mă năpustesc pe sub arcada ei monumentală ca s-o iau pe pista de biciclete de pe Brooklyn Bridge. Când ajung, în sfârşit, la capătul pasarelei, mă strecor printre maşini şi merg pe lângă Cadman Plaza Park, apoi cobor spre East River.

Mă aflu în inima cartierului Dumbo, unul dintre fostele cartiere industriale şi portuare ale oraşului, situat între Brooklyn Bridge şi Manhattan Bridge. Veneam uneori aici la plimbare cu mama. Îmi amintesc de faţadele din cărămidă roşie, de vechile docuri şi de depozitele renovate care dau spre linia de zgârie-nori.

Ajung într-o zonă străjuită, de o parte şi de alta, de peluze vălurite, care coboară spre o promenadă de lemn de unde se vede Manhattanul. Priveliştea îţi taie răsuflarea. Mă opresc o clipă s-o contemplu. M-am întors acasă.

Pentru prima dată în viaţa mea, devin cu adevărat „fata din Brooklyn”.

Raphael

Fericit la culme că o regăsisem pe Claire, mă cufundasem într-un somn greu şi liniştit şi nici nu simțisem cum trecuse noaptea. Trebuie să recunosc că surorile Carlyle ştiau să se distreze, nu glumă. Cu o seară în urmă, pentru a sărbători reîntâlnirea cu nepoata lor, îmi dăduseră de băut până noaptea târziu o grămadă de pahare din cocktailul lor făcut în casă, ceva pe bază de rom şi suc de ananas.

Soneria telefonului mă scoase din letargie. Am răspuns trezindu-mă cu greutate şi căutând-o pe Claire cu privirea. Nu era însă acolo.

— Raphael Barthelemy? repeta vocea de la celălalt capăt al firului.

Era Jean-Christophe Vasseur, polițistul care identificase amprentele lui Claire la rugămintea lui Marc Caradec. Ieri reuşisem să dau de numărul lui şi îi lăsasem câteva mesaje în căsuța vocală. Aşteptând-o pe Claire, revăzusem în minte iar şi iar filmul poveştii noastre, dar, când încercam să-l reconstitui, mă loveam de unele incoerențe, mă pierdeam în nişte spații goale ale povestirii. Majoritatea nelămuririlor pe care le aveam erau legate de catalizatorul dramei pe care o trăisem. O întrebare îmi revenea cu precădere în minte fără încetare: cum de reuşise Richard Angeli, polițistul angajai de Zorah, să descopere adevărata identitate a Annei Becker? Nu găsisem decât un răspuns posibil: îl prevenise Vasscur.

— Mulțumesc că m-ați sunat, locotenente. Ca să nu vă irosesc timpul, o să intru direct în subiect…

După un minut de conversație, în timp ce încercam să descâlcesc împreună cu el ițele poveştii, mi-am dat seama că Vasseur era îngrijorat.

— Când m-a rugat Marc Caradec să introduc amprentele în FAED, n-am dat prea mare importanță acestui lucru, îmi povesti el. Voiam doar să-i fac un serviciu unui fost coleg.

Şi să bagi în buzunar 400 de euro… am gândit eu fără s-o spun cu voce tare. Era inutil să-l întărât pe tipul ăsta.

— Dar am fost uimit când am văzut că erau ale micuței Carlyle, continuă el. După ce i-am spus rezultatul lui Marc, am fost chiar complet întors pe dos. Încălcarea asta nevinovată a regulamentului avea să se întoarcă împotriva mea ca un bumerang şi să-mi facă probleme mai mult ca sigur! Cuprins de panică, am vorbit cu Richard Angeli şi i-am spus ce-am făcut.

Aşadar, intuisem bine.

— Îl cunoaşteți de mult?

— Era şeful meu când lucram la Brigada de Protecție a Minorilor, explică Vasseur. M-am gândit că o să-mi dea un sfat bun.

— Şi ce v-a zis?

— Că făcusem bine că-l sunasem şi…

— Şi …?

— Că avea să rezolve el, dar că era foarte important să nu mai vorbesc cu

nimeni despre amprentele cu pricina.

— I-ați spus despre Marc?

Stânjenit, Vasseur bolborosi:

— Păi, eram oarecum obligat…

Tocmai ieşisem din cameră. Salonul era gol, la fel şi patul fiului meu. Pe moment, nu mi-am făcut griji. Era târziu. Probabil că Theo nu mai putuse de foame şi Claire coborâse cu el să ia micul dejun. Gândindu-mă să mă duc după ei, mi-am tras pantalonii pe mine, mi-am luat bascheții şi, ținând telefonul la ureche cu umărul, am început să mă leg la şireturi.

— Concret, ştiți ce-a făcut Angeli cu informațiile pe care i le-ați dat?

— N-am nici cea mai vagă idee, mă asigură polițistul. Am încercat să-l contactez de mai multe ori, dar nu m-a sunat niciodată înapoi.

— N-ați încercat să-l sunați acasă sau la serviciu?

— Ba da, evident, dar nu mi-a răspuns niciodată.

Logic. Până acum, Vasseur nu-mi făcuse cine ştie ce dezvăluire. Doar confirmase ceea ce bănuiam. În timp ce mă pregăteam să închei discuția, m-am hotărât să-i pun o ultimă întrebare. Un mod de a închide cercul. Fără să mă aştept la mare lucru, l-am întrebat:

— Când anume i-ați spus lui Angeli ce descoperiserăți?

— Am ezitat mult. Până la urmă, m-am dus la el la o săptămână după ce am vorbit cu Marc Caradec.

M-am încruntat. Versiunea asta nu ținea: nu trecuse o săptămână, ci numai patru zile de când Marc prelevase amprentele lui Claire la mine în bucătărie de pe cana ei de ceai. Ce interes avea polițaiul să mă mintă cu atâta neruşinare?

Aproape fără să vreau, o umbră de îndoială mi se strecură totuşi în minte.

— Nu înțeleg, domnule Vasseur, în ce zi v-a rugat Marc să identificați amprentele?

Polițistul răspunse fără ezitare:

— Exact acum douăsprezece zile. Îmi amintesc foarte bine, pentru că era ultima după-amiază de vacanță pe care o petreceam cu fetița mea: miercuri, 24 august. Chiar în seara aceea, am condus-o pe Agathe la Gara de Est, de unde a luat trenul ca să se-ntoarcă la mama ei. Acolo îi dădusem întâlnire lui Caradec, la Aux Trois Amis, un restaurant vizavi de gară.

Nu-mi mai legam şireturile de câteva secunde. Exact când mă aşteptam mai puțin, o parte din viața mea deraiase din nou.

— Şi când i-ați comunicat rezultatele?

— Două zile mai târziu, pe 26.

— Sunteți sigur?

— Bineînțeles, de ce?

Eram stupefiat! Marc ştia de *zece zile* cine era Claire! Marc luase, fără să-mi spună, amprentele iubitei mele înainte ca ea să dispară. Apoi jucase toată comedia asta, de la bun început. Iar eu, naiv, nu-mi dădusem seama de nimic.

Dar de ce, fir-ar să fie?

În timp ce mă întrebam ce motive avusese, un al doilea apel îmi întrerupse firul gândurilor, l-am mulțumit lui Vasseur şi am răspuns.

— Domnul Barthelemy? Sunt Malika Ferchichi. Lucrez la Centrul de îngrijire

şi asistenţă medicală Sainte-Barbe din…

— Sigur, ştiu foarte bine cine sunteţi. Marc Caradec mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Am obtinut numărul dumneavoastră de telefon de la Clotilde Blondel. Tocmai a ieşit din comă, este încă foarte slăbită, dar, ca să fie liniştită, voia să ştie dacă nepoata ei este în siguranţă. E ciudat că nu ne-a anunţat nimeni că a fost agresată! Ne-am făcut griji la centru că n-am mai văzut-o!

Tânăra avea o voce neobişnuită. Gravă şi clară în acelaşi timp.

— Mă bucur să aflu că doamna Blondel se simte mai bine, am zis eu. Chiar dacă nu înţeleg prea bine de ce v-a dat numărul meu…

Malika a tăcut un moment, apoi a întrebat:

— Dumneavoastră sunteţi prieten cu Marc Caradec, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Credeţi…? Credeţi că îi cunoaşteţi trecutul?

Mi-am zis în sinea mea că, de cinci minute, aveam impresia că nu-l mai cunosc deloc.

— La ce vă referiţi, mai exact?

— Ştiţi de ce a plecat din poliţie?

— A încasat un glonţ rătăcit în timpul unei intervenţii – o spargere la o bijuterie, în apropiere de Piaţa Vendome.

— Aşa este, dar nu ăsta e adevăratul motiv. La vremea aceea, Caradec deja nu mai era, de ceva timp, decât o umbră a marelui poliţist care fusese. O ţinea de ani întregi numai în concedii medicale şi internări la Courbat.

— Courbat? Ce-i ăsta?

— Un sanatoriu din Indre-et-Loire, în apropiere de Tours. O instituţie care găzduieşte, în cea mai mare parte, poliţişti cu probleme, care suferă de depresie sau care sunt dependenţi de alcool ori de medicamente.

— De unde aveţi aceste informaţii?

— De la tatăl meu. Este sergent la Narcotice. În Poliţie se ştie povestea lui Marc.

— De ce? Un poliţist depresiv nu e ceva aşa ieşit din comun, nu?

— Nu e doar asta. Eraţi la curent cu faptul că Marc îşi pierduse soţia?

— Bineînţeles.

Nu-mi plăcea turnura pe care o lua conversaţia şi nici ceea ce tocmai aflasem despre Marc, dar curiozitatea era mai presus de orice.

— Ştiaţi că s-a sinucis?

— Da, mi-a vorbit despre asta de câteva ori.

— N-aţi încercat să aflaţi mai multe?

— Nu. Nu-mi place să le pun celorlalţi întrebări care nici mie nu mi-ar plăcea să-mi fie puse.

— Deci, nu ştiţi despre fiica lui?

Mă întorsesem în salon. M-am sucit ca să-mi pun haina şi mi-am luat portofelul de pe masă.

— Da, ştiu că Marc are o fată. Din câte am înţeles, nu prea se mai văd aşa des. Cred că învaţă în străinătate.

— În străinătate? Glumiţi, Louise a fost asasinată acum mai bine de zece

ani!

— Ce tot spuneți?

— Louise, fata lui, a fost răpită, sechestrată şi asasinată de un maniac care făcea ravagii pe la mijlocul anilor 2000.

Din nou, timpul se opri în loc. Încremenit în fața ferestrei glisante, m-am frecat la ochi. Un flash. Un nume. Numele lui Louise Gauthier, prima victimă a lui Kieffer, răpită la vârsta de paisprezece ani, în decembrie 2004, pe când era în vacanță la bunici în apropiere de Saint-Brieuc, în Cotes-d'Armor.

— Vreți să spuneți că Louise Gauthier era fiica lui Marc Caradec?

— Aşa mi-a zis tatăl meu.

Muream de ciudă. O parte din adevăr fusese sub nasul meu de la bun început. Dar cum aş fi putut s-o descifrez?

— Stați puțin. De ce fetița nu purta numele tatălui ei?

Ca fiică de polițist ce era, Malika avea răspuns la toate:

— Pe vremea aceea, Marc lucra la nişte dosare fierbinți de la BRB. Nu era nimic neobişnuit ca polițiştii expuşi, cum era el, să încerce să ascundă identitatea copiilor ca să evite un eventual şantaj sau o răpire.

Avea dreptate, bineînțeles.

Cuprins de amețeală, mi-era greu să-mi dau seama de toate implicațiile pe care le avea această dezvăluire. În timp ce îmi ardea buzele o ultimă întrebare, am zărit biletul scris de mână de pe măsuța de la intrare. O simplă frază, noială pe hârtia de scrisori cu antetul hotelului:

Raph,
L-am luat pe Theo şi ne-am dus să ne dăm în căluşei la
Jane's Carousel în Brooklyn.
Marc

Deodată, mi s-a făcut frică. M-am năpustit afară şi, în timp ce coboram scările, am întrebat-o pe Malika:

— Şi acum, mi-ați putea spune totuşi de ce m-ați sunat?

— Ca să vă pun în gardă. Clotilde Blondel şi-l aminteşte foarte bine pe cel care a agresat-o, i-a dat semnalmentele polițistului care a interogat-o şi mi l-a descris şi mie.

Făcu o pauză, apoi spuse ceea ce deja bănuiam şi eu:

— Portretul-robot seamănă leit cu Marc Caradec.

Marc

Brooklyn

Vremea se schimbase.

Se făcuse mai frig, cerul era întunecat şi începuse să bată vântul. Pe promenada din lemn care se întindea de-a lungul strâmtorii East River, oamenii ieşiţi la plimbare tremurau, îşi ridicau gulerele, îşi frecau braţele. Pe tarabele vânzătorilor ambulanţi, cafelele calde şi hotdogii înlocuiau îngheţatele.

Până şi apa căpătase o tentă verde-cenuşiu. Ca un suspin zgomotos, valurile se umflau, se rostogoleau şi veneau să se izbească de maluri, stropind trecătorii.

Pe o tapiserie de nori gri-perlă, se desluşea lungul contur al *skyline-ului* părţii de sud a Manhattanului. Un şir eterogen de zgârie-nori de înălţimi şi vârste diferite: vârful ascuţit al clădirii One World Trade Center, imensul turn Gehry, drapat în veşmântul său metalic, faţada neoclasică şi acoperişul triunghiular al Palatului de Justiţie. Mai aproape, chiar pe partea cealaltă a podului, locuinţele sociale din cărămidă brună din cartierul Two Bridges.

Claire îşi lăsă bicicleta pe peluză. În apropierea jetelei, văzu un dom impozant de sticlă care adăpostea un carusel din anii 1920 restaurat perfect. Caruselul era amplasat pe apă. Juxtapunerea căluşeilor vechi din lemn şi a liniei de clădiri care se zărea prin învelişul de sticlă avea ceva tulburător şi hipnotic.

Chinuită de îngrijorare, ea miji ochii, observând cu atenţie fiecare căluţ, fiecare aerostat, fiecare avion cu elice care se învârtea în ritmul antrenant al unei flaşnete.

— Cucu, Theo! strigă ea văzându-l, în sfârşit, pe fiul lui Raphael cu Marc Caradec într-o diligentă miniaturală.

Scoase doi dolari din buzunar, îşi luă un bilet şi aşteptă ca platforma circulară să se oprească pentru a se duce la ei. Copilul era în al nouălea cer şi o întâmpină cu bucurie. Ţinea în mânuţe un biscuit uriaş pe care i-l dăduse Marc. Feţişoara lui rotundă, ca şi pieptarul salopetei, era murdară de ciocolată, ceea ce părea să-l amuze.

— Are chip-suri de ciocolată. Chip-suri! zise el arătându-i biscuitul, foarte mândru că învăţase un cuvânt nou.

Dacă Theo era în mare formă, Caradec părea epuizat. Riduri adânci îi brăzdau fruntea şi conturul ochilor deschişi la culoare. O barbă zburlită îi acoperea trei sferturi din faţă, iar pielea îi era pământie. Privirea lui goală şi fără strălucire lăsa impresia că era cu gândul în altă parte, rupt de lume.

În timp ce caruselul pleca din nou, începu să tune. Claire se aşeză pe banca diligenţei în faţa lui Caradec.

— Sunteţi tatăl lui Louise Gauthier, nu-i aşa?

Poliţistul rămase tăcut câteva secunde, dar ştia că nu se mai putea preface. Sosise clipa teribilei explicaţii pe care o aştepta de zece ani. O privi pe Claire

drept în ochi şi începu să-şi spună povestea:

— Când Louise a fost răpită, avea paisprezece ani şi jumătate. Paisprezece ani e o vârstă dificilă pentru o fată. Pe atunci, Louise devenise atât de insuportabilă şi de capricioasă, încât eu şi soția mea hotărâserăm să o trimitem de Crăciun în Bretania, la părinții mei.

Se opri pentru a-i aranja lui Theo fularul.

— Azi e dureros s-o recunosc, oftă el, dar fetița ne scăpase din mână. N-o mai interesau decât prietenii, ieşirile în oraş şi tâmpeniile de tot felul. Înnebuneam când o vedeam aşa. Ca să-ți spun drept, ultima dată când am vorbit cu ea, ne-am certat groaznic. M-a tratat ca pe un idiot şi i-am ars o pereche de palme.

Sufocat de emoție, Marc închise ochii câteva secunde, apoi continuă:

— Când a aflat că Louise nu se întorsese, soția mea a crezut că fugise de-acasă. N-ar fi fost prima dată când ne făcea aşa ceva, să meargă să doarmă la o colegă şi să se întoarcă după treizeci şi şase de ore. Din deformație profesională, am început să anchetez imediat. N-am închis un ochi trei zile. Am răscolit cerul şi pământul, dar nu cred că polițiştii sunt mai eficienți când anchetează cazuri care îi privesc în mod direct. Ceea ce câştigă în implicare pierd inevitabil în discernământ. Şi apoi, lucram de zece ani la BRB. Preocuparea mea de zi cu zi erau tâlharii înarmați şi hoții de bijuterii, nu răpirile de adolescente. Totuşi, îmi place să cred că aş fi reuşit s-o găsesc pe Louise dacă nu m-aş fi îmbolnăvit la o săptămână de la dispariția ei.

— V-ați îmbolnăvit?

Câteva secunde, Marc oftă luându-şi capul între mâini.

— Era o boală ciudată, dat pe care tu, ca doctor, trebuie s-o ştii: sindromul Guillain-Barre.

Claire dădu din cap.

— O afecțiune a sistemului nervos periferic cauzată de o problemă de imunitate.

— Exact. Te trezeşti într-o bună dimineață şi ai mâinile şi picioarele de cârpă. Simți furnicături în coapse şi în gambe, ca şi cum ar trece prin tine curent electric. Apoi îți înțepenesc, destul de repede, picioarele, până când ajung paralizate complet. Durerea apare din nou în părțile laterale ale corpului, cuprinzându-ți pieptul, spatele, gâtul, fața. Rămâi imobilizat în patul de spital, înghețat, împietrit, transformat în statuie. Nu mai poți să te ridici, nu mai poți să înghiți, nu mai poți să vorbeşti. Nu mai poți să desfăşori nicio anchetă despre răpirea fetei tale de paisprezece ani. Inima ți-o ia razna, palpită, devine imposibil de controlat. Te sufoci imediat ce ți se pune mâncare în gură. Şi, cum nu mai poți nici măcar să respiri, ți se bagă tuburi peste tot ca să nu crăpi prea repede.

Aşezat lângă noi, dar departe de ce discutam, Theo se minuna de tot, mişcându-şi bustul micuț înainte şi înapoi în ritmul muzicii.

— Am fost în starea asta două luni aproape, continuă Marc. Apoi simptomele au început să se atenueze, dar nu mi-am revenit niciodată complet din porcăria asta. Când am fost apt să mă întorc la lucru, trecuse aproape un an. Şansele de a o găsi pe Louise erau aproape zero. Oare, dacă n-ar fi fost boala

asta, aş fi reuşit să-mi salvez fata? N-o s-o ştiu niciodată. Între noi fie vorba, aş spune că nu, şi asta e insuportabil. Mi-era ruşine s-o privesc în ochi pe Elise. Investigațiile erau jobul meu, rațiunea mea de a trăi, datoria mea socială. Dar nu aveam echipă, nici acces la diferite dosare şi, mai presus de toate, nu mai gândeam limpede. Şi a început să fie şi mai rău după ce s-a sinucis soția mea.

Caruselul începu să încetinească. Pe obrajii lui Caradec începură să curgă lacrimi.

— Elise nu mai suporta să trăiască aşa, zise el cu pumnii strânşi. Îndoiala, ştii? E cel mai rău lucru. O otravă periculoasă care, până la urmă, te poate ucide.

Diligența se opri. Theo mai solicită o tură de carusel, dar, înainte ca cererea să se transforme în capriciu, Marc îi propuse o plimbare pe malul apei. După ce îşi ridică fermoarul la geacă, îl luă pe copil în brațe şi, împreună cu Claire, se îndreptă spre promenada de lemn care se întindea de-a lungul strâmtorii. Aşteptă să-l pună pe copil pe scândurile cenuşii ale promenadei înainte să-şi continue dureroasa confesiune.

— Când au găsit corpul ars al lui Louise în casa lui Kieffer, m-a încercat, mai întâi, un fel de uşurare. Îți spui că, din moment ce e moartă, măcar nu mai suferă. Dar durerea revine foarte repede, ca un bumerang. Iar timpul nu vindecă nimic: nenorocirea e pe viață. Groaza e nesfârşită. Să nu crezi toate prostiile de prin reviste sau din cărțile de psihologie: perioada de doliu, consolarea... Nu există nimic din toate astea. Cel puțin nu când copilul tău a dispărut în împrejurările în care a murit Louise. Fiica mea n-a fost răpusă de o boală fulgerătoare. N-a murit într-un accident de maşină, înțelegi? Ea a supraviețuit ani la rând în ghearele diavolului. Când te gândeşti la calvarul prin care a trecut, îți vine să-ți zbori creierii ca să pui capăt potopului de grozăvii care-ți inundă mintea!

Caradec aproape că țipase ca să acopere şuieratul vântului.

— Ştiu că eşti însărcinată, zise el încercând să-i întâlnească privirea lui Claire. Când vei deveni mamă, vei înțelege că lumea se împarte în două: cei care au copii şi restul. A fi părinte te face mai fericit, dar te face, totodată, şi nemaipomenit de vulnerabil. Să-ți pierzi copilul este un neîncetat drum al crucii, o sfâşiere pe care nimic nu va putea niciodată s-o aline. În fiecare zi crezi că ai trecut prin ce e mai rău, dar mereu ce e mai rău urmează să se întâmple. Şi, până la urmă, ştii care e cel mai rău lucru? Amintirile care se ofilesc, care se veştejesc şi care, în cele din urmă, dispar. Şi te trezeşti într-o dimineață şi-ți dai seama că ai uitat vocea fiicei tale. I-ai uitat chipul, sclipirea din privire, cum îşi dădea ea o şuviță de păr după ureche. Eşti incapabil să-i mai auzi râsul în cap. Înțelegi atunci că nu durerea era problema. Şi că, odată cu trecerea timpului, ea devenise chiar o tovarăşă ciudată, un supliment familiar al amintirilor. Când pricepi asta, eşti gata să-ți vinzi sufletul diavolului ca să mai simți durerea o dată.

Marc îşi aprinse o țigară şi întoarse capul înspre ambarcațiunile care pluteau pe brațul de mare.

— Cu toate astea, în jurul meu viața îşi urma cursul firesc, declară el expirând un nor de fum. Colegii mei plecau în vacanță, făceau copii, divorțau,

se recăsătoreau. Pe când eu doar mă prefăceam că trăiesc. Eram ca un zombi în noapte, mereu pe marginea prăpastiei. Nu mai aveam sevă, nu mai aveam nicio poftă de viață. Plumbul mi se lipea de tălpi şi îmi îngreuna pleoapele. Şi apoi, într-o zi… într-o zi te-am întâlnit…

În privirea bătrânului polițist se aprinse o flacără stranie.

— Era într-o dimineață, la sfârşitul primăverii. Plecai de la Raphael ca să te duci la spital. Ne-am întâlnit în curtea însorită a clădirii. M-ai salutat timid, apoi ai lăsat privirea în pământ. Deşi aveai o atitudine reținută, era greu să nu te remarc. Dincolo de silueta ta zveltă, de pielea ta de metisă şi de părul lins, însă, ceva mă intriga. Şi, de fiecare dată când te-am revăzut după aceea, am simțit aceeaşi nelinişte. Îmi aminteai de cineva; o amintire îndepărtată pe care mi-era greu s-o identific, era vagă şi, în acelaşi timp, foarte prezentă încă. Mi-a luat câteva săptămâni să-mi dau seama ce mă tulbura la tine: semănai cu Claire Carlyie, micuța americancă răpită şi ea de Kieffer, dar al cărei corp nu fusese găsit niciodată. Am respins mult timp ideea asta. Mai întâi, pentru că era absurdă, apoi, pentru că mă gândeam că nu era decât rodul obsesiilor mele. Dar nu-mi mai ieşea din cap. Mi se întipărise în minte. Mă obseda. Şi nu ştiam decât un mod de a scăpa de ea: să-ți prelevez amprentele şi să-i cer unui coleg să le introducă în FAED. Aşa că, acum cincisprezece zile, m-am hotărât. Rezultatul a confirmat imposibilul: nu numai că semănai cu Claire Carlyie. Erai Claire Carlyie.

Marc aruncă chiştocul pe scândurile de lemn şi îl strivi cu talpa pantofului aşa cum striveşti o ploşniță.

— De atunci, n-am mai avut decât o obsesie: să te observ, să înțeleg şi să mă răzbun. Viața nu mi te scosese întâmplător în cale. Trebuia să ți-o plătească cineva pentru tot răul pe care îl făcuseşi. Asta era misiunea mea. Era un lucru pe care-l datoram fiicei mele, soției mele, la fel şi familiilor celorlalte victime ale lui Kieffer: Camille Masson şi Chloe Deschanel. Şi ele au murit tot din vina ta, mârâi el.

— Ba nu! se apără Claire.

— De ce n-ai sunat la poliție când ai reuşit să evadezi?

— Raphael mi-a zis că ați anchetat împreună. Ştiți foarte bine de ce n-am spus nimic nimănui: tocmai aflasem că mama murise! Nu voiam să devin vedeta unui circ mediatic. Aveam nevoie de linişte ca să-mi revin.

Cu privirea furibundă, Caradec o înfruntă.

— Tocmai pentru că am făcut o anchetă amănunțită am ajuns la convingerea că meriți să mori. Chiar voiam să te ucid, Claire. Aşa cum l-am ucis pe jandarmul din Saverne, pe ticălosul ăla de Franck Muselier.

Deodată, pentru Claire, înlănțuirea de evenimente începu să prindă foarte bine contur.

— Şi aşa cum ați încercat s-o ucideți pe Clotilde Blondel?

— Cu Blondel a fost un accident! se apără Marc ridicând vocea. Venisem s-o interoghez, dar a crezut că voiam s-o ucid şi a sărit pe geam încercând să fugă. Nu încerca să inversezi rolurile. Singura cu adevărat vinovată eşti tu. Dacă ai fi anunțat poliția atunci când ai evadat, Louise ar fi încă în viață. Camille şi Chloe, la fel.

Spumegând de furie, Marc o apucă pe Claire de braț şi țipă la ea cu o voce din care răzbatea toată suferința:

— Un simplu telefon! Un mesaj anonim lăsat pe robot! Ți-ar fi luat un minut şi ai fi salvat trei vieți! Cum îndrăzneşti să pretinzi că nu e vina ta?

Înspăimântat, Theo începu să scâncească, dar, de data asta, nu găsi pe nimeni care să-l consoleze. Claire se eliberă din strânsoarea lui Marc şi îi răspunse pe acelaşi ton:

— Problema nu s-a pus niciodată în termenii ăştia. Nu m-am gândit niciodată, nici măcar o secundă, că ar mai putea fi şi alte persoane sechestrate acolo în afară de mine!

— Nu te cred! răcni el.

Spectator la confruntarea lor, Theo plângea acum de-a binelea.

— N-ați fost cu mine în nenorocita aia de casă! urlă Claire. Am stat 879 de zile închisă într-o cameră de doisprezece metri pătrați. De cele mai multe ori, legată. Uneori, cu un colier de fier în jurul gâtului! Vreți să vă spun adevărul? Da, era îngrozitor! Da, era un adevărat infern. Da, Kieffer era un monstru! Da, ne tortura! Da, ne viola!

Luat pe nepregătite, Marc lăsă capul în jos şi închise ochii, ca un boxer împins într-un colț al ringului.

— Kieffer nu mi-a spus niciodată despre alte fete, înțelegeți, NICIODATĂ! îl linişti Claire. Eram închisă tot timpul. În doi ani, cred că n-am văzut soarele decât de cinci ori şi nici măcar o dată nu m-am gândit că era posibil să nu fiu singură în închisoarea aia. Cu toate astea, de zece ani port vinovăția-n mine, şi cred că o voi purta mereu.

Tânăra coborî puțin vocea, recăpătându-şi calmul, şi se aplecă pentru a-l lua pe Theo în brațe. În timp ce băiețelul se cuibărea la pieptul ei, cu degetul în gură, Claire continuă pe un ton mai grav:

— Vă înțeleg furia în fața acestei nedreptăți. Omorâți-mă dacă vi se pare că asta v-ar face suferința mai uşoară, oricât de puțin. Dar nu duceți o luptă injustă. Nu există decât un singur vinovat în toată povestea asta, iar acesta e Heinz Kieffer.

Încolțit, Caradec tăcu, țintuit locului, cu privirea fixă şi ochii ieşiți din orbite. Stătu aşa mai bine de două minute, nemişcat în vântul înghețat. Apoi, încet-încet, îşi făcu din nou apariția polițistul din el. Fără să ştie prea bine de ce, pe fundul minții lui încă zăcea un amănunt aparent fără importanță. O întrebare care rămăsese fără răspuns. O simplă interogație care apăruse de două ori în timpul anchetei. Iar pentru un polițist, de două ori era prea mult.

— Înainte să fii răpită, ziceai tot timpul că vrei să te faci avocat, remarcă el. Erai foarte convinsă de chestia asta.

— Aşa e.

— Dar, după ce ai evadat, ți-ai schimbat planul profesional radical. Ai vrut să faci, cu tot dinadinsul, Medicina. De ce…?

— Datorită fiicei dumneavoastră, îl întrerupse Claire. Datorită lui Louise. Ea asta ar fi vrut să devină, nu-i aşa?

Marc simți că îi fuge pământul de sub picioare.

— De unde ştii? Mi-ai zis că n-ai cunoscut-o!

— De atunci, am învățat s-o cunosc.

— Ce tot spui?

Claire îl lăsă pe Theo jos şi scoase din rucsac caietul mare cu coperți albastre cartonate.

— L-am găsit în geanta lui Kieffer, explică ea. Este jurnalul lui Louise. Nu ştiu exact de ce se afla acolo, la un loc cu banii primiți pentru eliberarea lui Maxime Boisseau. Kieffer i-l luase, fără îndoială. Făcea de multe ori chestia asta: ne lăsa să scriem, dar ne confisca ceea ce aşterneam pe hârtie.

Îi întinse caietul lui Caradec, dar polițistul rămase inert, încremenit, incapabil să facă vreo mişcare.

— Luați-l. E al dumneavoastră acum. Cât a fost închisă, Louise v-a scris mult. La început, scria câte-o scrisoare aproape în fiecare zi.

Caradec apucă jurnalul cu o mână tremurătoare, în timp ce Claire îl lua din nou pe Theo în brațe. În depărtare, la capătul promenadei, îl zări pe Raphael, care alerga în direcția lor.

— Vino, să mergem la tati, îi zise ea băiețelului.

Marc găsi o bancă şi se aşeză, cu fața spre apă. Deschise caietul şi citi câteva pagini. Recunoscu imediat scrisul înghesuit şi ascuțit al lui Louise şi desenele pe care obişnuia să le facă pe margine: păsări, stele, trandafiri întretăiați de ornamente gotice. Lângă desene, erau scrise puchinos o grămadă de versuri. Fragmente din poeme sau din texte pe care mama ei o pusese să le învețe. Marc îi recunoscu pe Hugo („Fiecare om în noaptea lui merge spre lumină”), Eluard („Eram atât de aproape de tine, încât mi-e frig aproape de alții”), Saint-Exupery („Te vei întrista. Voi părea mort şi nu va fi aşa”) şi Diderot („Oriunde nu va fi nimic, citiți că vă iubesc”).

Emoția îl sugrumă. Durerea revenise, fulgerătoare, sufocantă, devastatoare. Dar aducea cu sine un cortegiu de amintiri, care se trezeau şi țâşneau fierbinți ca un gheizer, irigându-i mintea amorțită.

Marc o auzea din nou pe Louise.

Îi recunoştea râsul, energia, inflexiunile vocii.

Ea era cu totul între acele pagini, între acele pagini.

Louise trăia.

Louise

Mi-e frică, tată…

N-o să te mint: îmi tremură mâinile şi picioarele, mi se sfâşie inima. De multe ori, am impresia că Cerberul îmi devorează pântecul. Îl aud lătrând, dar ştiu că nimic din toate astea nu există decât în mintea mea. Mi-e frică, dar, cum îmi spuneai mereu, încerc să nu-mi fie frică de frica mea.

Iar când panica ameninţă să mă copleşească, îmi spun că o să vii să mă cauţi.

Te-am văzut lucrând, te-am văzut întorcându-te târziu acasă. Ştiu că nu te descurajezi niciodată, ştiu că nu laşi niciodată un caz nerezolvat. Ştiu că o să mă găseşti. Mai devreme sau mai târziu. Asta mă face să rezist şi să rămân puternică.

Noi doi nu ne-am înţeles întotdeauna. În ultima vreme, aproape că nu ne mai vorbeam. Dacă ai şti cât regret astăzi. Ar fi trebuit să ne spunem mai des cât ne iubim şi ce mult însemnăm unul pentru altul.

Când ajungi în infern, e important să ai o rezervă de amintiri fericite. Mi le proiectez fără încetare în minte. Ca să nu-mi mai fie atât de frig, atât de frică. Îmi recit poemele pe care le-am învăţat de la mama, cânt mental la pian melodiile pe care le-am repetat la şcoală, îmi povestesc întâmplările din romanele pe care m-ai pus să le citesc.

Amintirile ţâşnesc ca focurile de artificii. Mă văd din nou mică, sus pe umerii tăi, la plimbare prin Pădurea Vizzavona, cu căciula mea peruviană. Simt mirosul de pâinişoare cu ciocolată pe care le cumpăram amândoi duminica dimineaţa de la brutăria de pe Boulevard Saint-Michel, unde vânzătoarea îmi dădea mereu o madlenă abia scoasă din cuptor. Mai târziu, aventurile noastre pe drumurile Franţei, când mă duceai la concursurile de echitaţie. Chiar dacă spuneam exact pe dos, aveam nevoie să fii acolo şi să mă priveşti. Când erai cu mine, ştiam că nu mi se putea întâmpla nimic rău.

Îmi amintesc de vacanţele pe care le-am petrecut împreună toţi trei, eu, tu şi cu mama. Bombăneam adesea că trebuie să merg cu voi, dar azi îmi dau seama cât de mult mă ajută amintirea acestor călătorii să evadez din închisoarea mea.

Îmi amintesc de palmierii şi de cafenelele din Piaţa Reial din Barcelona. Îmi amintesc de frontoanele gotice ale caselor de pe marginea canalelor din Amsterdam. Îmi amintesc ce-am mai râs când ne-a prins ploaia în Scoţia în mijlocul unei turme de oi. Îmi amintesc de albastrul azuriu al splendidelor *azulejosx*[46] din Alfama, de mirosul de pui la grătar de pe străzile Lisabonei, de vara răcoroasă din Sintra şi de delicioasele *pasteis de nata*[47] din Belem. Îmi amintesc de orezul cu sparanghel din Piazza Navona, de lumina roşiatică din San Gimignano, de freamătul măslinilor din câmpia Sienne, de grădinile

[46] Termen portughez care desemnează plăcile de ceramică pictate, folosite în arhitectură.
[47] Tarte mici cu cremă, desert tradiţional portughez.

secrete din zona istorică a Pragăi.

Între aceste patru ziduri înghețate, nu văd niciodată lumina zilei. Aici, noaptea domneşte peste tot. Mă plec, dar nu mă frâng. Şi îmi spun că acest corp slăbănog şi plin de pete roşii nu este al meu. Nu sunt această moartă vie cu ten hidos de porțelan. Nu sunt acest cadavru din faianță care zace în coşciug, acoperit cu giulgiu.

Sunt fata radioasă care aleargă pe nisipul călduț al plajei Palombaggia. Sunt vântul care umflă pânzele unei corăbii care iese în larg. Marea nesfârşită de nori de la care te ia amețeala când o priveşti prin hublou.

Sunt un foc al bucuriei care arde la Saint-Jean. Pietricelele de la Etretat care se rostogolesc pe plajă. Un turnuleț venețian care le ține piept furtunilor.

Sunt o cometă care luminează cerul. O frunză ruginie luată de vijelie. Un refren săltăreț fredonat de mulțime.

Sunt alizeele care mângâie apele. Vânturile calde care mătură dunele. O sticlă de apă pierdută în Atlantic.

Sunt mireasma de vanilie a vacanțelor petrecute la mare şi mirosul înțepător al pământului umed.

Sunt fâlfâitul de aripi al unui fluture albastru-sidefiu.

Flăcăruia efemeră rătăcind peste mlaştini.

Pulberea unei stele albe, căzute prea devreme.

Surse

Pentru nevoile romanului, mi-am luat libertatea de a face, pe alocuri, câteva schimbări în geografia Franței şi a SUA, precum şi în regulile de funcționare a vieții politice americane. Cât despre partea ştiințifică a anchetei, ea se bazează uneori pe informații pe care le-am găsit în ce-am mai citit în ultimii ani: spray-urile Ebony & Ivory mi-au fost inspirate de un articol care prezintă activitatea artistului newyorkez Heather Dewey-Hagborg; ADN-ul extras dintr-un țânțar utilizat ca probă într-un caz de omucidere a fost folosit deja în Sicilia, la începutul anilor 2000, lucru pe care îl puteți găsi pe blogul lui Pierre Barthelemy, *Passeur de Sciences,* găzduit pe site-ul *Le Monde.* În fine, conceptul de *ghost,* la care se referă Raphael, este formulat de John Truby în *L'anatomie du scenario,* Nouveau Monde Editions, 2010.

Roosevelt pentru a-i desemna pe jurnaliştii de investigație care au denunțat primii metodele mafiote ale marilor trusturi care încercau să-i corupă pe unii politicieni. (N. A.)